

DE MILITAIRE SPECTATOR

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MAANDBLAD

MINISTERIE VAN OORLOG

EN VAN HET

KONINKLIJK NED. INDONESISCH LEGER

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer
R. C. SOETBROOD PICCARDT, Maj. v. d. Gen. Staf
K.N.I.L.

119de JAAR

Nr. 6

Juni 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr. H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	330
Kamp voor Kerels van het N.J.V.	333
De tactiek in de moderne oorlog. VIII. De afzonderlijke wapens (vervolg), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	334
Het gebruik van marching fire, door C. Westland, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.	341
De vuurleiding bij de lichte luchtdoelartillerie II, door R. J. W. Heslinga, Eerste Luitenant der Artillerie	346
De schietopleiding, door M. F. van Ameijde, Kapitein der Infanterie	353
De taak van de Officier, door Mr M. H. K. v. d. Graaf, Reserve-Majoor Psychologische Dienst van de Koninklijke Landmacht	358
De verdere vorming der Reserve-Officieren, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	364
Methode van instructie voor lessen buiten het leslokaal, door W. Oliemans, Eerste Luitenant der Infanterie	366
Wat doet een soldaat vechten?, door J. H. D. van Kulk, Eerste Luitenant der Infanterie	369
Nieuwe Uitgaven	352, 371
Uit de Buitenlandse Vakpers	373

DE MILITAIRE SPECTATOR

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MAANDBLAD

MINISTERIE VAN OORLOG

EN VAN HET

KONINKLIJK NED. INDONESISCH LEGER

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer
R. C. SOETBROOD PICCARDT, Maj. v. d. Gen. Staf
K.N.I.L.

119de JAAR

Nr. 6

Juni 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr. H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	330
Kamp voor Kerels van het N.J.V.	333
De tactiek in de moderne oorlog. VIII. De afzonderlijke wapens (vervolg), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	334
Het gebruik van marching fire, door C. Westland, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.	341
De vuurleiding bij de lichte luchtdoelartillerie II, door R. J. W. Heslinga, Eerste Luitenant der Artillerie	346
De schietopleiding, door M. F. van Ameijde, Kapitein der Infanterie	353
De taak van de Officier, door Mr M. H. K. v. d. Graaf, Reserve-Majoor Psychologische Dienst van de Koninklijke Landmacht	358
De verdere vorming der Reserve-Officieren, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	364
Methode van instructie voor lessen buiten het leslokaal, door W. Oliemans, Eerste Luitenant der Infanterie	366
Wat doet een soldaat vechten?, door J. H. D. van Kulk, Eerste Luitenant der Infanterie	369
Nieuwe Uitgaven	352, 371
Uit de Buitenlandse Vakpers	373

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ?

door Generaal Mr H. J. KRULS, Chef van de Generale Staf

„Men will not fight and die unless they know, what they are fighting and dying for”.

General Mac Arthur.

IV.

Ditmaal wil ik aandacht wijden aan de moeilijkheden, welke onze legeropbouw ondervindt. Het zijn er vele.

De voornaamste moeilijkheid, welke het minst gemakkelijk te overwinnen is, vormt de *financiering*.

Een leger is duur. Het is altijd duur geweest, doch in verhouding tot de algehele prijsstijging zijn de bewapeningskosten onevenredig gestegen. Het moderne materieel is van geheel andere aard dan dat, waarmee wij vroeger werkten. Wij zijn er niet zo ver naast, wanneer wij de kosten van bewapening tegenwoordig op 6 à 7 maal die van vroeger stellen.

Daar komt nog bij, dat ons leger in de capitulatie van de Mei-dagen 1940 zijn kapitale goederen geheel verloren heeft en na de bevrijding dus van voren af aan moest beginnen om zich van een nieuwe installatie te voorzien. Ons voornaamste bezit bestond uit een aantal kazernes, waarvan de meeste in goede staat verkeerden en een gedeelte grondig reparatie behoefde.

Bewapening, kleding, uitrusting en munitie moesten echter in hun geheel opnieuw worden verkregen.

Aanvankelijk ontvingen wij Engelse bewapening en uitrusting voor de onderdelen, die terstond na de bevrijding in Nederland werden opgericht. De meeste onzer O.V.W.-eenheden werden in Engeland gemobiliseerd en daarbij van al het nodige voorzien, alvorens zij naar Indië vertrokken.

Voor de 7 December-Divisie en de 2de Divisie werd het nodige verkregen uit Engeland en door het overnemen van Canadese dumpvoorraden. Later werden troepen uitgezonden, die hun bewapening en uitrusting in Indonesië van anderen overnamen.

In Nederland werd uit Engels en Canadees materieel een voorraad opgebouwd voor de in opleiding zijnde lichten, terwijl bovendien van verschillende artikelen kleine reservevoorraden voor mobilisatie-doel-einden werden gevormd.

Het materieel in Indonesië bij K.L.-onderdelen in gebruik, wordt voor een deel overgedragen aan de R.I.S., terwijl een ander deel de transport- en reparatiekosten niet meer waard is. Voor het overige wordt het naar ons land terugverscheept, waar het echter slechts voor een heel klein gedeelte in onze behoefte aan mobilisatievoorraden zal kunnen voorzien.

Hoewel wij dus over een aantal goefende lichten beschikken, die

geruime tijd in actieve dienst zijn geweest, kunnen daaruit niet tot de volle sterkte mobilisabele oorlogsonderdelen worden gevormd, omdat de materiele uitrusting daarvoor ontbreekt. En niet alleen de materiele uitrusting, maar ook de magazijnen om die in op te leggen. Een heel voorname ding, want zonder voldoende, doelmatig ingerichte magazijnen is geen vlotte mobilisatie mogelijk en kan het materieel niet in goede staat worden gehouden.

Hadden wij kunnen doen, wat wij uit een oogpunt van doelmatige legeropbouw hadden moeten doen, dan hadden wij moeten zorgen, dat telkens bij terugkeer uit Indonesië van de onderdelen, behorende tot een bepaalde lichter, de mobilisatievoorraden daarvoor aanwezig waren en opgelegd in magazijnen ter plaatse, waar de mobilisatie zou moeten geschieden.

Helaas is dit niet gebeurd, omdat het geld er voor ontbrak. Naast de grote kosten voor de strijdkrachten in Indonesië, konden de jaarlijkse begrotingen dit niet verwerken.

Daardoor zijn in de K.L. de personeelsopbouw en de materieelvoorziening uit de pas geraakt, hetgeen onder de huidige omstandigheden zeer te betreuren is, maar onvermijdelijk was.

Inmiddels is de bilaterale overeenkomst met Amerika tot stand gekomen, op grond waarvan wij materiele hulp voor ons leger zullen ontvangen. Het zou onjuist zijn om te denken, dat daarmee nu onze moeilijkheden ineens zijn opgelost. Om twee redenen is dat niet het geval.

In de eerste plaats zijn de Amerikaanse mogelijkheden ook maar beperkt, vooral gezien in het licht van de enorme behoeften, die de gezamenlijke, Westerse landen moeten bevredigen.

In de tweede plaats is het ook helemaal niet de bedoeling van onze Amerikaanse vrienden om ons nu eens volledig in te spannen. In beginsel moeten wij zelf voor onze zaken zorgen, doch Amerika zal ons zo veel mogelijk helpen met die dingen, die wij zelf niet of moeilijk kunnen produceren of op andere wijze verkrijgen.

Dat betekent dus, dat wij bij het ontvangen van Amerikaans materieel steeds moeten bedenken, dat wij daarmee slechts dan volledige oorlogsuitrustingen kunnen maken, wanneer wij de ontbrekende zaken uit onze eigen begroting kunnen aanschaffen. Bij het aanvragen van Amerikaanse hulp moeten wij ons dus telkens afvragen of wij de complementaire goederen als kleding, uitrusting, een groot deel der tractie enz. en bovendien de voor oorlogsoplegging benodigde magazijnen uit onze eigen begroting kunnen financieren. Ook daarmee zijn wij er nog niet. Immers het mobilisatie-materieel moet niet alleen worden opgelegd, maar het moet ook worden bewaakt en onderhouden. Dat onderhoud stelt hoge eisen. Men kan er niet mede volstaan om het hedendaagse materieel zo nu en dan eens in te vetten of stofvrij te maken. Neen, de moderne radio- en radaruitrusting vraagt een regelmatige en grondige verzorging door deskundig personeel; tanks, trekkers e.d. moeten op hun tijd in bedrijf worden genomen, grondig nagezien en hersteld. Dat kost inrichtingen, deskundig personeel en vooral geld, dat van de eigen begroting moet komen. Bovendien moet men de afschrijving niet vergeten.

Stelt men de kosten van onderhoud, oplegging, bewaking en gedeeltelijke afschrijving eens op 10 % van de waarde, dan betekent dit, dat

wij voor een milliard aan mobilisatie-materiaal ongeveer f 100 miljoen voor dit doel op de jaarlijkse begroting moeten vinden.

Hieruit blijkt dus, dat er een evenwichtstoestand moet bestaan tussen de aanvragen om Amerikaanse steun en de eigen oorlogsbegroting. Verstoring daarvan zou tot niets leiden; het is immers duidelijk, dat, wanneer onze begroting onvoldoende zou zijn om met het Amerikaanse materieel ook werkelijk te velde bruikbare oorlogsonderdelen te maken, de Amerikanen weinig geneigdheid zouden vertonen om ons het materieel te verschaffen. Hetzelfde kan men verwachten zodra onze legeropbouw slechts in zó weinig zou voorzien, dat men redelijkerwijze niet meer mag aannemen, dat er een kans is om daarmee de ons toevallende taak te vervullen.

Het vraagstuk is echter nog gecompliceerder. Als wij de samenstelling der oorlogsbegroting bezien, dan kunnen wij de posten samenvatten onder vier rubrieken, namelijk:

- 1e. de *apparaatkosten*, zijnde die van het Departement en de diensten en organen, welke voor het geheel werken;
- 2e. de *dode lasten*, als pensioenen, uitkeringen, schadevergoedingen, enz.;
- 3e. de *exploitatiekosten*, zijnde de kosten van het lopende bedrijf. Hieronder vallen alle bezoldigingen, de kosten van legering en voeding, van oefeningen, oefenmunitie, bedrijfsstoffen, onderhoud, aanvulling en herstel van het in gebruik zijnde materieel, enz. enz.
- 4e. de *materieelkosten*, waaronder te begrijpen de aanschaffingskosten van mobilisatievoorraden, de opleggings-, bewakings- en onderhoudskosten van door ons aangeschafte en van Amerika verkregen voorraden, strategische voorzieningen, enz.

De kosten sub 1e en 2e zijn betrekkelijk constant en worden slechts weinig beïnvloed door de omvang van het legerplan.

De kosten sub 3e en 4e moeten zodanig tot elkander in verhouding staan, dat daaruit een verantwoorde harmonische opbouw in de personeels- en in de materieelsector kan plaats vinden.

Vele der onder 3e begrepen kosten zijn eveneens betrekkelijk constant en niet sterk beïnvloed door bijv. de sterkte der jaarlijkse lichting.

Zou het accent te zeer op de exploitatiekosten liggen, dan bouwen wij aan het personeel, zonder dat de materieelvoorziening daarmee gelijke tred houdt. Dat kan slechts in landen, wier legers niet onmiddellijk bij het uitbreken van een oorlog in de strijd betrokken zullen worden; niet bij ons. Onze hele geoefende mankracht moet bij een agressie terstond gewapend te velde zijn.

Doen wij het anders en maken wij de personeelsopbouw te klein, dan dreigt een ander gevaar. Ons dienstplichtleger immers bestaat uit ± 15 lichtingen. Zij zijn alle nodig om uiteindelijk een plan uit te voeren, dat een opbouw geeft, welke ten minste noodzakelijk is om onze taak te vervullen.

Verkleining van de lichting beneden een zekere sterkte brengt die minimum opbouw in gevaar of dwingt ons om meer en daardoor te oude lichtingen in het oorlogsleger te betrekken.

Er moet dus een verantwoorde verhouding bestaan tussen de exploitatiekosten en de materieelkosten. Het vinden van die verhouding wordt nog bemoeilijkt enerzijds door de omstandigheid, dat de exploitatie-

kosten vele betrekkelijk constante elementen bevatten, anderzijds door de reeds aangeduide verhouding tussen de materieelkosten en de omvang der Amerikaanse hulp.

Het legerplan moet voorzien in een leger, dat sterk genoeg is om zijn taak ter bescherming van onze Nederlands belangen in internationaal verband te kunnen vervullen. Wanneer wij een dergelijk leger met Amerikaanse hulp uiteindelijk niet zouden kunnen opbrengen, dan rijst de vraag of het wel zin heeft om een minder leger te maken. Het zou zijn, alsof men een kanaal moest graven voor schepen van 10 m diepgang en men uit zuinigheidsoverwegingen een kanaal van 6 m diepte zou graven. Alle daaraan bestede kosten zijn verknoeid, met dien verstande, dat men het kanaal misschien wel gebruiken kan, maar voor een ander doel.

Hoeveel de Regering kan uittrekken voor de legeropbouw hangt af van de financiële mogelijkheden en van de behoeften van zee- en luchtmacht.

Nederland staat er in dit opzicht erg moeilijk voor, moeilijker dan België bijvoorbeeld.

Het totale inkomen is laag, de kosten van wederopbouw zijn hoog, terwijl de Indonesische affaire ons veel geld heeft gekost en nog kost. Onze overzeese belangen en sterke koopvaardijvloot maken het behoud van een oorlogsmarine gewenst.

Al houdt men rekening met al deze omstandigheden, dan blijft ook voor Nederland de conclusie onontkoombaar, dat er voor het leger een zeker minimum bedrag nodig is, beneden hetwelk geen verantwoorde poging tot legeropbouw kan worden gedaan.

Dit is een vraagstuk dat eigenlijk slechts internationaal kan worden gezien en opgelost. Het internationale samengaan is echter nog niet ver genoeg en inmiddels staan wij voor dit zware probleem. Een probleem, dat Regering en Volksvertegenwoordiging de grootste zorgen zal geven.

Bij het schrijven van deze regelen kan ik helaas nog niet de zekerheid geven, dat het ten minste noodzakelijke bedrag voor de toekomst kan worden verkregen.

Laten wij in het belang van ons land en ons volk hopen, dat bij de verschijning van dit artikel die zekerheid wèl bestaat.

KAMP VOOR KERELS VAN HET N.J.V.

Zoals het Nationaal Jongeren Verbond jaarlijks met medewerking van de Koninklijke Marine en verschillende koopvaardij-instanties het Zeekamp organiseert, zal dit jaar in Augustus aan de rand van de Veluwe een tentenkamp voor jongens georganiseerd worden, met medewerking van de Koninklijke Landmacht.

Dit kamp heeft ten doel mee te werken aan de lichamelijke en morele weerbaarmaking van de Nederlandse jongeren.

Op het programma staan sport, veldspelen, gebruik van kaart en kompas, camouflage-oefeningen, berichtenover-

brenging (o.a. met „walkie-talkies”), nachttocht, enz., enz. Deskundige sprekers zullen in de avonduren diverse actuele onderwerpen belichten.

Inschrijving staat open voor jongens van 15 tot en met 18 jaar (terwijl in bijzondere gevallen van deze leeftijdsgrens kan worden afgeweken). Zij, die iets meer over dit kamp willen weten — en dat zijn er ongetwijfeld velen — behoeven slechts een kampfolder aan te vragen bij het Centraal Bureau van het Nationaal Jongeren Verbond, Piet Heinstraat 2a, Den Haag.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf.*
Leraar aan de H.K.S.

VIII. DE AFZONDERLIJKE WAPENS (VERVOLG)

C. Pantserstroepen (Vervolg).

3. Tankeenheden.

Algemeen.

Tankeenheden kunnen op twee wijzen worden gebruikt.

- 1) Voor het uitvoeren van een zelfstandige opdracht.
- 2) In samenwerking met infanterie.

In het eerste geval vormt de tank het hoofdwapen en moeten de andere wapens zich naar het tactisch optreden van de vechtwagens richten. In het tweede geval liggen de kaarten totaal anders. Dan is de infanterie het hoofdwapen en moet het pantser zich aanpassen aan de behoeften hiervan.

Tankeenheden, bestemd voor het uitvoeren van een zelfstandige opdracht liggen ver boven ons vermogen. Toch is het nodig enkele woorden aan deze taak te wijden. Indien dit geheel en al achterwegen zou worden gelaten is het gevaar niet denkbeeldig, dat men zich omtrent het algemeen gebruik van tanks een zeer onvolledig beeld zou vormen. Men verlieze echter nooit uit het oog, dat voor een Nederlandse strijdmacht de samenwerking tussen infanterie en tanks onherroepelijk op het eerste plan staat.

1) Zelfstandig optreden van tankeenheden.

In nagenoeg alle legers is de laagste tankeenheden aan welke men een zelfstandige opdracht geeft, de pantserdivisie. Een uitzondering hierop maakt de Britse Independent Armoured Brigade. Deze echter heeft in Europees terrein, voor het uitvoeren van een dergelijke taak, een surplus aan infanterie nodig.

Om zelfstandig te kunnen optreden is een pantserdivisie opgebouwd tot een uitgebalanceerde strijdmacht, waarin alle wapens voorkomen, welke het mogelijk moeten maken om het gestelde doel te bereiken. In grote lijnen is de organisatie als volgt:

- Stafkwartier
- Verbindingsstroepen
- Verkenningsseenheid
- Enige regimenten tanks (doorgaans drie of vier)
- Enige bataljons infanterie
- Divisie artillerie
- Diensten en treinen

Ondanks de aanwezigheid van divisie artillerie zal het aanbeveling verdienen de operatie door de luchtmacht te steunen.

De hulpwapens, waartoe in dit geval dus ook de infanterie moet worden gerekend, dienen te worden verplaatst in een tempo, dat niet

bij dat der tanks ten achter ligt. Afhankelijk van de doelstelling van het wapen geschiedt dit gemotoriseerd of gemechaniseerd.

Aan een pantserdivisie kan een van de volgende zelfstandige opdrachten worden gegeven.

(1) Strategische verkenning.

Vroeger begon men een naderingsmars vaak op grote afstand van de vijand. Doorgaans werd dan een strategische verkenning over de grond ingezet. In de toekomst is een dergelijke gang van zaken minder waarschijnlijk. Eensdeels door het vermogen van de strategische luchtmacht, andersdeels door de mogelijkheid om door middel van luchtlandingstroepen snel contact tot stand te brengen.

Desondanks kunnen zich in bepaald terrein en bij een aanwezigheid van open flanken omstandigheden voordoen, welke het uitvoeren van een strategische verkenning door grondtroepen noodzakelijk maken.

In dit geval leent zich de pantserdivisie, door haar beweeglijkheid, ten zeerste voor het uitvoeren van een dergelijke taak, waarbij zij in eerste instantie gebruik zal maken van haar eigen verkenningsorgaan.

(2) Beweeglijke strategische reserve.

Indien een beweeglijke strategische reserve moet worden geformeerd is de pantserdivisie, door haar beweeglijkheid en stootkracht, de aangewezen eenheid. Zulk een reserve kan nodig zijn voor het uitvoeren van tegenaanvallen op het hoogste niveau; voor het dekken van een bedreigde flank en voor het onderhouden van de voorwaartse drang in een aanval, welke reeds een gedeeltelijk succes kon boeken.

(3) Het uitbuiten van succes.

Het achtervolgen van een verslagen vijand kan het beste aan tank-eenheden worden opgedragen. Hierbij zal het echter voor kunnen komen, dat deze, alvorens tot de achtervolging kunnen overgaan, nog een laatste vijandelijke weerstand moeten breken en zelf de laatste hand moeten leggen aan de doorbraak.

Tenslotte nog enkele woorden omtrent de Russische organisatie en tactiek. De voornaamste kenmerken van de Russische pantserdivisie zijn de volgende.

— De aanwezigheid van een motorbataljon als verkenningsorgaan, o.a. uitgerust met 120 motoren, 10 middelbare tanks en 4 pantserwagens. De sterkte van het onderdeel bedraagt 500 man, waarvan twee/vijfde is bewapend met de zeer efficiënte karabijnmitrailleur. Samenstelling en bewapening geven aan het motorbataljon een mogelijkheid tot intensieve verkenning op een breed front, waarbij op gewenste punten enige kracht kan worden ontwikkeld.

— Drie regimenten middelbare tanks en een regiment zware tanks/gemechaniseerde pantserdoelartillerie.

— Een gemotoriseerd regiment infanterie, bestaande uit drie bataljons en ondersteuningswapens, waaronder artillerie.

— Divisie artillerie.

— 36 mortieren van 120 mm.

De Russen zetten hun pantserformaties gewoonlijk eerst in, nadat voldoende manoeuvreerruimte is verkregen. Bij de aanval nadat de

doorbraak een voldongen feit is. De actie wordt dan vaak doorgezet over een afstand van 300 km met de bedoeling om de vijandelijke strategische reserven gescheiden te slaan, voordat zij verenigd hun invloed op de gevechten zouden kunnen uitoefenen.

Een achtervolging wordt, indien mogelijk, evenwijdig aan de flank van de terugtrekkende of verslagen vijand uitgevoerd. Dit biedt het voordeel, dat wellicht zonder veel weerstand kan worden opgedrongen, de vijand in zijn flank kan worden aangegrepen en terugtrekkende colonnes kunnen worden afgesneden en geïsoleerd.

2) Gebruik in samenwerking met infanterie.

(1) Algemeen.

Bij een bespreking van dit onderwerp is het ondoenlijk om een strakke lijn te trekken tussen de taciiek der afzonderlijke en die der verbonden wapenen. Duidelijkheidshalve zal ik mij wel eens over deze scheidingslijn moeten begeven.

De tankeenheden, welke voor een dergelijke taak zijn bestemd zijn doorgaans op een lager niveau van de organisatie ondergebracht dan die, welke worden ingezet met een zelfstandige opdracht.

Bij de Amerikanen vindt men het bataljon tanks in de infanterie-divisie en de compagnie tanks in het regiment infanterie. De Britten putten de vechtwagens, welke een infanterie actie moeten steunen gewoonlijk uit hun Independent Armoured Brigades. Zij streven er daarbij naar om in hun strijdmacht per infanterie divisie te kunnen beschikken over één onafhankelijke pantserbrigade. De Russische organisatie houdt het midden tussen beide vorige. In de infanterie divisie bevindt zich het regiment middelbare tanks/gemechaniseerde pantserdoelartillerie. Het regiment infanterie daarentegen kent geen tanks. Het beschikt wel over enige gemechaniseerde pantserafweer.

Uiteraard heeft juist bij dit kostbare materieel de financiële factor een grote rol gespeeld bij het vaststellen van de organisatie. Het behoeft evenmin betoog, dat juist de vorm van een organisatie van grote invloed kan zijn op de resultaten van de opleiding en daardoor tenslotte op de wijze van inzetten. De mogelijkheid van een zeer nauwe samenwerking van de infanterie met de organiek daarbij ingedeelde tanks tijdens de voortgezette opleiding is oorzaak, dat de Amerikanen bij een tactische inzet over verder grijpende alternatieven beschikken dan de Britten.

(2) Engelse opvattingen en wijze van gebruik.

De Britse organisatie heeft in de eerste plaats tot gevolg dat de voorbereidingen welke aan een actie zijn verbonden onevenredig veel tijd kosten. Indien een tankeenheden slechts voor een bepaalde operatie aan een infanterieonderdeel wordt toegevoegd mist men het aan elkaar gewend zijn. Men neemt nu in het algemeen aan, dat ten minste een periode van 48 uur nodig is om deze kloof te overbruggen, doch het is duidelijk dat ook dan nog niet die innige samenwerking kan worden verwacht, welke bij de Amerikanen van nature aanwezig is. Men spreekt zelfs van de noodzaak van een voorafgaande gezamenlijke training. Deze kan evenwel nooit meer betekenen dan het nemen van maatregelen om elkaar te leren kennen, om gevechtsafspraken te maken, verbindingen te coördineren, gezamenlijke verkenningen te verrichten, e.d.

De Engelse reglementen geven de volgende wijzen van optreden:

(a) *De aanval.*

Ondersteuning door vuurafgifte.

Indien de tanks door een of andere hindernis in hun bewegingen worden belemmerd, indien te weinig tanks beschikbaar zijn om een tankaanval in te zetten en voorts in alle gevallen, waarin de pantserafweer van de vijand op goede wijze is georganiseerd moet de infanterie de aanval leiden. De tanks moeten dan de infanterie, zo mogelijk van een flank, in het doel schieten en zich daarna zo snel mogelijk bij deze infanterie voegen.

Tankaanval.

In open terrein — vooral indien de vijandelijke pantserafweer minder efficiënt is georganiseerd — en ook wel in minder gunstig terrein in geval de vijandelijke verdediging is gedesorganiseerd moet de tank aan de infanterie vooraf gaan. Gesteund door het artillerievuur moet dit wapen dan de vijandelijke stelling onder de voet lopen. Nu echter is het de taak van de infanterie om zo snel mogelijk op te sluiten, teneinde de vechtwagens op het gevechtsdoel af te lossen. Daarbij mag nooit uit het oog worden verloren, dat ondanks het feit dat de tanks in de aanval voorafgaan, het voorwaarts krijgen van de infanterie onveranderlijk het doel van de actie blijft.

Gecombineerd voorwaarts gaan.

In dit geval is het de taak van de tanks om de vijand door middel van vuur te vernietigen. Het kan daarbij voorkomen, dat zij een andere as van beweging volgen dan de infanterie. Indien de infanterie door mitrailleurvuur wordt opgehouden moeten de tanks deze weerstand breken. Indien deze laatste evenwel worden gehinderd door pantserafweerpapieren is het de taak van de infanterie om deze op te ruimen. De formatie waarin beide wapenen zich door het terrein bewegen zal dientengevolge doorlopend aan veranderingen onderhevig zijn. Noch de infanterie noch de tanks mogen zich, omdat zij samenwerken, laten verleiden om een voor hen abnormale tactiek te gaan volgen.

Ondanks het feit, dat de onderlinge formatie, nadat de startlijn is gepasseerd, doorlopend verandert verdient het aanbeveling om de troepenmacht in drie basis-echelons te verdelen. Te weten:

Het aanvalsechelon.

Dit heeft tot taak om zo snel mogelijk op het gevechtsdoel af te gaan, aldaar te reorganiseren en voorbereidingen te treffen voor de volgende gevechtsfase.

Het kan bestaan uit tanks, uit infanterie, dan wel uit een combinatie van beide.

Het is van het hoogste belang, dat de tanks welke bij dit echelon zijn ingedeeld zich zo dicht mogelijk achter het artillerievuur voortbewegen en zich niet laten afleiden door doelen, welke de infanterie niet hinderen.

Het ondersteuningsechelon.

Ook dit kan bestaan uit de in het vorige punt genoemde componen-

ten. Gewoonlijk zullen de tanks hulp verlenen bij het opruimen van achtergebleven weerstanden, welke in actie komen nadat het aanvalsechelon is gepasseerd.

Het kan voorkomen, dat het ondersteuningsechelon het aanvalsechelon doorschrijdt voor het aangrijpen van een volgend gevechtsdoel.

Het reserve-echelon.

Hierbij worden steeds enige tanks ingedeeld om de infanterie, welke in reserve is gehouden te steunen bij acties, welke door het verloop van de gevechten worden geboden.

Voor een nachtaanval met gebruik van tanks zijn de Britten altijd zeer huiverig geweest. In hun reglementen zeggen zij op dit punt slechts, dat het vaak kan voorkomen, dat de infanterie een nachtaanval moet lanceren en dat de tanks dan in het algemeen bij het aanbreken van de dag opsluiten.

(b) *De verdediging.*

Tanks worden ook gebruikt om de infanterie in het verdedigend gevecht te steunen. In wezen echter is de tank een aanvalswapen. Gewoonlijk worden vechtwagens in de verdediging dan ook gereserveerd om deel uit te maken van de troepen, welke zijn bestemd voor het uitvoeren van een tegenaanval.

Vooraf indien de infanterie in zeer nauw contact is met de vijand kan het echter voorkomen, dat een klein gedeelte van de tanks in het voorste gedeelte van de verdedigingszone wordt opgesteld als een onmiddellijk ter beschikking staande reserve voor het lanceren van een tegengestoot¹⁾, dan wel voor het tegengaan van pantserpenetratie, i.c. het verdiepen van de pantserafweer. Ook indien tanks op laatstgenoemde wijze worden gebruikt moeten maatregelen worden genomen, om een snelle concentratie te verzekeren

(3) *Amerikaanse opvattingen en wijze van gebruik*²⁾.

De aanwezigheid van tanks tot en met het niveau van het regiment infanterie verzekert een doorlopende, snelle en intense samenwerking. Een gecombineerde actie kan op betrekkelijk korte termijn worden ingezet, alhoewel ook hier uiteraard tijd nodig blijft voor het verrichten van verkenningen.

In het algemeen neemt men geen verschil aan in de procedure en wijze van gebruik van het bataljon en de compagnie. Laatstgenoemd onderdeel zal meer dan het eerste pelotonsgewijze worden ingezet.

De Amerikanen kennen aan hun organiek bij de infanterie eenheden ingedeelde tanks de volgende taken toe:

1) De Gevechtshandleiding geeft in een noot bij punt 149 het verschil tussen een *tegenaanval* en een *tegenstoot aan*. In het buitenland kent men dit verschil ook thans nog, waar men spreekt van een tegenaanval en een onmiddellijke tegenaanval. De restrictie ten aanzien van het al dan niet afgeven van artillerievuur komt in de moderne oorlog niet meer ter sprake. Aangezien de termen tegenaanval en tegenstoot kort en duidelijk de bedoeling weergeven ben ik van mening, dat het aanbeveling verdient deze hun plaats in de tactiek te laten behouden. De scheidingslijn ware, evenals in het buitenland, te leggen tussen de actie op divisie- en die op regimentspeil.

2) Excerpt uit een lezing, welke door een US tankofficier aan de HKS is gehouden.

(a) *De aanval.*

- Optreden als een van de componenten van de aanvalsmacht en het daardoor verlenen van slagkracht aan de aanval.
- Voorzien in pantserafweer op de flanken.
- Optreden als onderdeel van de reserve, welke wordt gereedgehouden voor het uitbuiten van enig succes.

Bij eerstgenoemde taak onderscheidt men voorts de volgende mogelijkheden van uitvoering:

- *Tanks en infanterie vallen aan op hetzelfde doel, doch uit verschillende richtingen.*

Indien mogelijk tracht men hierbij te bereiken, dat de infanterie op het gevechtsdoel aankomt, onmiddellijk nadat dit door de tanks is genomen. De voor een dergelijke actie onontbeerlijke zeer nauwkeurige coördinatie wordt door de Amerikaanse organisatie mogelijk gemaakt. Men hecht veel waarde aan een dergelijk optreden in het aanvallend gevecht en motiveert dit door te wijzen op de mogelijkheid van verrassing. Doorgaans zal de infanterie, om de afstand tot de vijandelijke stelling te overbruggen, eerder tot de aanval moeten overgaan dan de tanks, die een grotere snelheid kunnen ontwikkelen. Hierdoor is het mogelijk, dat eerstgenoemd wapen de aandacht aftrekt van de actie van het laatste.

- *Infanterie gaat voorwaarts en de tanks steunen deze opmars met hun vuur. Daarna gaan deze zelf voorwaarts, doorschrijden de infanterie en nemen de leiding over.*

Deze methode heeft voor de infanterie het voordeel, dat de tanks een meer nauwkeurige vuursteun kunnen verlenen; voor de tanks dat zij gedurende een zekere periode van de actie aan de inwerking van de vijandelijke pantserafweerwapens worden onttrokken.

- *Infanterie neemt plaats op de tanks en de gehele aanvalsmacht rukt met grote snelheid naar het gevechtsdoel op, waarbij vuursteun wordt verleend door zoveel mogelijk ondersteuningswapens en eventueel door nevenonderdelen.*

Een dergelijke operatie kan alleen worden uitgevoerd, indien weinig of geen hinder wordt ondervonden van vijandelijke infanteriewapens of van, in de lucht springende, artillerieprojectielen. Zij heeft tevens het nadeel, dat de tanks zowel voor wat hun bewegingen als voor wat hun vuurafgifte betreft, door de te vervoeren infanterie worden gehinderd. Het is een methode, welke zich bij uitstek leent om bij duisternis te worden uitgevoerd. Zij heeft dan het voordeel, dat de infanterie snel en met een minimum aan verliezen in het gevechtsdoel wordt gebracht.

- *Tanks begeleiden de infanterie.*

Zij moeten hierbij hun tempo naar dat van de infanterie regelen. De Amerikanen prefereren deze methode niet, omdat zij kan leiden tot hoge verliezen aan infanterie en tanks. Zij zijn voorts van mening, dat het feit dat deze methode vaak wordt toegepast te wijten is aan een gebrek aan fantasie van de commandanten.

- *Tanks steunen de infanterieaanval slechts door vuurafgifte uit een dominerende stelling.*

Dit is de minst efficiënte methode. Zij zal slechts toepassing moeten vinden indien het terrein een beweeglijk gebruik van de tanks uitsluit.

(b) *De verdediging.*

Voor het verdedigend gevecht zien de Amerikanen de volgende mogelijke opdrachten voor de tanks:

- Voorzien van pantserverdediging in het voorste gedeelte van de gevechtszone.
- Verdiepen van de pantserafweer in de gevechtssector; teneinde pantserpenetratie tegen te gaan.
- Optreden als onderdeel van de beweglijke reserve voor het uitvoeren van tegenaanvallen.

Eerstgenoemde taak zal voornamelijk worden opgedragen aan de tanks welke organiek bij het regiment infanterie zijn ingedeeld. Dergelijk gebruik dient evenwel tot het hoogst noodzakelijke te worden beperkt.

De tweede taak moet in handen liggen van onderdelen van het tankbataljon. De hoofdtak van deze eenheid moet echter te allen tijde worden gezien in het deel uitmaken van de reserve bestemd tot het uitvoeren van tegenaanvallen.

(4) Russische opvattingen en wijze van gebruik.

Omtrent de Russische opvattingen zijn geen officiële gegevens bekend en ook in de vakliteratuur vindt men weinig of niets over dit toch zo belangrijke onderwerp.

Bij een gecombineerde aanval verlaten de tanks hun gereedstelling op een zodanig ogenblik, dat zij de infanterie passeren op het moment, dat deze tot de aanval overgaat. De eerste golf vechtwagens beweegt zich doorgaans voor de infanterie uit, waardoor deze een rechtstreekse bescherming krijgt. Deze volgt dicht opgesloten in samenwerking met, of rijdende op, de tweede golf. De pantserverdediging van de eerste golf wordt verzekerd door begeleidende pantserdoelartillerie, welke zich dicht achter die golf verplaatst. Ook voor het beveiligen van de flanken wordt gemechaniseerde pantserdoelartillerie gebruikt. Indien de vijandelijke pantserverdediging goed is georganiseerd worden gewoonlijk zware tanks ingedeeld. Evenals dit het geval is bij de Amerikanen en Britten is ook hier het grondbeginsel de onderlinge steun.

Voor wat betreft het verdedigend gevecht zijn geen bijzonderheden te melden. Ook de Russen leggen de nadruk op het gebruik voor het lanceren van de tegenaanval.

(5) Slotwoord.

Alhoewel de beginselen, ten aanzien van het gebruik van tanks voor een gecombineerde infanterie/tank aanval, bij Amerikanen en Engelsen dezelfde zijn bestaat toch, zoals uit voorgaande is gebleken enig verschil in toepassing.

Men heeft thans in ons land de neiging om de nadruk te leggen op de wijze van uitvoering, zoals die bij de Amerikanen tot uiting komt. Zeker met betrekking tot het gebruik van tanks voor een dergelijke operatie zal het echter aanbeveling verdienen juist de Britse methoden in studie te nemen, aangezien het adopteren van de organisatie van de US Infanterie Divisie, zoals die in haar volledigheid is geprojecteerd, vermoedelijk op financiële bezwaren zal stuiten. Indien wij echter over zouden gaan tot het formeren van divisieën met eliminatie van organiek ingedeelde tanks zullen de Britse moeilijkheden ook de onze zijn.

HET GEBRUIK VAN „MARCHING FIRE”

door C. WESTLAND, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.

Enige maanden geleden mocht ik, hoofdzakelijk aan de hand van een artikel van de Col. Purdue, verschenen in het Amerikaanse „Infantry Journal” en getiteld „Survival lies Forward”, de aandacht vestigen op een onderdeel van de Inf. opleiding dat gevaar loopt niet de aandacht te krijgen die het verdient.

Het betrof hier nl. de noodzaak de Infanterist te leren onder bepaalde omstandigheden voorwaarts te gaan, anders dan met gebruikmaking van het hem tot nu toe geleerde adagium „dekken-kruipen-waarnemen-vizier-vuren”, doch voorwaarts te gaan zonder aarzelen en zonder onderbreking, gebruik makend van zijn eigen vuurwapen, snel en veel vurend op de voor hem gelegen vijandelijke opstellingen, op deze wijze het verkregen vuuroverwicht uitbuitend.

Ik was in de gelegenheid erop te wijzen, hoe deze zienswijze allerwege in Amerika instemming vond, hoe steeds meer stemmen gehoord werden en worden, die dat gedeelte van de opleiding als het meest belangrijke beschouwen.

In het Septembernummer van dit jaar nu, komt een artikel voor van één der Ciescdtn. uit de afgelopen Wereldoorlog, die, in een artikel getiteld „*The Miracle of Marching Fire*” zijn zienswijze geeft over het optreden van de Infanterist in het moderne gevecht, een zienswijze die naar ik verwacht bij velen wel op tegenstand stuiten zal, aangezien ze wel zeer afwijkt van de tot nu toe gevolgde.

Daar evenwel de in bedoeld artikel uitgedrukte zienswijze zich ook al beweegt in de richting van de onversaagde aanval, gepaard aan zonder aarzeling en veelvuldig uitgebracht eigen vuur op de vijandelijke opstellingen (als zodanig zelfs naar mijn mening verder gaat dan het artikel van Col. Purdue), lijkt het mij toch nuttig de aandacht er op te vestigen, opdat een ieder, die belast is met oefening en opleiding van de Troep, hierover zijn gedachten kan laten gaan en opdat mogelijk de algemene richting der opleidingen daarheen geleid zal kunnen worden.

Teneinde te voorkomen, dat misverstanden ontstaan omtrent de juiste bedoeling van de schrijver, de *Maj. George P. Whittington*, zal ik me er toe beperken het artikel vrijwel woordelijk over te nemen. Alvorens hiertoe over te gaan, moge ik evenwel nog wijzen op een uitspraak van de *Gen. George S. Patton*, voorkomend in een instructie aan zijn Ondercommandanten van 3 April 1944, waarin hij zegt:

„Infantry must move in order to close with the enemy. It must shoot in order to move. When physical targets are not visible, the fire of all infantry weapons must search the area occupied by the enemy. Use *marching fire*. It reduces the accuracy of the enemy's fire and increases our confidence. To halt under fire is folly. To halt under fire and not fire back is suicide.”

Ook hieruit blijkt duidelijk het grote belang dat de Gen. Patton hechtte aan „marching fire”, reden te meer om een ogenblik stil te staan bij de door *Maj. Whittington* in het volgende artikel uitgedrukte gedachten:

De Tirailleurcompagnie zette de aanval in over het vlakke, open terrein. Twee duizend yards verder waren de Duitsers ingegraven gesteund door een paar 20 mm anti tank kanonnen. Toen ze onder hevig vuur van geweren en automatische wapens kwam, stopte de cie.. Ze bezat geen ondersteunende artillerie. Niet in staat zijnde voorwaarts te gaan, zochten de mannen dekking tegen het vijandelijke vuur.

De Ciescdt. de Luitenant Nate Serapan evenwel, is even vindingrijk als moedig. Hij zendt het volgende bericht langs de onregelmatige lijn van zijn twee voorste pelotons: „Als ik opsta en begin te schieten moet iedereen hetzelfde doen. Daarna gaan we voorwaarts.”

Enige ogenblikken later begon de Luitenant Serapan te vuren, stond op en ging voorwaarts. De mannen van zijn pelotons deden hetzelfde. Voorwaarts gaand in de versnelde pas, terwijl hun geweren een hevig, dicht vuur uitbraakten, waardoor de vijand gedwongen was in dekking te blijven, nam de Cie. het Duitse steunpunt met slechts weinig verliezen.

Op deze manier werd het „marching fire” ontdekt door een Tirailleurcie. Het zou juister zijn te zeggen „her-ontdekt”, want „marching fire” werd in vroegere oorlogen veel gebruikt. Daarna werd het weer vergeten. En hierdoor komen we aan een belangrijk punt. Is het niet juist dat, indien het „marching fire”, dat zo succesvol was in de afgelopen oorlog, nu niet onderwezen wordt, ditzelfde principe in een toekomstige oorlog opnieuw ontdekt zal moeten worden op het meest kostbare van alle oefenterreinen, het slagveld? Weliswaar staat er in de opleidingsvoorschriften iets over „vuur tijdens de aanval”, maar ten eerste is dit niet precies hetzelfde, terwijl hiermee bovendien niet zoveel aandacht aan het verschijnsel geschonken wordt als het verdient.

Wat is „marching fire” en hoe wordt het gebruikt?

1. Wat het is.

De compagnie die het gebruikt gaat in de normale aanvalsformatie voorwaarts, t.w. twee pelotons in voorste lijn en één in reserve. Beide aanvalspeln. vormen één onregelmatige linie, met alle drie secties in voorste lijn, waardoor de vuurkracht van alle drie gebruikt kan worden. Als zij de „startlijn” overschrijden krijgen zij vijandelijk vuur. Maar onze aanvalspeln. gaan niet in dekking. In plaats daarvan vuren zij met al hun wapens. Vurend van heup of schouder, gaan ze op de vijand af. Af en toe vallen mortier en artillerieprojectielen in hun omgeving, maar ze blijven voorwaarts gaan, slechts dekkend wanneer dat absoluut noodzakelijk is.

Zij zijn spoedig zó dichtbij, dat de vijand het vuur van zijn artillerie en mortieren moet verleggen, teneinde te voorkomen dat in eigen troepen gevuurd wordt. Gesmoord in een hagel van lichte infanteriewapens, kan de vijand niets doen. Als hij in dekking blijft zal de aanvaller spoedig boven op hem zitten, als hij zich opricht zal hij doodgeschoten worden. Dus doet hij niets.

Als ten slotte de aanvallende Infanterie de stellingen van de vijand binnendringt, zal deze zich overgeven of van dichtbij neergeschoten worden. Het steunpunt werd met minder verliezen genomen, dan wanneer de compagnie andere methodes gebruikt zou hebben.

Sommigen zullen spotten met het hierboven geschetste beeld.

„Hollywood stuff” zullen zij het noemen. Maar ik beschouw deze methode als één van de meest waardevolle lessen die ik geleerd heb in vijf veldtochten die ik als tirailleurcdt. meemaakte. En het zou zijn rente in geredde levens en gewonnen terrein opgeleverd hebben als ik hier eerder achter gekomen was. Ik sta niet alleen in mijn waardering voor „marching fire”, honderden oorlogsveteranen zijn het met mij eens.

Het is waar, dat „marching fire” niet zijn beste toepassing vindt in aanvallen tegen versterkte steunpunten, steden of in dichte bossen. Het is ideaal als het gebruikt wordt over glooiende heuvels, vlak terrein of door lichte bebossing. Het is vooral waardevol wanneer aangevallen wordt over terrein dat weinig beschutting en dekking biedt. Hier kan de infanterist zijn grote vuurkracht gebruiken om de nadelen van het terrein teniet te doen.

Het psychologisch effect van „marching fire” is één van de voornaamste redenen voor zijn gebruik. Dit effect moet van twee gezichtspunten uit bekeken worden, nl. van aanvaller en van verdediger uit.

2. Voordeel voor de aanvaller.

Vuren terwijl hij voorwaarts gaat, geeft de soldaat meer zelfvertrouwen. Hij doet iets direct om de vijand te raken, hij is niet alleen maar een doel voor het vijandelijk vuur. Hij weet, dat het succes van de aanval afhangt van de snelheid waarmee hij de vijandelijke opstelling bereikt, daarom haast hij zich zo snel mogelijk voorwaarts te gaan. Hij voelt niet die alles overheersende drang op de grond veiligheid te zoeken.

Nadat de soldaat verschillende aanvallen heeft meegemaakt, waarbij hij „marching fire” gebruikte, krijgt hij het gevoel dat hij niet tegen te houden is. Hij heeft zichzelf ervan overtuigd dat hij een beter en vaardiger soldaat is dan zijn tegenstander.

De gevoelens waardoor de verdediger beheerst wordt, zijn heel andere. Ik heb gesproken met gevangenen die het vuur van voorwaarts gaande soldaten ondervonden hadden en ik heb de reacties van vijandelijke groepen en individuen waargenomen gedurende het „marching fire”. De meest op de voorgrond tredende gevoelens schijnen te zijn die van vrees en een gevoel van volslagen hulpeloosheid.

3. Gewaarwordingen voor de verdediger.

De vijand verliest zijn vrijheid van handelen. Hij moet in dekking blijven, want er zijn weinig of geen onderbrekingen in de hagel van inf. vuur die rondom hem neerkomt. Het is hem niet mogelijk de grootte van de aanvallende macht vast te stellen. Afgaande op de hoeveelheid vuur, moet ze wel veel groter lijken dan ze in werkelijkheid is. In vele gevallen kan hij niet veilig terugtrekken. De aanvaller heeft het voordeel recht op te staan, waardoor zijn onmiddellijke waarneming veel beter is dan die van de man die zich in zijn opstelling verbergt. Hierbij komt nog de verlamme vrees als de aanvaller dichterbij komt.

Toegegeven moet worden, dat de dodelijke uitwerking van het „marching fire” niet groot is op de grote afstanden, maar dit wordt teniet gedaan door de mogelijkheid van de aanvaller om snel en met een betrekkelijk grote veiligheid, dichterbij te komen. Dit is uiteraard mogelijk omdat de vijandelijke werkzaamheid, tijdens de nadering, zozeer belemmerd wordt.

„Marching fire” kan gebruikt worden om tijdens de opmars het vuuroverwicht te behouden. Mocht, in de aanvang, de vijand het vuuroverwicht bezitten, dan is het een uitstekend middel dit neer te drukken. Eenmaal veroverd kan het vuuroverwicht behouden blijven door voortdurend vuren en onafgebroken voorwaarts gaan.

4. Te gebruiken wapens en opleiding.

De schrijver begint nu met vast te stellen, dat de inf. vuurwapens, zoals die momenteel bij het Am. leger in gebruik zijn, tamelijk goed voor „marching fire” gebruikt kunnen worden, hoewel hij kleine veranderingen wil zien aangebracht, vooral betrekking hebbend op de draagmethodes. Hij concludeert dan dat wij, wil het principe van „marching fire” in de toekomst op de juiste wijze toegepast worden, onze officieren en soldaten zullen moeten oefenen in overeenstemming met de lessen uit de vorige oorlog.

Deze lessen zullen een onderdeel moeten vormen van onze vredesopleiding. Zij zullen opgenomen moeten worden in onze voorschriften, zij zullen onderwezen moeten worden in onze opleidingscentra.

Als wij in gebreke blijven de ervaringen van de Ite Wereldoorlog te ontwikkelen en te onderwijzen, laten wij de soldaat van de toekomst in de steek. Wij nemen aan dat we hem het beste materiaal geven, alleen dat is niet voldoende. Wij moeten hem ook de beste opleiding geven.

Mijn bedoeling is niet het „marching fire” de andere methodes te doen vervangen. Het principe van „Vuur en Beweging” wordt niet veranderd wanneer we het „marching fire” daaraan toevoegen.

Niets verbiedt het gebruik van ondersteunend vuur of van een vuurbasis als deze onder bepaalde omstandigheden gebruikt kan worden. Maar zeker is, dat we het bewegende deel van onze aanvallende eenheid moeten leren gebruik te maken van „marching fire” om weerstanden in de onmiddellijke aanvalstrook te elimineren.

Oefening in het verkrijgen van vaardigheid met „marching fire” moet de man krijgen, nadat hij zijn basis-opleiding gehad heeft en dan dient deze te bestaan uit twee gedeelten. In de eerste phase wordt de soldaat geoefend als individu en in de tweede phase worden de soldaten tot leden van een team gevormd.

In de eerste phase moeten de man nauwkeurigheid en controle geleerd worden. De meeste mensen hebben de neiging de loop van hun wapen te laag te houden, waardoor de projectielen vlak voor hen inslaan. Hen moet geleerd worden de loop horizontaal te houden, opdat het vuur minstens een paar honderd yard vóór de aanvallende troep valt. Door oefening kan men soms een verbazingwekkende nauwkeurigheid verkrijgen in het vuren van de heup. De oefeningen zullen moeten worden uitgestrekt tot staand zowel als lopend vuren.

Gedurende de tweede phase dient tevens gecontroleerd vuur afgegeven te worden van uit vaste of bewegende opstellingen. Er zal geoefend moeten worden in sectie-, pelotons- en compagniesverband.

Het waarnemen van treffers kan de nauwkeurigheid aangeven van het afgegeven vuur, maar het kan niet naar waarde schatten één van de meest belangrijke bestanddelen van het „marching fire”. Het is jammer, dat het psychologische effect bij de opleiding niet tot uiting komt.

5. Psychologische voordelen.

Slechts wanneer er een werkelijke vijand overwonnen moet worden, kan het „marching fire” zijn juiste betekenis tonen, want dan doen de physische en psychologische factoren hun invloed gelden op de tegenpartij. Het is hier eigenlijk net mee als met de werking van radiouitzendingen en het uitwerpen van propagandapamfletten. Ook deze hebben weinig waarde bij oefeningen, maar hun grote betekenis tijdens de oorlog wordt nu wel door iedereen erkend.

Een onderdeel dat geoeffend is in het aggressieve gebruik van „marching fire”, zal niet vlug „pinned down” worden. Geoeffend zijnde in het juiste gebruik van hun eigen wapens bij het voorwaarts gaan en geleerd hebbend dat veiligheid zowel als succes gelegen zijn in het snel bezetten van het vijandelijke steunpunt, zullen deze kerels zich niet laten stoppen door het vuur van vijandelijke inf. wapens. Wetend dat zulk een onnodig halt houden de vijand slechts de gelegenheid geven zal een verliezen veroorzakend artillerie en mortiervuur te hulp te roepen, zullen zij vooruit dringen naar de vijandelijke stellingen.

Ik kan hier alleen aan toevoegen, dat ik het „marching fire” dermate belangrijk vind dat ik, wanneer ik plotseling geroepen zou worden een tirailleurcie. op te leiden voor haar oorlogstaak, ik de hoogste voorrang geven zou aan een grondige behandeling van het „marching fire”. En ik geloof dat, wanneer mijn mensen, door de toepassing hiervan tijdens het gevecht, hier inderdaad vertrouwen in hadden gekregen, wij een team verkregen zouden hebben dat niet te stoppen zou zijn.”

Tot zover de Maj. Whittington. Hoewel er, ook naar mijn mening, in bovenstaande veel is wat aanvechtbaar schijnt, hoewel hij, met een, wellicht typisch Amerikaanse, slordigheid heenstapt over diverse details en vraagpunten, leek mij de tendens van het geschrevene belangrijk genoeg om hieraan in ons land ruimere bekendheid te geven.

Naschrift.

Uit bovenstaand artikel spreekt in de allereerste plaats de offensieve geest, die inderdaad noodzakelijk is voor de overwinning. Wij willen er echter met nadruk op wijzen, dat taktiek „het spel van het uitbuiten der mogelijkheden” is. Ongetwijfeld zullen er gevallen zijn, waarbij het „lopend vuur” doorslaggevende successen kan geven.

Wanneer het moet worden toegepast is een kwestie, welke voor elk geval afzonderlijk moet worden beoordeeld. Zeer terecht merkt schrijver dan ook op, dat het niet de bedoeling is, om met het „lopend vuur” de andere methodes te doen vervangen. Het „lopend vuur” is één van de vele mogelijkheden om een tactisch probleem op te lossen. Een andere kwestie is, dat als men deze mogelijkheid in een bepaald geval wil toepassen, deze methode van te voren ook beoefend moet zijn en de bewapening de toepassing van deze methode mogelijk moet maken.

Is aan deze voorwaarde voldaan, dan zal het zeer zeker aanbeveling verdienen om ook deze wijze van optreden te beoefenen.

De soldaat kan nooit all-round genoeg zijn.

REDACTIE.

DE VUURLEIDING BIJ DE LICHTE LUCHTDOELARTILLERIE

door R. J. W. HESLINGA, *Eerste Luitenant der Artillerie*

II (Vervolg van blz. 286).

In een voorgaand artikel werden de gedragingen van de richting en de grootte van de voorloop bij een doel met een rechthoekige koers op constante hoogte beschouwd. Hiermede is echter het betoog omtrent het algemene principe nog niet volledig. Immers, een dergelijke koers is slechts een zeer specifieke en bovendien, in algemene zin, de meest eenvoudige. Teneinde het betoog te kunnen completeren zullen achtereenvolgens worden behandeld doelen met een *dalende* of *stijgende* koers en die met een *veranderlijke* koers, waarbij onder dalend en stijgend wordt verstaan een rechthoekige op niet constante hoogte gevlogen koers, terwijl een veranderlijke aan geen enkele beperking onderworpen is. Voor beide soorten zullen weer richting en grootte van de voorloop nader worden onderzocht.

1. Richting van de voorloop bij een dalende koers.

Daar ook een dalende koers rechthoekig is, zal het trefpunt in eerste instantie weer gezocht moeten worden in de koers en wel in de vlieg-richting en het zou dus zaak zijn, ook hier weer de schijnbare gedaante der kromme te onderzoeken. Uiteraard zal ook deze kromme weer zijn samengesteld uit de achtereenvolgende standen van de lengte-as van het doel, zoals dit het geval is bij een horizontale koers. Overigens is het wenselijk, hierbij onmiddellijk te realiseren dat bij alle doelen met een dalende koers, het passeerpunt slechts theoretische betekenis heeft, aangezien zulk een doel reeds lang te voren op een andere koers moet zijn overgegaan, wil het zich zelf niet vernietigen. Van een symmetrie t.o.v. het passeerpunt zal hier dan ook geen sprake meer zijn. Ook de veranderingen van doelhoek en naderingshoek zijn hierbij volledig verschillend van die bij een horizontale koers. In het passeerpunt zal bijvoorbeeld nog wel de naderingshoek gelijk zijn aan 90° , maar de doelhoek zal daar in het algemeen zeker niet maximaal worden, terwijl een toename van de naderingshoek van 90° tot 180° ondenkbaar is.

Uiteraard is het mogelijk de stand van de lengte-as van het doel weer vast te leggen door middel van de vlieghoek en het verband te bepalen tussen de vlieghoek (γ), de doelhoek (α) en de naderingshoek (β). Hierbij zal echter tevens de duikhoek (δ), de hoek tussen de duik-richting en het horizontale vlak, in rekening moeten worden gebracht. Zie afb. 1).

In $\triangle KHA$: $\angle K = 90^\circ$ en $\angle KHA = \beta$. Dus $KA = AH \sin \beta$ en $KH = AH \cos \beta$. In $\triangle AHB$: $\angle AHB = \delta$, $AB = AH \sin \delta$ en $HB = AH \cos \delta$. In $\triangle GHM$: $\angle KHG = \alpha$, $\angle KMH = \alpha$ en $\angle H = 90^\circ$.

In $\triangle GHL$ en $\triangle LMF$:

$LM : MG = FM : MH$ of $(LM + MG) : (FM + MH) = MG : MH$ of

$LG : FH = MG : MH$ derhalve $LG = \frac{FH \times MG}{MH}$

LA // GC, dus de projectie van LA op V is // HB. Hieruit volgt: FH = AB, waardoor geschreven kan worden: $LG = \frac{AB \times MG}{MH}$

Nu is $\sin \gamma = \frac{KL}{KA} = \frac{GL - KG}{KA}$

Substitutie en een korte herleiding leiden nu tot de gewenste formule en wel op de volgende wijze:

$$\sin \gamma = \frac{LG - KG}{KA} \cdot LG = \frac{AB \times MG}{MH} = \frac{AH \sin \delta \times MH}{MH \cos \alpha} = \frac{AH \sin \delta}{\cos \alpha}$$

$$KG = KH \operatorname{tg} \alpha = AH \cos \beta \operatorname{tg} \alpha; \quad KA = AH \sin \beta$$

$$\sin \gamma = \frac{\frac{AH \sin \delta}{\cos \alpha} - \frac{AH \cos \beta \sin \alpha}{\cos \alpha}}{AH \sin \beta} = \frac{\sin \delta - \cos \beta \sin \alpha}{\cos \alpha \sin \beta} = \frac{\sin \delta}{\cos \alpha \sin \beta} - \frac{\operatorname{tg} \alpha}{\operatorname{tg} \beta}$$

Aangezien nu echter de minima en maxima van α en β niet meer samenvallen, i.c. in het oneindige en in het passeerpunt, is een algemeen verband tussen deze twee grootheden niet meer te bepalen en kan bijgevolg de bovenstaande formule niet verder worden ontwikkeld tot een bruikbaar verband tussen γ en α of tussen γ en β .

Daar de benodigde gegevens nu dus niet uit een formule te putten zijn, zal een andere methode moeten worden gevolgd om deze te verkrijgen. De eenvoudigste wijze is, gewapend met de kennis van de gedragingen van de richting van de voorloop bij een horizontale koers, iedere mogelijke dalende koers ten opzichte van de plaats van de waarnemer achtereenvolgens te onderzoeken. Hiertoe wordt bij het vastleggen van de richting van de voorloop gebruik gemaakt van de z.g. *wijzerplaatmethode*, hetgeen neerkomt op het aanduiden van een richting met behulp van de uurverdeling op de wijzerplaat van een klok, waarbij deze wijzerplaat dan moet worden gedacht in het vlak, loodrecht op de richtlijn. De richting van de voorloop wordt ook hierbij weer beschouwd als het verlengde van de schijnbare lengte-as van het doel, de gedaante der kromme wordt echter niet nader onderzocht.

De verandering van de richting van de voorloop kan op de eenvoudigste wijze worden geconstateerd, door iedere mogelijke koers afzonderlijk aan een onderzoek te onderwerpen. Hiertoe zullen zij dus in enkele categorieën moeten worden ingedeeld en in de eerste plaats wordt dan de volgende verdeling gemaakt:

- a. Koersen gelegen in het verticale vlak door de plaats van de waarnemer en
- b. Koersen buiten dat verticale vlak.

Koersen, gelegen in het verticale vlak door de opstellingsplaats van de waarnemer, kunnen weer t.o.v. die opstellingsplaats in drie groepen worden ingedeeld:

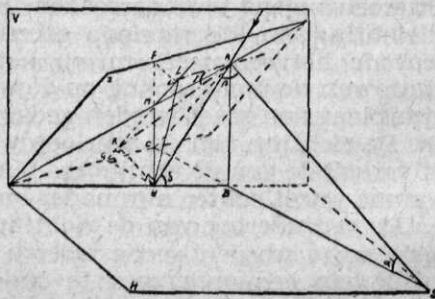
Ten eerste, doelen waarvan de koers juist door deze plaats gaat. In dit, wel zeer eenvoudige geval, zal de richtlijn voortdurend samenvallen met de koers en dus ook met de lengte-as van het doel. Bijgevolg zal de projectie van die lengte-as op het vlak, loodrecht op de richtlijn, voort-

durend een punt zijn, m.a.w. hier wordt de richting van de voorloop niet waargenomen.

Ten tweede kan een doel duiken vóór de plaats waar de waarnemer zich bevindt. Aangezien het doel zich in het verticale vlak bevindt en de projectie op het vlak, loodrecht op de richtlijn dus op de snijlijn zal vallen, moet de richting van de voorloop altijd verticaal gericht zijn, op dezelfde wijze als bij een direct naderend doel met een horizontale koers. De doelhoek is hier maximaal indien het doel op de grootste afstand is en neemt gedurende het verloop van de koers voortdurend af. Bij een horizontale koers kon reeds worden geconstateerd, dat een toenemende doelhoek overeenkwam met een omhoog gerichte richting van de voorloop en een afnemende met een omlaag gerichte. Hieruit kan dus nu worden geconcludeerd dat de richting van de voorloop in dit geval voortdurend verticaal omlaag gericht moet zijn, m.a.w. de richting van de voorloop is voortdurend 6 uur.

Duikt echter, in de derde plaats, een doel achter de opstellingsplaats van de waarnemer, dan zal weer de richting van de voorloop verticaal gericht moeten zijn, maar nu neemt de doelhoek voorlopig toe, tot een waarde van 90° wordt bereikt. Hier is dus de richting van de voorloop verticaal omhoog gericht. Is echter eenmaal de doelhoek gelijk geworden aan 90° , dan zal zich de waarnemer 180° moeten draaien, waardoor het doel weer vóór de waarnemer duikend wordt en de richting van de voorloop weer verticaal omlaag gericht is. Bij zulk een koers is dus de richting van de voorloop in eerste instantie 12 uur en daarna 6 uur. Het moge enigszins verrassend lijken, dat een steil duikend doel een omhoog gerichte richting van de voorloop vertoont, bij nader inzien zal men zelfs ook met andere redeneringen dit feit kunnen aantonen.

Het is van belang, op dit moment de nadruk te leggen op de betekenis van de maximale doelhoek bij deze soort koersen, aangezien op het moment, waarop deze wordt bereikt, de richting van de voorloop van teken verandert en op dat moment dus juist horizontaal gericht moet zijn. Verder is het wenselijk te constateren, dat de plaats in de koers waar de a_m wordt bereikt, wordt gevonden, door een loodlijn op te richten op de verbindingslijn tussen de plaats van de waarnemer en het snijpunt van de koers met het horizontale vlak, in de opstellingsplaats van de waarnemer.

Afb. 1

Uitgaande van het hierboven behandelde, kunnen nu de gedragingen van de richting van de voorloop worden afgeleid voor doelen met een koers buiten het verticale vlak. Allereerst is het duidelijk, dat de richting van de voorloop hierbij niet beperkt zal zijn tot de verticale standen en dus ook op bepaalde momenten eventueel horizontaal gericht kan zijn.

Het is daarom nuttig eerst vast te stellen waar, op welke plaats van een koers, dit het geval zal zijn.

Uit het bovenstaande blijkt, dat de hoek waaronder het doel daalt, in wezen slechts van geringe betekenis is voor de verandering van de richting van de voorloop; van veel meer belang is echter de plaats van de waarnemer t.o.v. de koers. Het is dus, bij de beoordeling van iedere dalende koers zaak, zich degelijk rekenschap te geven, hoe de eigen positie ten opzichte van die koers gelegen is. De snelheid waarmede, uiteindelijk, de richting van de voorloop verandert, is weer afhankelijk van de naderingshoek en deze zal zich bijgevolg op dezelfde wijze gedragen als bij een doel met een horizontale koers. Dit houdt echter in, dat de richting van de voorloop pas aanzienlijk van richting zal veranderen in de omgeving van het passeerpunt, waardoor de totale verandering in het algemeen, gezien het feit, dat zelfs de omgeving van het passeerpunt vrijwel nooit wordt bereikt, altijd zeer klein zal zijn.

Daar stijgende koersen zich op dezelfde, doch omgekeerde wijze gedragen, zullen deze verder buiten beschouwing worden gelaten.

II. Grootte van de voorloop bij dalende en stijgende doelen.

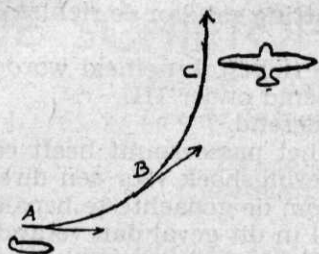
Een behandeling hiervan kan zeer summier zijn, aangezien de grootte van de voorloop volkomen overeenkomt met die, bij een horizontale koers. Ook hier wordt ze uitgedrukt als een richtstoksnelheid en in verband met de altijd betrekkelijke kleine waarde van de naderingshoek zal zij in het algemeen klein blijven en slechts langzaam veranderen.

De nadruk moge echter gevestigd worden op het feit, dat bij bepaalde koersen en wel die van doelen, dalend achter de waarnemer, de richtstoksnelheid nog kan toenemen, nadat de richting van de voorloop reeds van teken is verwisseld. De doelsnelheid wordt voor dalende doelen, indien althans geen duiksnelheid bekend is, vermeerderd met 100 mij p.u., terwijl zij bij stijgende doelen met dit bedrag wordt verminderd.

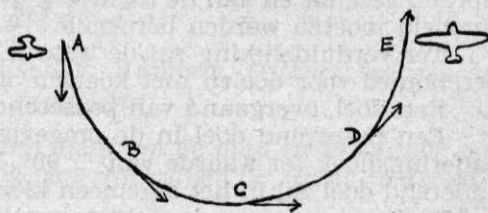
III. Richting van de voorloop bij een veranderlijke koers.

Ook bij doelen met een veranderlijke koers blijft de stelling van kracht, dat het vuur ergens in de koers, vóór het doel moet worden gebracht. Nu echter kan niet weer worden beweerd, dat de lengteas van het doel voortdurend samenvalt met de koers en bijgevolg zal zeer zeker de richting van de voorloop, indien deze weer wordt aangenomen als samenvallend met het verlengde van de lengteas, niet meer met de koers samenvallen. Hierdoor zou echter de waargenomen stand van de lengteas van geen enkele betekenis meer zijn. Het ligt evenwel voor de hand, dat dit enige bestaande aanknopingspunt niet gaarne zal worden opgegeven. Indien echter de hoek tussen het verlengde van de lengteas en de koers, althans in richting zou kunnen worden bepaald, dan zou het als nog mogelijk zijn, toch uit te gaan van de waargenomen lengteas. De ontstane fout wordt door aanbrengen van extra correctie opgeheven.

Nu is het te allen tijde mogelijk, een klein gedeelte van zulk een veranderlijke koers te beschouwen als de overgang van bijvoorbeeld — om twee voor de hand liggende mogelijkheden te noemen — een passerend doel in een direct naderend, of van een vóór de waarnemer duikend doel in een direct naderend. Uitgaande van de kennis van de verandering van de richting van de voorloop bij horizontale en dalende koersen, is het mogelijk de fout, althans enigszins nauwkeurig, te bepalen. Hiertoe zullen beide bovengenoemde gevallen nader worden onderzocht.

Afb. 4

Afb. 5

- a. Een passerend doel gaat over in een direct naderen (zie afb. 4). Een passerend doel vertoont in de omgeving van het passeerpunt een meer of minder horizontaal gerichte richting van de voorloop (positie a). Een direct naderend doel daarentegen heeft een verticaal omhoog gerichte richting van de voorloop (positie C). Het is voor de hand liggend, dat de richting van de voorloop over de kortste weg tussen deze twee grenzen zal veranderen en uit het zeer eenvoudige figuurtje is onmiddellijk te constateren, dat de schoten in het algemeen laag zullen liggen en een omhoog gerichte correctie moet worden aangebracht.
- b. Een vóór de waarnemer duikend doel gaat over in een direct naderend (zie afb. 5).

Een vóór de waarnemer duikend doel heeft een meer of minder verticaal omlaag gerichte richting van de voorloop.

Een direct naderend doel echter heeft een verticaal omhoog gerichte richting van de voorloop.

Weer zal de richting van de voorloop tussen deze beide uiterste waarden veranderen en ook hier leert het schetsje, dat de schoten laag zullen vallen en dat er dan een correctie in opwaartse zin moet worden aangebracht.

Op deze wijze kunnen voor allerlei mogelijke overgangen de afwijkingen geconstateerd worden en wordt men dus in staat gesteld de juiste extra correctie aan te brengen. Overigens mag uit deze twee gegeven voorbeelden niet afgeleid worden, dat de schoten bij iedere verandering laag zullen vallen. Door eenvoudig de beweging om te keren, zal op dezelfde wijze een hoge ligging der schoten opvallen.

In algemene zin kan het volgende worden vastgesteld. De richting van de voorloop loopt voor op de schijnbare stand van de lengteas van het doel en het is dus zaak van te voren te realiseren, in welke richting de richting van de voorloop zal gaan veranderen.

IV. De grootte van de voorloop bij veranderlijke koersen.

Evenals bij horizontale en dalende koersen, zal ook in dit geval de grootte van de voorloop worden uitgedrukt in een richtstoksnelheid, welke weer afhankelijk is van de vliegsnelheid en de sinus van de naderingshoek. Waren evenwel bij de rechte lijnige koersen de naderingshoeken aan bepaalde regels gebonden, hiervan is bij een veranderlijke koers geen sprake, aangezien de verandering van de naderingshoek in hoge mate afhankelijk is van de aard der koers en het hoe en waar der koersveranderingen.

De grootte der naderingshoek moet dus in dit geval voortdurend

worden geschat en aan de hand van deze schatting zal dan de richtstoksnelheid moeten worden berekend.

Ter verduidelijking zal de waarde van de richtstoksnelheid worden beschouwd voor doelen met koersen, als genoemd onder III.

a. Een doel, overgaand van passerend in naderend.

Een passerend doel in de omgeving van het passeerpunt heeft een naderingshoek ter waarde van $\pm 90^\circ$. De naderingshoek voor een direct naderend doel zal in het algemeen klein zijn, om de gedachte te bepalen $\pm 15^\circ$. De waarde van de richtstoksnelheid zal in dit geval dan veranderen van V_D tot $\frac{1}{4} V_D$ gedurende de tijd, waarin de koersverandering plaats vindt. Aangezien deze tijd zeer kort is, zal de verandering der richtstoksnelheid zeer snel plaats vinden.

b. Een doel overgaand van duikend vóór de waarnemer op een direct naderende koers.

In dit geval zal de naderingshoek vrijwel voortdurend klein zijn. De richtstoksnelheid zal dan ook vrijwel niet veranderen en een ongeveer constante waarden van $\pm \frac{1}{4} V_D$ behouden.

Het zal de lezer na het voorgaande duidelijk zijn, dat een aanzienlijke mate van kennis omtrent het gedrag van richting en grootte van de voorloop in de verschillende gevallen, een eerste vereiste is voor een ieder die een Lichte LuA-richtmiddel bedient. Uiteraard wordt er daarom naar gestreefd, iedere richter zoveel mogelijk van deze materie te doen begrijpen en indien dit niet mogelijk blijkt, hem een zekere mate van feitenkennis bij te brengen. Is deze kennis niet aanwezig, dan is een juist en vooral tijdig instellen van de richtmiddelen onmogelijk.

In een volgend artikel zal uiteindelijk de constructie der verschillende richtmiddelen en de toepassing daarvan in verband met de algemene principes nader worden toegelicht. *(Slot volgt.)*

NIEUWE UITGAVEN

HET STAATSCH E L E G E R (1568—1795)

Deel VII. Van de verheffing van Prins Willem III en zijn gemalin tot Koning en Koningin van Groot-Brittannië tot het overlijden van de Koning-Stadhouder (1688—1702), bewerkt door F. J. G. Ten Raa, generaal-majoor-titulair, 's-Gravenhage. Uitg. Martinus Nijhoff. 1950. Prijs ingenaaid f 15.—.

In De Militaire Spectator van Dec. 1940 bespraken wij uitvoerig het VIe deel van dit werk, dat, in de Meidagen ter perse, na de capitulatie verscheen en eindigde met de woorden „Wij hopen van harte, dat veranderde tijdsomstandigheden de voortzetting en voltooiing van het werk zullen gedoogen”. Deze hoop is in vervulling gegaan, het VIIe deel ligt thans voor ons. Het is het laatste, waaraan wijlen Generaal-majoor Ten Raa zijn werkkraft heeft kunnen wijden, en dus in opzet en uitvoering geheel gelijk aan de vorige delen. Het omvat het voor onze

Krijgsgeschiedenis te land belangrijke tijdperk van de Negenjarige oorlog (1688—1697) en verschaft een volledig beeld over de samenstelling, het beheer en het bevel van het Staatsche leger in de behandelde jaren. Een historische en krijgsgeschiedkundige inleiding gaat ook nu weer aan het zakelijke deel vooraf. Hoewel zulks buiten de opzet van het werk valt en dus niet mag worden verwacht, missen wij, om een volledig beeld te krijgen, hoofdstukken over oefening, tactiek, geest en gehalte van de krijgsmacht.

Ter voltooiing van het grote werk, waarvan de publicatie in 1911 begon, restten nu nog twee delen, waarvan de bewerking geschiedt bij de sectie Krijgsgeschiedenis van de Generale Staf door de Luitenant-Kolonel Dr J. W. Wijn. Wij zien deze met grote belangstelling tegemoet en hopen, dat zij zullen worden opgezet in de geest van diens bekende werk „Het Krijgswezen in den tijd van Prins Maurits” C.

DE SCHIETOPLEIDING

door M. F. VAN AMEIJDE, Kapitein, Officier toegevoegd
aan de Inspectie der Infanterie

*„De schietopleiding dient om de man te leren door een
doelmatig gebruik van zijn wapen de vijand te doden.”*

In deze tijd van tanks, vliegtuigen en atoombommen, is men licht geneigd de eenvoudiger, z.g. orthodoxe wapenen te gaan bezien als quantité négligeable, als praehistorische dingen, die hun betekenis en nut hebben overleefd.

Niets is echter minder waar. Generaal Bradley, Chef van de Amerikaanse Generale Staf heeft eens in een toespraak tot de Amerikaanse Vereniging van Reserve-Officieren gezegd, dat hij wel wilde, dat een toekomstige oorlog door één druk op de knop binnen 48 uur kon worden gewonnen zonder verlies aan mensenlevens, doch dat hij jammer genoeg daaraan niet kon geloven. De ervaringen van twee wereldoorlogen en de onderzoekingen en proeven op allerlei gebied hebben uitgewezen, dat een dergelijke wensdroom voorlopig nog niet in vervulling zal gaan en dat het uiteindelijk nog steeds de mens is, de enkele man, die de strijd met behulp van de hem toebedeelde middelen beslist.

Indien w.j er dan bovendien van overtuigd zijn dat deze strijd nog steeds voor een belangrijk gedeelte op de grond wordt gevoerd, dan is het van belang na te gaan in hoeverre wij op het gunstig verloop hiervan invloed kunnen uitoefenen.

Nog steeds is het de a a n v a l geweest, die de overwinning bracht. Aanvallen echter brengt met zich mee het voorwaarts gaan door het terrein en deze voorwaartse gang is slechts mogelijk indien de aanvaller in alle opzichten v u u r o v e r w i c h t heeft. Dit vuuroverwicht wordt voor een belangrijk deel geleverd door de luchtmacht, de artillerie, de mortieren enz. Nog steeds echter bestaat het probleem van de laatste 300 meter, de fatale strook waarin de aanval wordt beslist.

De zusterwapens en de zware infanteriewapenen zijn dan niet meer in staat vuursteun op korte afstand vóór de aanvallende troepen te geven en d a n begint de fase van het vuurgevecht met de lichte vuurwapenen, met als voornaamste exponenten het geweer en de lichte mitrailleur. De aanvallende troepen moeten zich nu door middel van vuur en beweging naar de vijandelijke opstelling werken. Geen beweging echter, het zij nog eens herhaald, is mogelijk zonder werkzaam, goed gericht vuur.

Om dit vuur nu met de grootst mogelijke uitwerking te kunnen afgeven, is het noodzakelijk dat de man zijn wapen onder alle omstandigheden op de juiste wijze leert bedienen en het uit en te na kent. Dit nu leert hij bij de schietopleiding. En hierop kunnen we invloed uitoefenen.

De vraag is dus hoe een goede schietopleiding behoort te zijn, waarbij wij ons niet mogen laten leiden door allerlei thans geldende gebreken en ongemakken. Uiteraard zal dit uitgebreide en belangrijke onderwerp zeer beknopt moeten worden weergegeven en kunnen alleen de hoofdzaken worden aangestipt. De hierna volgende opsomming is dus

niet volledig en evenmin wordt gepretendeerd, dat hier iets nieuws wordt gebracht.

Wat is het doel van de schietopleiding?

Dit is de eerste vraag die we ons moeten stellen. De man moet op zodanige wijze met zijn wapen leren omgaan, dat hij in staat is op het gevechtsveld de vijand te doden of buiten gevecht te stellen. Het is verwonderlijk telkens bij de instructie weer te horen: „Denk erom, als je deze handeling niet goed verricht dan schiet je op de schietbaan alleen maar afzwaaiers”. In de eerste plaats moeten dus onze instructeurs worden doordrongen van het doel van de schietopleiding en moet hun worden bijgebracht dat de schietbaan geen doel doch slechts middel is.

Op welke wijze wordt het gestelde doel op de beste wijze bereikt?

Dit is slechts mogelijk door de schietopleiding systematisch op te bouwen en zodoende „stap voor stap” het beoogde doel te benaderen. Het is daarom nodig de gehele opleiding in overzichtelijke gedeelten te splitsen en deze aan een beschouwing te onderwerpen.

De voornaamste onderdelen van de schietopleiding zijn:

1. Wapenleer en onderhoud;
2. Richtopleiding;
3. Handelingen met het geweer;
4. Voorbereidende schietoefeningen;
5. Schoolschietoefeningen;
6. Voorbereidende gevechtsschietoefeningen;
7. Gevechtsschietoefeningen.

Om deze materie niet te gecompliceerd te maken, zullen we ons bepalen tot het geweer, dat tenslotte door elke man moet kunnen worden bediend en dat tevens als basis moet worden genomen voor de gehele schietopleiding.

Wapenleer en onderhoud.

Wil de man zijn geweer op de juiste wijze bedienen, dan moet hij grondig op de hoogte zijn van deze beide onderwerpen. Te velde zal een niet goed onderhouden wapen op de meest ongelegen ogenblikken zijn diensten weigeren. Ook zullen zich, afgezien van het onderhoud, allerlei mechanische storingen kunnen voordoen, welke hij snel en doeltreffend moet kunnen opheffen. Het moet de man een tweede natuur zijn onder alle omstandigheden goed voor zijn wapen te zorgen, teneinde dit in de hoogst mogelijke graad van gebruiksvaardigheid te houden.

Richtopleiding.

Deze is de basis van de schietopleiding en verdient alle aandacht bij de instructie. Wordt de richtregel niet begrepen, dan zal van de leerling nimmer een behoorlijk schutter kunnen worden gemaakt. Niet uit het oog mag worden verloren, dat het onderwijs in de eerste plaats visueel moet zijn. Het vergt weinig moeite, tijd en materiaal vergrote richtmiddelen te maken en hiermede te laten zien hoe goed en hoe fout wordt gericht. Eerst daarna wordt het richten praktisch beoefend.

Handelingen met het geweer.

Het zou te ver voeren hier alle handelingen met het geweer op te

sommen en te bespreken. Enkele moeten echter worden aangestipt, n.l. de aanslaghouding, het afdrukken en de schiethoudingen.

Bij de aanslaghouding moet vooral worden gelet op het plaatsens van de kolf in de schouder en de ondersteuning van het geweer. Bij het plaatsens van de kolf in de schouder moet de rechterarm (bij de linkse schutters de linker arm) zoveel mogelijk horizontaal worden behouden. Hierdoor wordt een steviger „inplanting” verkregen. De kolf moet goed in de schouder worden gedrukt. De houding van de linkerarm moet zo zijn dat geen krampachtige pogingen behoeven te worden aangewend om het geweer in de juiste stand te houden. De linkerarm is hierbij ondersteund en nagenoeg verticaal.

Van belang is ook dat de man een bij hem passend geweer bezit. (d.w.z. met een voor hem passende kolflengte).

Het afdrukken dient rustig en constant (zonder onderbreking) te geschieden. Dikwijls wordt „gerukt” terwijl daarbij dan nog tot overmaat van ramp beide ogen worden gesloten.

Hier spreekt vermoedelijk de angst voor het schot een woordje mee. Op deze wijze is natuurlijk in het geheel niet te bepalen waar het schot terecht zal komen.

In verband hiermee is het wellicht op zijn plaats op te merken dat het verschil tussen „normaal” en „snel” vuur niet ligt in het langzamer of sneller afdrukken, maar in de tussenpozen tussen de twee schoten. Het afdrukken gebeurt op dezelfde constante manier.

Tenslotte de schiethoudingen.

Hoewel de tegenwoordige voorschriften er slechts één noemen, n.l. de liggende, moeten ook de staande, knielende en zittende houding worden onderwezen. Van deze houdingen zijn de liggende en de staande (lopende vuren) de meest gebruikelijke. Belangrijk is echter dat de man leert deze houdingen aan te passen aan het terrein.

De werkelijkheid zal meestal geen gelegenheid geven voor de „voorgescreven” schiethouding.

„Aanpassing aan het terrein” is hier het wachtwoord.

Vorbereidende schietoefeningen.

Wanneer de man het richten, de liggende schiethouding en het afdrukken heeft geleerd, moet onmiddellijk worden overgegaan tot de praktische beoefening hiervan op de miniatuur-schietsbaan, welke thans helaas nog bijna overal ontbreekt. Geschoten wordt op afstanden tot 25 yards met het oefeningsgeweer Nr. 2 (0.22", long rifle). Hoewel hierbij een aantal factoren hun invloed niet doen gelden, zoals bij het schieten met normale geweren en normale munitie (b.v. geen terugstoot, geen wind) kunnen het richten, het afdrukken, het plaatsens van de kolf in de schouder enz. uitmuntend worden beoefend.

Geheel nieuw is dit idee niet. Reeds vóór 1940 kenden wij de KSO-schietsbanen en -geweren. De miniatuurschietsbaan biedt echter meer mogelijkheden, doordat naast de inleidende groeperingsoefeningen een begin kan worden gemaakt met schoolschietsoefeningen op verkleinde schoolschijven, welke oefeningen aansluiten op die op de normale schietsbanen.

Reeds bij deze oefening begint de belangrijke taak van de hulp-instructeur (zie aanhangsel 2, 2e druk, Nr. 1511 wapenopleiding). Bij de oefeningen waarbij schot voor schot wordt aangewezen, moet de man

reeds worden geleerd bij elk schot de afwijking te noemen. (Gericht, hoog links enz.).

Als de leerling bij deze voorbereidende oefeningen aan de gestelde eisen voldoet, kan worden overgegaan tot de schoolschietoefeningen op de normale schietbaan. Hij moet echter eerst voldoen aan de voor het wapen, waarmede hij schiet, gestelde vaardigheidseisen. Dit biedt niet alleen waarborg voor een sneller en juist verloop van de schietoefeningen, maar bovendien voor de veiligheid.

De schoolschietoefeningen moeten oefeningen bevatten van 25 tot 300 meter, waarbij wordt geschoten op stilstaande schoolschijven, figuurschijven, ogenblikdoelen en bewegende doelen.

Jammer genoeg biedt praktisch geen enkele baan in Nederland gelegenheid dit programma af te werken en kunnen een aantal oefeningen eerst tot alleen waarborg voor een sneller en juist verloop van de schietoefeningen, maar bovendien voor de veiligheid.

Ook hierbij neemt de hulpinstructeur een zeer belangrijke plaats in. Hij moet al zijn krachten inspannen om van de hem toevertrouwde leerling een goed schutter te maken.

Vorbereidende gevechtsschietoefeningen.

Reeds tijdens de periode van de schoolschietoefeningen en wanneer deze behoorlijke resultaten opleveren, kan worden begonnen met de voorbereidende gevechtsschietoefeningen teneinde de man meer voor te bereiden op zijn gevechtstaak. Ook hierbij kan de miniatuur-schietbaan onschatbare diensten bewijzen. Zij dient te bestaan uit een ongeveer 25 meter lange baan met een doelengebied in de vorm van een panorama, waarin alle gewenste soorten doelen kunnen worden opgesteld. De vorm van het panorama, de doelen en de wijze waarop deze zichtbaar zijn of worden, moeten zoveel mogelijk de werkelijkheid benaderen. Een dergelijke miniatuurbaan is een voortreffelijk middel voor het beoefenen van alle bij het schieten voorkomende vaardigheden.

Een aantal daarvan zijn:

- groeperend schieten
- africhten voor wind
- vuren op ogenblikdoelen
- vuren op bewegende doelen
- vuren in verschillende houdingen op verschillende soorten doelen.
- aanduiden en herkennen van doelen
- vuurleiding, vuurbevelen en vuurdiscipline
- vuren bij duisternis.

} reeds te beoefenen bij de
} schoolschietoefeningen

De inrichting van de baan dient zo te zijn, dat zoveel mogelijk de naderhand in het ISK te schieten oefeningen kunnen worden benaderd. Uit de aard der zaak kunnen alleen de oefeningen „in de verdediging” worden geschoten. In aansluiting hierop kunnen alle in het ISK te houden oefeningen „droog” in de garnizoenen op de normale oefenterreinen worden voorbereid, zodat wanneer de troep in het ISK is, de beschikbare tijd zo nuttig mogelijk kan worden gebruikt en geen tijd verloren gaat met uitleg, die tevoren had kunnen worden gegeven.

Gevechtsschietoefeningen.

Na het doorlopen van de voorbereidende oefeningen, kunnen in het

ISK de gevechtsschietoefeningen met „scherp” worden gehouden. Tot nu toe kon bij de voorbereidende oefeningen alleen aandacht worden besteed aan de verdediging, nu moet tevens het volle pond worden gegeven aan de aanval. De offensieve geest moet worden gekweekt. Hoewel hierbij dikwijls de taktiek een woordje begint mee te spreken, moet toch in de eerste plaats het schieten op de voorgrond staan. Het ene mag echter niet voor het andere worden verwaarloosd. Het schietprogramma moet dus oefeningen bevatten voor de enkele man, de groep, het peloton en zo nodig hogere verbanden. Het is niet alleen belangrijk dat de man zelfstandig goed kan schieten, hij moet bovendien in verband, in een „team” kunnen werken.

In dit verband moet nog worden gewezen op het belang van het lopen en de vuren. Dit kan gebeuren uit de schouder en van de heup. Het laatste is het moeilijkste en vereist een zeer grondige oefening. Hoewel het morele effect van beide soorten vuur op de vijand gelijk blijft, verdient het vuren uit de schouder met of zonder gebruikmaking van de richtmiddelen de voorkeur. Hierbij demonstreert zich wel duidelijk het gebrek van de huidige schietopleiding, n.l. het ontbreken van de „juist snelle aanslag”.

Het verdient daarom aanbeveling deze „juist snelle aanslag” gedurende de gehele schietopleiding te onderwijzen en te doen beoefenen.

Zowel het schoudevuur als het heupvuur zouden veel gemakkelijker worden bij de invoering van een zelflader.

Tenslotte is de opleiding van de man niet volledig indien hem niet wordt geleerd het hoofd koel te houden en zijn wapenen op de juiste wijze te gebruiken onder de zenuwslopende invloeden van het gevechtveld. Hij moet hierop worden voorbereid door in laatste fase van de gevechtsschietoefeningen de z.g. battle-noises, slagveldgeluiden, in te voegen. Hiervoor worden in onderscheiden voorschriften aanwijzingen gegeven.

Als de man alle hier opgesomde fasen en oefeningen heeft doorlopen en de nodige zorg is besteed aan elk onderdeel, zal voor dit gedeelte van de opleiding een bruikbaar soldaat worden afgeleverd, die in staat is in de harde werkelijkheid zijn wapenen op de juiste manier te gebruiken en de overwinning mee te helpen bevechten.

Het zal de lezer duidelijk zijn, dat de hierboven geschetste schietopleiding een zeer groot aantal uren zal vergen, m.a.w. een belangrijk gedeelte van de beschikbare opleidingstijd.

Zodra de opleiding gedurende de wettelijke termijn van één jaar kan worden voortgezet alsdan en mitsdien eerst volledig tot zijn recht kan komen, zal dit onderdeel van de opleiding intensief en met alle zorg moeten worden aangepakt, waarbij dan vanzelfsprekend de eis moet worden gesteld, dat de noodzakelijke hulpmiddelen, b.v. miniatuur-schietbanen, aanwezig zijn.

Ook onder de thans heersende moeilijkheden kan echter veel worden bereikt indien een zeer goed gebruik van de beschikbare materialen en tijd wordt gemaakt en deze voor de volle 100 % wordt benut.

Van zeer groot belang is, dat nimmer mag worden vergeten, dat de schietopleiding een integrerend deel vormt van de gehele opleiding en dat het noodzakelijk is deze opleiding gedegen en systematisch op te bouwen, teneinde de man tot een bruikbaar vechtsoldaat te vormen.

DE TAAK VAN DE OFFICIER

door Mr M. H. VAN DER GRAAF, *Reserve Majoor Psychologische Dienst van de Koninklijke Landmacht.*

Commander, c'est persuader des hommes qui résistent.
(*De Tarde in "l'Enseignement de Lyauty"*)

Leadership is a social function.
(*Sutherland, Chief Psychologist to W.O.S.B.*)

Op allerlei wijze heeft men getracht vast te leggen aan welke eisen de officier en in het algemeen de leider, moet voldoen. Een van de methoden was het aanleggen van een lijst benodigde karaktereigenschappen. De opgestelde lijsten bleken echter weinig overeenkomst met elkaar te hebben. Charles Bird maakte een combinatie van de meest bekende en kwam tot 79 eigenschappen. Het is nog nauwelijks nodig te vermelden, dat degene, die alle door Bird gemelde kwaliteiten in zich verenigt, nog gevonden moet worden. Van deze methode is dan ook weinig te verwachten.

Tegenover het idee, dat leiderschap afhankelijk is van zeer specifieke karaktereigenschappen, plaatste Rees (gedurende de oorlog Consulting psychiatrist to the British Army) in zijn „The shaping of psychiatry by war” de mening: „Leadership is not a single quality possessed by some and not by others, but is a way of describing the effectiveness of an individual in a specific roll, a specific group, united for a particular purpose”. Uitgaande van deze stelling zal men bij de bestudering van de te stellen eisen aan de officier, zich in de eerste plaats moeten bezinnen op de vraag, wat het specifieke is van de rol, de taak die de officier vervult. Hierbij bepalen we ons tot de taak van de luitenant tegenover zijn peloton.

1. Analyseren wij deze officierstaak, dan valt ze in hoofdzaak in drieën uiteen. De officier speelt n.l. een rol:

a. Als aanvoerder, d.w.z. hij moet onder ook voor hem persoonlijk dikwijls levensgevaarlijke omstandigheden, die in ieder geval een sterke psychische belasting vormen, met behulp van de hem toevertrouwde mensen en het ter beschikking staande materieel, opdrachten uitvoeren, die aan zijn fysieke en psychische gesteldheid in het algemeen zware eisen stellen en die uiteindelijk gericht zijn op de buiten gevechtstelling van de vijand en de veiligstelling van het vaderland;

b. Als instructeur, d.w.z. hij moet de hem toevertrouwde mensen geschikt maken voor hun taak in het kader van de onder a bedoelde opdrachten door hen fysiek, psychisch en mentaal te trainen. Het leren bedienen van het materiaal en het innerlijk doen aanvaarden van (en zich inzetten voor) het gestelde doel zijn hierbij twee zeer voorname punten;

c. Als bedrijfsleider, d.w.z. hij heeft de zorg voor de dagelijkse noden van zijn ondergeschikten, zoals voeding, kleding, legering en soldij. Hij is belast met de dagelijkse organisatie van werkzaamheden als

wachtdienst, training en vrijetijdbesteding" en is verantwoordelijk voor een geregelde administratie. In het kort te definiëren als „taking all measures necessary to meet the daily requirement of the troops”.

De taakstelling onder a geldt vooral op het gevechtsveld, die onder b vooral in de depots en in vreedestijd, die onder c genoemd onder alle omstandigheden. Ten aanzien van de reserve-officieren valt dientengevolge de nadruk meer op a dan op b; bij de beroepsofficier is dit omgekeerd. Bij vele technische wapens valt het zwaartepunt op c.

2. Zoeken we naar de gemeenschappelijke elementen in deze driedeling, dan valt ons op dat de officier *omgaat met mensen en omgaat met materiaal, in concrete praktische situaties, die zware psychische druk kunnen meebrengen.*

Deze conclusie geeft ons enkele waardevolle aanknopingspunten. In de eerste plaats dient op grond van de toevoeging „in concrete, praktische situaties” opgemerkt, dat wij hier te maken hebben met een praktisch beroep. Dit betekent dus, dat typisch beschouwelijke naturen en eenzijdige theoretisch wetenschappelijk of artistiek-aesthetisch gerichte persoonlijkheden, vooral omdat hun belangstelling zo geheel anders georiënteerd is, hier niet op hun plaats zijn. Het feit, dat bij de officiersselectie uit de categorie Gymnasium A-leerlingen verhoudingsgewijs weinig geschikte kandidaten voortkomen, wijst ook in deze richting. Dromers, filosofen en artisten zijn naar hun aard, in het algemeen gesproken, ongeschikt voor officier.

In de tweede plaats eist de omgang met mensen en materiaal vak-kennis. Geen officier kan zijn taak vervullen, die niet op de hoogte is van zijn werk, van het gebruik dat hij moet en kan maken van zijn mensen en zijn materiaal en de regels die daarbij gelden. Psychologie, tactiek en techniek (dit laatste zeer ruim genomen, dus ook inwendige dienst e.d. omvattend) moeten dan ook — in de praktijk geïnstrueerd — de hoofdschotel vormen van de opleiding.

3. Het omgaan met materiaal onderstreept nogmaals de noodzaak van een praktische belangstelling, gepaard aan een praktisch inzicht en praktische intelligentie. Men dient echter bij nadere beschouwing een restrictie te maken. Immers de officier is niet degene, die met de uiteindelijke uitvoering, met het hanteren van het materiaal, belast is. Hij laat het hanteren door zijn mensen. Dit betekent niet alleen, dat het element „omgang met mensen” zwaarder komt te wegen, maar geeft tevens een speciale nuance aan de vereiste praktische instelling en intelligentie. Immers, de officier mag niet zo praktisch ingesteld zijn, dat hij het handwerk niet aan andere personen kan overdragen en te graag door ontijdig ingrijpen, voordoen en overnemen, de ondergeschikte — en speciaal de onderofficier! — met lege handen laat staan. De officier behoeft ook niet alles te kunnen wat de ondergeschikte kan — laat staan: beter kunnen dan de ondergeschikte. Het zou droevig zijn, als daar zijn prestige op moest steunen. Hij moet echter met het materiaal vertrouwd zijn, er zo tegenover staan en er een dusdanige kijk op hebben, dat hij zijn ondergeschikten er op de juiste manier en op het juiste moment mee laat werken.

De instructeur heeft als materiaal zijn op de praktijk gerichte leerstof, die hij aan de leerlingen moet overdragen. Dit te kunnen doen is een quaestie van ambitie en van geschiktheid. De geschiktheid is afhan-

kelijk van zijn uitdrukkingsvermogen, gesteund door het vermogen helder en logisch te kunnen denken. De ambitie is tweeledig: zij richt zich op de stof en op de leerling. Richt ze zich alleen op de stof, dan heeft men het gevaar een type docent aan de gang te zien, die zijn leerlingen niet ziet, over hun hoofden heenpraakt en geen werkelijk resultaat bereikt. Ook hier blijkt dus meer het zwaartepunt te liggen bij de omgang met mensen.

De omgang met materiaal door de „bedrijfsleider” wijst op de noodzaak van een praktisch organisatietalent en een op verantwoordelijkheidsbesef gebaseerde zorg.

4. Reeds bij de behandeling van het vorige punt bleek, dat de omgang met mensen wel het voornaamste punt is uit onze definitie. De officier moet n.l. als aanvoerder, als instructeur en als bedrijfsleider zijn manschappen naar dat punt kunnen brengen, waar hij ze krachtens zijn opdracht brengen wil. Hiervoor is dus in het algemeen vereist: leiderschap.

Nu kan men op verschillende wijze genoemde taak uitoefenen, met andere woorden er zijn diverse typen „leiders”.¹⁾

a. *De heerser.* Het is mogelijk door de kracht van zijn persoonlijkheid aan een groep zijn wil op te leggen en hen te laten doen ook wat zij zelf niet willen. Men domineert dan de groep, die „niet het lef heeft” om te opponeren of die te zeer onder hypnose van de persoon leider komt om zelf een wil te hebben. De bendeleider, die bij oppositie met zijn vuisten klaar staat — of met iets anders! — en de autoritaire vader die niet tegengesproken mag worden, vallen onder dit type. Een bezwaar van de zuiver dominerende leider is, dat er op den duur in de groep onderdrukte spanningen ontstaan, die in een critieke situatie tot uitbarsting komen; b.v. dienstweigering in een noodtoestand tegenover een meerdere die alleen maar bulderbas is.

b. *De functionaris.* Het is mogelijk, door de macht van binnen een bepaalde kring heersende regels en hiërarchie, zijn gezag te handhaven. Hier is niet het persoonlijk overwicht beslissend, het kan zelfs vrijwel afwezig zijn. Hier geldt alleen maar de functie. De eerbied, de gehoorzaamheid zijn niet aan de persoon, maar aan de status, de rang, verschuldigd. Voorbeelden van dergelijke leiders zijn de constitutionele vorst (afgedacht van zijn persoon) en de Engelse Peer. Het bezwaar van de alleen maar institutionele leider is, dat hij in moeilijke omstandigheden, door gebrek aan persoonlijkheid, zijn overwicht niet handhaven kan.

c. *De deskundige.* Het kan zijn, dat men overwicht heeft op grond van zijn capaciteiten, speciaal op grond van intellectuele begaafdheid en vakkennis. Men doet wat de leider zegt, omdat hij het weet, omdat men respect heeft voor zijn vermogen, de problemen en hun oplossingen helder te zien. Zijn competentie geeft de doorslag. Dergelijke leiders treft men b.v. aan als chef van een wetenschappelijk laboratorium of als technicus in een bedrijf. Een bepaalde gevoelsband met het personeel behoeft hier niet te bestaan, maar hierdoor is de werkingssfeer van de deskundige ook beperkt; hij wordt alleen maar als zodanig geaccepteerd. In situaties, waar deze deskundigheid geen oplossing kan bieden, is de deskundige leider af.

1) De gebezigde onderscheiding is gedeeltelijk ontleend aan Bartlett.

d. Het is ook mogelijk dat men overwicht heeft op de groep, doordat men met deze groep een dergelijk nauw contact heeft, dat men als exponent van de groep aanvaard wordt en dat de besluiten van de leider worden gevoeld als een consolidatie van de strevingen van de groep. Deze leider heeft een fijne intuïtie van wat er in de groep leeft en voor de werkelijkheid daarbuiten en hij weet beide tot uiting te brengen. Door zijn aanvoelen van de groep en zijn contact met haar, weet hij haar te leiden, zo, dat ze willen wat hij wil. Hij is — om met ons eerste motto te spreken — *het persuaderende type*. Dergelijke leiders kunnen zich alleen handhaven zolang zij het contact met de groep hebben; zodra zij dit kwijt zijn, vervreemden ze en moeten ze hun overwicht anders funderen of verdwijnen.

Bovengenoemde typen komen in de werkelijkheid natuurlijk niet zuiver voor: steeds heeft men te maken met „mengtypen”, maar toch kunnen we ons wel de vraag stellen in welke richting het leiderschap van de officier georiënteerd moet zijn. Dus: wat is het typische van de officier als leider? Hij is in de eerste plaats functionaris, d.w.z. hij heeft het voordeel van zijn institutioneel leiderschap, waarom het hem gemakkelijker valt zich te handhaven dan zonder deze steun. Het institutioneel leiderschap heeft echter ook het gevaar, dat het misbruikt kan worden, vooral door degene die een sterke machtsdrang heeft, terwijl men het er wel over eens is, dat een officier, die „het van zijn sterren moet hebben”, een zielige figuur is, die zich op den duur niet handhaaft.

Behalve het institutionele leiderschap — dat hem in de schoot geworpen wordt — heeft de officier dus nog meer nodig. En wel, om in de termen bij de officiersselectie gebruikelijk te spreken, overwicht en stimulerende werking. Dit herinnert ten dele aan de dominerende, ten dele aan de deskundige leider, in die zin, dat hij ontzag wekt door zijn capaciteiten. Dit kan voor elke officier anders liggen: de een zal het hebben door zijn hoog cultureel niveau, de ander door zijn scherp intellect, een derde door zijn degelijke kennis, of door zijn vermogen om overal tegelijk aan te denken of zijn fysieke onvermoeibaarheid. Vrijwel altijd zullen het combinaties van capaciteiten zijn, die de officier in de ogen van zijn mensen de „meerdere” doet zijn. Deze combinaties kunnen wisselen naar gelang de omstandigheden, de taak van de officier en het gehalte van de troep anders is, maar altijd zal de vakbekwaamheid — de competentie — de hoofdrol spelen: „He must know his job”.

De uitdrukking „stimulerende werking” wijst in de richting van de persuaderende leider en grondt zich minder op de capaciteiten, dan wel op de instelling van de officier, een instelling, die vertrouwen wekt bij de manschappen. Deze instelling bestaat uit een aanvoelen van wat er leeft onder de troep, een openstaan voor de mogelijkheden en moeilijkheden van individu en groep, een zich inspannen om zijn mensen zo goed mogelijk te kennen, een levend contact met ieder van hen en waardering van ieder van hen als mens en als „functionaris” en een zich geven aan zijn taak, als uitvoerder van opdrachten, maar ook als iemand die verantwoordelijk is voor de onder hem gestelden.

Alleen deze instelling, gepaard aan bovenvermelde competentie, geeft het natuurlijke, rustige overwicht, dat bindt en vrijheid laat, dat enkeling en massa naar eigen aard behandelt, dat vertrouwen schenkt en ontvangt. Alleen een officier met deze instelling zal, indien zij echt

is, op den duur en in moeilijke omstandigheden in staat zijn, zijn overwicht te behouden en zijn taak te volbrengen. Immers hij alleen is in staat het moreel, d.i. de bereidheid om de gestelde taak te vervullen, hoog te houden.

De vraag rijst hier onmiddellijk, in hoeverre deze instelling een product is van aanleg of van opleiding en opvoeding. In haar uiteindelijke vorm is zij zeker een opvoedingsproduct te noemen. Ze is het resultaat van het doorbreken van de tendens tot zelfhandhaving, die ieder aangeboren is, door de tendens tot zelfovergave, een doorbreking, die door opvoeding, waarbij het voorbeeld van de opvoeder een grote rol speelt, geleidelijk voorbereid kan worden — doch die anderzijds het resultaat is van een dagelijkse zelfoverwinning.

Toch spelen hier aanlegfactoren een grote rol. Immers: wil men het vertrouwen van de troep en van elk lid van de groep verkrijgen, dan moet men *de mogelijkheid van een intensief intermenselijk contact* in zich hebben. Er zijn mensen, die hier van nature moeilijkheden mee hebben. Als voorbeeld moge hier gelden de in zichzelf teruggetrokken, naar binnen levende figuur, die zijn eigen weg gaat; de egoïst, die bij alles het eerste aan zichzelf denkt; de psychopaath, die uiterlijk misschien een model soldaat is, maar door zijn onberekenbaar en koud gevoelsleven nimmer tot blijvende bindingen komt.

In het algemeen kan gezegd worden, dat vooral de onevenwichtige naturen niet tot een blijvend contact in staat zijn. Zij zijn het, die het gemakkelijkst in conflicten geraken, die de autoriteit gaan spelen, waar het niet nodig is of „versagen” waar flink optreden noodzakelijk zou zijn. Zij zijn het ook, die onder moeilijke omstandigheden zich isoleren of geïsoleerd worden en met een oorlogsneurose het gevechtveld verlaten.

Het is door middel van het psychiatrisch interview en de groepsselectie dat de O.S.C. tracht deze contactlozen en onevenwichtigen uit de officiersrangen te weren.¹⁾

Bij de selectie moet er dus vooral op gelet worden, dat het contact echt is: de a.s. „Vader van de Compagnie”, die vriendelijk is uit berekening of uit zwakte, de vlotte allemansvriend, die, als het er op aankomt zijn mensen in de steek laat, is minstens even gevaarlijk als de hardvochtige heersersnatuur of de eenzame zonderling.

De aanvoerder zonder genoemde instelling is aan de grootste gevaren blootgesteld — en stelt zijn mensen aan de grootste gevaren bloot. Immers, hij werkt onder psychisch zwaar belastende omstandigheden. Wie is degene, die onder moeilijke gevechtsomstandigheden zijn hoofd niet verliest, maar doorzet, moedig situaties onder de ogen durft zien en wel doordacht zijn beslissingen neemt? Wie is degene, als in de vaker voorkomende en langduriger perioden, waarin er niet gevochten wordt, als de fut er uit gaat en het gehele bestaan ogenschijnlijk zinloos wordt, onder de primitiefste omstandigheden het moreel hoog houdt?

Het kan zijn, dat geestelijk onevenwichtigen, neurotisch gestoorden,

1) Veel verder gaat de O.S.C. niet. Zij werkt dus eerder negatief dan positief: niet de ideale leiders worden aangewezen (daarvan zijn er ook te weinig) maar uit een aantal potentiële officieren worden de onbruikbaren en onopvoedbaren op grond van bovengenoemde criteria uitgeschied. Van de overigen moeten dus nog leiders gemaakt worden!

of psychopathen, de dapperste dingen doen in het gevecht en zelfs — al of niet posthuum — de hoogste onderscheidingen verkrijgen, maar het is alleen de geestelijk evenwichtige, die in staat is aan de hierboven gestelde eisen zoal niet te voldoen, dan toch tegemoet te komen. De nerveuze conflictmens, de begaafde neuroticus, de felle ontremde Draufgänger, zij allen knappen op een gegeven moment af en vormen in wezen voor de legerleiding een risico, dat zij, ondanks verleidelijke tegenpolen, niet mag dragen. De geestelijk evenwichtige heeft de kans als aanvoerder te voldoen; hij zal voldoen, als hij, gebaseerd op zijn innerlijk evenwicht en een levend contact met zijn mensen, het vertrouwen van zijn troep heeft. Onder moeilijke omstandigheden moet de troep weten wat zij aan haar commandant heeft en heeft zij zijn steun nodig — en omgekeerd. Bij een gevaarlijke onderneming, bij een dreigende paniek is het het onderling vertrouwen, dat de doorslag geeft. Noch de officier die op zijn rang moet steunen, noch de ijzervreter voor wie men bang is, maar geen ontzag heeft, zal bij zware tegenslag een wilde vlucht kunnen voorkomen. Het is voorgekomen, dat onder dergelijke omstandigheden zulke officieren door eigen manschappen werden neergeschoten. Alleen hij, die het vertrouwen heeft, van wie de troep intuïtief weet, dat hij noch zijn taak, noch zijn mensen in de steek zal laten, zal de situatie kunnen redden. Zijn autoritair en misschien op het moment hard en onbegrijpelijk optreden wordt dan door de troep aanvaard, juist omdat men hem vertrouwt.

In het gevecht, tijdens het onzalige nietsdoen achter het front, onder bombardementen en als er gebrek aan het allernoodzakelijkste heerst, staat ook de commandant naakt, in zijn ware gedaante tegenover de troep. Dan valt het masker. Dit betekent voor de selectie de moeilijke opdracht om achter het masker te zien, dat ieder in meerdere of mindere mate draagt. Het gaat — dat nogmaals ter onderscheiding — om de innerlijke instelling, de eigenlijke, verankerd in ons onbewuste, ontgaan van franjes door cultuur, rang, stand of milieu ter opsiering aangebracht. Het gaat om de man!

5. Er is geen taak denkbaar zonder doel. Deze wordt dan ook bij de omschrijving van de aanvoeders-functie genoemd. Er is ook geen werkelijke taakvervulling mogelijk zonder een accepteren van de doelstelling.

Een officier zal zijn plicht niet goed kunnen nakomen, als hij die niet ziet als een Plicht. De beroeps-officier-instructeur zal niet zijn leven lang zijn werk goed kunnen doen zonder een grote liefde tot zijn vak. De oorlogsaanvoerder mag zijn bedrijf een „dirty job” noemen, maar hij zal er in de grond van zijn hart aan toe moeten voegen: „but it must be done”. Hij zal dit aan zijn manschappen moeten kunnen overdragen — niet zeggen, maar door nauw contact doen beleven — anders zal hij op het critieke moment falen. De laatste en hoogste eis aan de officier is:

DEN VADERLAND GETROUWE!

DE VERDERE VORMING DER RESERVE OFFICIEREN

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel der Infanterie.*

Alle militielegers — en dus ook het onze — drijven voor een zeer groot deel op de reserve officieren. Het kan niet anders. Geen enkel land kan het moderne leger alleen maar met beroepspersoneel encadreren. Het zou niet alleen veel te duur zijn, het zou ook *f o u t* zijn. Want juist door de reserve-officieren wordt het leger een „Volksleger” in de beste betekenis van het woord. Door het reserve-personeel ontstaat de grote band met het volk, die men bij een zuiver beroepsleger ten enenmale zou missen. Leger en volk moeten één zijn. Daartoe kan het reserve personeel ontzagwekkend veel bijdragen.

Dat reserve personeel kan er ook op voortreffelijke wijze voor zorg dragen, dat het leger niet verstart en eenzijdig wordt. De reserve-officier is de man uit de praktijk van het volle leven. De beroeps-militair loopt kans, dat hij op de duur een tikkeltje eenzijdig wordt. Deskundigen zijn dat vaak. Daarom is het zo goed voor de beroeps-officier om samen op te trekken met het reserve-personeel.

Aan de andere kant is de taak van de reserve-officier heel moeilijk. Ik stel mij zelf altijd maar voor, dat ik — na een vrij oppervlakkige opleiding — in een voor mij totaal vreemde tak van dienst zou worden geplaatst. In den beginne zou ik mij niet op mijn gemak voelen.

Daarnaast is het werk van de reserve-officier zo buitengewoon verantwoordelijk. De groeps-, pelotons-, compagnies- en bataljonscommando's en wellicht zelfs een brigade commando, zij zullen vrijwel geheel door reserve officieren worden vervuld.

En in die commando's heeft men direct met de soldaat te maken, *i n d e s t r i j d*. Het optreden en voorbeeld van deze commandanten kan van doorslaggevend belang zijn voor het verloop van de strijd!

Wij beroeps-officieren zijn dan ook verplicht om de reserve-officieren en onderofficieren niet slechts alleen een zo goed mogelijke opleiding te geven, maar ook om de eenmaal verkregen vaardigheid en kennis te *d o e n o n d e r h o u d e n*.

De reserve-officier van zijn kant, zal zeer zeker veel in het werk willen stellen, om „bij” te blijven; want hij heeft een machtig verantwoordelijke taak. Persoonlijkheid, doorzettingsvermogen, ijzeren energie, inzicht, leiderscapaciteiten zijn daarbij van zeer groot belang.

Maar daarnaast kan men het in de moderne oorlog nu eenmaal niet zonder een zekere mate van *k e n n i s* stellen.

Dan rijst de vraag, hoe kunnen wij het reserve-personeel „up to date” en volkomen berekend voor zijn taak houden?

Herhalingsoefeningen, avondcursussen, gecomprimeerde cursussen. Zeker, die kunnen er het hunne toe bijdragen. Maar herhalingsoefeningen duren slechts kort, evenals gecomprimeerde cursussen. Avondcursussen hebben het nadeel, dat de „burger” nu juist op zo'n avond niet kan.

Ook in Amerika sukkelt men met dit probleem. En toch is het van

het grootste belang de reservisten op een zo hoog mogelijk peil te houden, in het belang van hen zelf, in het belang van de mensen waarover zij verantwoordelijk zijn, in het belang van heel het volk.

Onze praktische wapenbroeders over de Oceaan, hebben overwogen, hoe in de burgermaatschappij door velen de nodige vakkennis wordt opgedaan. En daarbij kwam men tot de ontdekking, dat een schriftelijke cursus een buitengewone en zeer gewaardeerde rol in het burgerleven speelt. En dat valt te begrijpen. Een bepaalde avond gedurende een hele winter voor een cursus uittrekken is bijna onmogelijk.

De schriftelijke cursus biedt veel meer mogelijkheden. Men kan er binnen een bepaalde termijn van b.v. 14 dagen, aan werken wanneer men wil. Men is veel minder gebonden. En in vele gevallen zal men zich aan dat werk zetten wanneer men er „zin” in heeft en dat is op zich zelf heel belangrijk. Werk waar men „zin” in heeft vlot altijd.

Ook in ons land spelen de schriftelijke cursussen onder de „burgerij” reeds een grote rol. Waarom zouden wij „soldaten”, dat systeem ook niet gaan toepassen?

Ongetwijfeld zullen vele reserve-officieren en onderofficieren hun vakkennis als zodanig willen behouden en z.m. nog uitbreiden.

Men zou dit op basis van vrijwilligheid kunnen doen, met dien verstande, dat zij die de cursus in haar geheel met goed gevolg doorlopen, dit in hun beoordeling vermeld krijgen, zodat er bij promotie rekening mee kan worden gehouden.

In Amerika heeft men reeds een zeer groot aantal cursussen op deze wijze georganiseerd. Daar krijgt de reservist, die een aantal cursussen met goed gevolg heeft doorlopen een z.g. „certificate of completion.”

Een certificaat over vakbekwaamheid, een opstap voor een hogere rang, en bovenal een bewijs, dat men een verantwoordelijk man is. Want militaire aanvoerders — van hoog tot laag — hebben het meest kostbare materieel der wereld in hun hand, nl. „de mens zelve”!

Daarom twifelen wij er niet aan, dat als er hier in ons land op een dergelijke wijze iets ondernomen zou kunnen worden, ter verdere vorming van het reserve-personeel, het zeer zeker aan liefhebbers niet zal ontbreken, want de Nederlander heeft door alle eeuwen heen blijk gegeven, dat hij een zeer groot verantwoordelijkheidsgevoel heeft.

Een enkele greep uit de schriftelijke cursussen, die de Amerikaanse reservist kan volgen, moge demonstreren, dat aan alles is gedacht.

Kaartlezen, lezen van luchtfoto's, methode van instructie, militaire wetten, artillerie materiaal, infanterie tactiek, artillerie schietregels, automatische wapens, verbindingdienst, administratie, hindernissen, veldversterkingen, tactiek der verbonden wapens, meteorologie, oorlogsrecht, inlichtingendienst, veldveiligheidsdienst, aan- en afvoer, stafdienst, zoeklichten, raketten enz. enz.

De cursussen worden verzorgd door de wapenscholen, zijnde de instituten, waar men van het laatste op de hoogte is en waar men de nodige en juiste docenten heeft, om dit werk te kunnen doen.

Daarbij willen wij ons niet verhelen, dat — als een dergelijk systeem ook bij ons zou worden ingevoerd, dit een uitbreiding van het docenten-personeel aan die scholen nodig zou maken, want het opstellen van de vragen, het corrigeren en beantwoorden zal veel tijd eisen.

Maar de „cost gaet voor de baet”! Dat is door alle tijden heen waar geweest. Ook nu nog!

METHODE VAN INSTRUCTIE VOOR LESSEN BUITEN HET LESLOKAAL

door W. OLIEMANS, *Eerste Luitenant der Infanterie*

Oude waarheden worden weer levend.

Inleiding.

De beginselen van de Methode van Instructie gelden natuurlijk voor alle te geven militaire lessen. Er dient echter wel onderscheid gemaakt te worden tussen het geven van lessen in en buiten het leslokaal. Daar het doel van alle militaire instructie toch is om van de man een gevechtswaardig soldaat te maken, zal een zeer groot gedeelte van zijn opleiding zich buiten het leslokaal afspelen. Niet voor niets heeft Maarschalk Wavell gezegd, dat men een leger niet in theorielokalen vormt. Het is daarom, dat wij in dit overzicht enkele punten naar voren willen brengen, die speciaal betrekking hebben op de praktische opleiding van de man. En in de eerste plaats houden we ons dan bezig met de opleiding van de infanterist.

De „buiten”opleiding van de man kunnen we in drie grote groepen splitsen:

I. De lessen, die in de voorschriften als praktische lessen zijn aangegeven en voor de instructeur op papier reeds uitgewerkt zijn;

II. Onderwerpen, die in het terrein moeten worden onderwezen, maar waarbij het aan de instructeur is overgelaten de oefening op te bouwen, gebruik makend van zijn fantasie en vindingrijkheid;

III. Demonstraties.

ad. I. De meeste onderwerpen van deze aard vinden wij in de z.g. wapenvoorschriften. De praktijk leert dat zeer veel instructeurs weinig of geen aandacht schenken aan de gegevens, die veelal juist i.v.m. de praktische buitenlessen, in het voorschrift zijn vermeld en het zijn juist deze aanwijzingen, die men nodig heeft om een les goed tot zijn recht te laten komen. Als aan de Instructieschool gewezen wordt op het feit, dat de man geen voorschriftenopdreuner moet worden, dan geeft dit de i n s t r u c t e u r niet het recht om de inhoud van zijn voorschrift niet te bestuderen.

Aan welke punten dient een instructeur, die een les gaat geven, dus aandacht te schenken?

1e. Hij dient nauwkeurig de Algemene Opmerkingen te bestuderen, die in bijna alle wapenvoorschriften voorkomen. Het bestuderen van deze Alg. Opmerkingen zal voor de instructeur een belangrijke steun zijn bij het onderricht aan de soldaten.

2e. Na de titel van een les volgen steeds enkele „Wenken voor de Instructeur”. Niet alleen worden hier de benodigdheden genoemd, die de instructeur voor zijn les nodig heeft, maar bovendien worden vaak aanwijzingen gegeven over de opstelling van de klas en over de soort terrein, waar de les gegeven behoort te worden.

Daar dit soort lessen veelal gegeven wordt door onderofficieren-instructeurs is hier natuurlijk een belangrijke taak weggelegd voor de officier-instructeur i.v.m. zijn algemeen leidende taak. Het verdient dan

ook aanbeveling regelmatig besprekingen met het kader te houden, ten doel hebbende:

1e. de aandacht van de instructeurs te vestigen op bepaalde belangrijke punten voor de komende dagen;

2e. uniformiteit in de instructie te verkrijgen;

3e. voorbereidingen te doen treffen als hierna onder II bedoeld.

ad. II. Bij de bespreking van dit punt zullen we ons beperken tot zeer eenvoudige lessen b.v. t/m het niveau van het infanterie peloton. Bij het voorbereiden van een dergelijke praktische buitenles dient de instructeur rekening te houden met de volgende punten:

1. Het doel van die bepaalde les;
2. Het aantal leerlingen;
3. De plaats (dus het terrein) waar de les gegeven moet worden;
4. De duur van de les;
5. De benodigde hulpmiddelen;
6. De opstelling van de hulpmiddelen;
7. De opstelling van de leerlingen;
8. De afstand van de legeringsplaats naar het oefenterrein.

Dit alles is zeer veel en vordert dus geruime tijd. Als voorbeeld van een dergelijke les zullen we hier bespreken een pelotonsaanval.

We gaan van de veronderstelling uit, dat het peloton aan zijn eerste tactische aanval kan gaan beginnen.

Wat is nu de manier om een aanval als deze voor te bereiden? Allereerst bespreking van de te houden oefening met het peloton bij de zandbak; vervolgens de praktische oefening in het terrein en daarna wederom bespreking van de oefening, zowel op het oefenterrein als bij het zandmodel.

Voordelen van deze methode zijn:

1. Elke man van het peloton krijgt een indruk van de oefening als geheel en kan zich een algemeen beeld vormen van het terrein, waarin de oefening zich afspeelt;

2. De instructeur kan zijn volle aandacht schenken aan de tactische zijde van het probleem;

3. Bij de bespreking op het oefenterrein kunnen fouten worden besproken, die betrekking hebben op het individuele terreinwerk van de man;

4. Bij de bespreking bij het zandmodel kan ingegaan worden op gemaakte tactische fouten, zonder dat te veel van het voorstellingsvermogen van de man wordt geëist.

Dit alles zal natuurlijk pas tot zijn recht komen als de zandbak aan bepaalde eisen voldoet, t.w.:

1. Het zandmodel moet overeenkomen met het terrein, zoals het in werkelijkheid is;

2. Het terrein dient op schaal te zijn overgebracht;

3. De kleuren, zoals de man deze in het terrein ziet, dienen ook op de zandbak aangebracht te zijn.

In de aanvang hebben wij er de aandacht op gevestigd, dat het hier een eerste tactische oefening gold. Het spreekt vanzelf dat naarmate de geoefendheid van het peloton groter wordt minder van de zandbak gebruik gemaakt dient te worden, om de man te wennen aan het optreden in alle soorten moeilijk en vreemd terrein.

ad III. Een ander belangrijk hulpmiddel om de soldaat zijn vak te leren is de demonstratie.

Hierbij dient men op de eerste plaats te bedenken, dat de toeschouwers van een demonstratie geen actieve medewerkers zijn en dat dus hun belangstelling gedurende de gehele demonstratie gaande moet worden gehouden. Daarom dient de plaats voor de demonstratie zo te worden gekozen, dat iedereen het gehele verloop kan zien.

Dit alleen is echter niet voldoende.

Men moet ook de tijdens de demonstratie te geven uitleg kunnen horen, waartoe het gebruik van versterkers in den regel bepaald noodzakelijk is. Het activeren van de toeschouwers door hen iets te laten doen is bij een demonstratie nu eenmaal uitgesloten. Het is daarom zo belangrijk, dat ruime aandacht wordt besteed aan het laten zien en het laten horen.

Verder kan een demonstratie alleen dan nut hebben, wanneer alles tot in de perfectie wordt uitgevoerd. Het doel van een demonstratie is toch om de man aan te sporen het te doen zoals het hem vertoond wordt. Het vertoonde moet dus goed zijn. En het kan alleen maar goed zijn wanneer een grondige voorbereiding is vooraf gegaan. Dit vergt dus van de instructeurs veel (vaak vrije) tijd. Maar dit kan en mag geen bezwaar zijn. Instructie geven is een mooi vak, maar ook een vak waarbij veel verantwoordelijkheid drukt op de instructeurs. Zij hebben het immers in de hand om van de hun toevertrouwde jongens soldaten te maken, die volkomen voor hun taak berekend zijn, soldaten, die wanneer de nood aan de man komt zelf moeten kunnen handelen en gegeven opdrachten kunnen uitvoeren zonder dat ze daarbij eigen en anderer leven nodeloos in de waagschaal stellen.

Uit het vorenstaande moge duidelijk zijn, dat het geven van goede instructie naast een grondige bestudering der bestaande voorschriften, goede voorbereiding vordert. Hier ligt in eerste instantie de taak van de officier-instructeur. Hij is er voor verantwoordelijk dat voldoende voorbereidingen tijdig zijn getroffen, zonder de in gang zijnde opleiding der soldaten te onderbreken. Hij geeft vervolgens de algemene leiding aan de oefeningen en richt de instructie der onder zijn bevel staande onderofficieren op het doel en in de richting die hij wenst.

Military tactics are like water, for water in its natural course runs away from high places and hastens downwards. So in war, the way is to avoid what is strong and to strike at what is weak. Water shapes its course according to the nature of the ground over which it flows. The soldier works out his victory in relation to the foe whom he is facing. He who can modify his tactics in relations to his opponent and thereby succeed in winning, may be called a heavenborn captain.

General Mac Artur.

WAT DOET EEN SOLDAAT VECHTEN?

door J. H. D. VAN KUIK, *Eerste Luitenant der Infanterie.*

In een tijd van techniek, in een tijd waar alles er op gericht schijnt te zijn om de mens massamens te maken, d.w.z. het tegendeel van zelfstandig denkend individu, is het goed zich te bezinnen op de vraag eens gesteld door Veldmaarschalk Sir Archibald Wavell.

„Niemand wenst te sterven; wat beweegt de soldaat ertoe zijn leven in de waagschaal te stellen?”

U zult vragen wat is het verband tussen techniek en massamens en de gestelde vraag. Het verband is dit, door de techniek en door de nivellering zien wij, dat vele mensen nog slechts met getallen rekening houden en gebracht op militair niveau alleen denken in aantallen wapens en aantallen soldaten.

In het Kasteel van Breda hangt een schilderij met o.a. de volgende spreuk: „Een heldenzwaard is beter dan de sterkste vesting”. Overgebracht in de moderne taal wil dit zeggen: de geest van de man die een wapen bedient is belangrijker dan de technisch mooiste bescherming die hem geboden kan worden. Wat betekent de zwaarste tank zonder een bemanning met moreel? Deze waarheid is zo overduidelijk, dat hij waarschijnlijk juist daarom zo vaak vergeten wordt en daarom lijkt het mij goed eens even stil te staan bij de vraag van Veldmaarschalk Wavell, omdat het hier de geest betreft.

In verslagen over gevechten vindt men vaak sterk dramatische zinsneden als bijv.: „hier werd uitgevochten de strijd tussen de machten der duisternis en het licht” of „de zaak van de vrijheid werd hier gered”. Geen denkend mens begaat de fout aan te nemen dat de schrijver van een dergelijk artikel gelooft, dat de soldaten in het heetst van het gevecht zich dit bewust zijn. De schrijver bekijkt slechts het gevecht achteraf en in het kader van het geheel stelt hij dan vast, dat een bepaalde gevechtsactie van beslissende invloed is geweest op een veel grotere actie, soms zelfs op de gehele oorlog. Op zichzelf is hier dus niets tegen, maar het risico is, dat bij velen het idee post vat, dat dergelijke gedachten de man op 't gevechtveld de kracht tot handelen geven.

Montgomery in een toespraak tot de „Royal Society of Medicine” maakt, wanneer hij de factoren nagaat welke van invloed zijn op het moreel van de man, onderscheid in:

A. Fundamentele factoren: Leiding, Discipline, Kameraadschap, Zelfrespect, bijkomend: bezieling voor een zaak.

B. Medewerkende factoren: Succes, Traditie-regiment, Propaganda, etc.

De Generaal-Majoor Terry de la Mesa Allen, sprekend uit ervaring opgedaan op de gevechtsterreinen, verklaart, dat soldaten uitsluitend vechten, omdat zij hun kameraden niet in de steek willen laten.

Wie van beiden is het dichtst bij de waarheid en wie is bevoegd om een oordeel in deze zaak te vellen?

Beginnend met het tweede deel van de vraag geloof ik, dat als de meest gezaghebbende stem in deze mag gelden Kolonel S. L. A. Marshall, Historicus van het Amerikaanse Departement van Oorlog op het

Europese gevechtsveld. In zijn zeer belangrijke boek „Man against fire” zegt hij over deze kwestie „Ieder soldaat is bang en heeft een sterk verlangen het gevaar te ontvluchten, maar wanneer hij zijn dienst doet temidden van mannen, die hij kent en aan wier oordeel hij waarde hecht, zal hij ernaar streven zijn angst voor zijn kameraden te verbergen.

„De overgrote meerderheid van de soldaten voelt er weinig voor grote risico's te lopen of te solliciteren naar de rol van held, maar aan de andere kant voelen zij er ook niet voor, als man minderwaardig beschouwd te worden. Psychologisch gesproken is hier dus sprake van het zich doen gelden en het egoïstische element valt duidelijk waar te nemen.”

De stap van vaderlandsliefde naar egoïsme is groot, maar in overeenstemming met de werkelijkheid. Als feiten, die de bovenstaande theorie aanvaardbaar maken, moge ik de volgende voorbeelden aanhalen:

Tijdens de slag om Bastogne werden de terugtrekkende soldaten van de onder de voet gelopen divisies samengevoegd tot nieuwe eenheden. In vele gevallen weigerden zij zich weer in te laten delen terwijl zij, wanneer eenmaal ingedeeld, bij de geringste vijandelijke actie weer op de vlucht sloegen. Waarom? Omdat zij tegenover deze vreemde soldaten geen eer behoeften hoog te houden, omdat het oordeel van deze vreemden voor hen geen waarde bezat. Volkomen in overeenstemming met deze theorie was, dat volledige pelotons of zelfs de bediening van een enkel wapen zich wel lieten indelen en wel vochten.

Uit dit oogpunt bekeken is het ook duidelijk, dat wanneer enkele mensen op de vlucht slaan de buurlieden zich vanzelf bevrijd voelen van het toezicht op hun eerhandhaving en snel het voorbeeld volgen, waardoor een incidentele vlucht kan leiden tot een militaire catastrofe. Ook bij airborne operaties is er vastgesteld, dat wanneer de mensen verspreid neerkwamen en in geïmproviseerde onderdelen het gevecht ingingen het moreel recht evenredig was aan de mate waarin zij elkaar kenden. Vastgesteld mag worden, dat in het heetst van het gevecht persoonlijk eergevoel vaak het enige is, dat hoger gewaardeerd wordt dan het leven zelf.

The ground force soldier who is able to make use of sea or air transportation for reaching his combat sector, and who is then able to live, fight and maintain himself for weeks and months in any kind of weather, is more than ever the keystone of the military effort. Nevertheless, every soldier must understand that at the present time he is but one of a team.

Field Marshall Montgomery.

NIEUWE UITGAVEN

DE PASTORIE VAN MÜHLBERG door Ds. A. T. W. de Kluis. Uitgeverij J. N. Voorhoeve, Den Haag. Prijs f 5.90.

De hoofdlegerpredikant Ds. A. T. W. de Kluis, die vrijwillig in krijgsgevangenschap ging om achter het prikkeldraad geestelijke verzorging te kunnen geven, heeft zijn ervaringen uit het kamp Mühlberg neergelegd in een boek.

Het is een roman geworden, want Ds. de Kluis verstaat de kunst om van de vele droeve, maar aan de andere kant ook zeer mooie en leerzame ervaringen, een boeiend geheel te maken, dat door zijn grote eenvoud en eerlijkheid een ieder — protestant, katholiek of buitenkerkelijke — moet treffen.

Ongekunsteld geeft hij de rauwe werkelijkheid zonder enige camouflage weer. Bepaald aangrijpend zijn de passages waarin hij de mensen beschrijft, die in opstand komen tegen al het onrecht, al de vernederingen. Buitengewoon diepzinnig en toch ook weer zo heel gewoon echt menselijk zijn de bladzijden, waarin hij ons vertelt van de strijd die velen hebben gevoerd tegen het verschrikkelijke gevoel, van „als er een God is, waarom dan al die ellende”.

Want zielsconflicten zijn er legio geweest, daar in het kamp Mühlberg. Van welk een enorme betekenis is onder die omstandigheden een hoogstaande geestelijke verzorging. Wat een steun kan daar van uitgaan.

Hoe buitengewoon mooi zijn de beschrijvingen van de gesprekken tussen hem en de aalmoezenier, met wie hij dertien maanden de kamer deelde. Hoe gewoon zegt de aalmoezenier, dat hij nog nooit met een dominé kennis heeft gemaakt „maar”, voegt hij er aan toe, „ik moet zeggen, dat ik het slechter had kunnen treffen, je bent ene goeie mens”.

't Kwam er aartelijk uit in het zangerige Limburgs, zegt Ds. de Kluis.

Zeer scherp toont de schrijver zich in zijn critiek op degenen, die hij typeert als de Majoor Praets van Hollehuyze, Kapitein van Zeuresteyn en de Luitenant Naaktman. Hoe juist verbindt hij daaraan zijn beschouwingen over wat ons leger wel en niet nodig heeft.

Wat ons leger nodig heeft zijn mannen van karakter, officieren die iets afweten van wat het „leider-zijn” van een mens eist. Zij zullen het vertrouwen hebben van de manschappen. Zij zullen door de manschappen worden gehoorzaamd, niet uit

cadaver-discipline, maar uit de kracht van hun persoonlijkheid.

Eerlijk vertelt Ds. de Kluis ons alles. Ook zijn problemen. In de Kerstnacht — als alle diensten zijn afgelopen en de beide geestelijke verzorgers ter ruste zijn — roept de aalmoezenier uit de benedekrib de dominé.

Samen gaan ze naar het raam. Boven hen dreunt de lucht van het zware motorgeronk. Boven Berlijn flikkert het licht van het afweergeschut. Vrede op aarde en ginds branden de huizen. Vrede op aarde en niet eens zo ver hier vandaan schreeuwen kinderen het uit van angst. De kerstboom in de schuilkamer. Als je niet geloofde, werd je gek — stapelgek.

Zo gaat het boek verder.

Maar naast de vele door zorg en kommer gekwelde bladzijden, zijn er toch steeds weer de bemoedigende en opbeurende woorden der geestelijke verzorgers. Hier wordt eigenlijk het omgekeerde bevestigd, van de zo vaak gehoorde uitspraak, dat een gezonde geest slechts kan huizen in een gezond lichaam. Door de geest gezond te houden, kan het lichaam ontzagwekkend veel, zo niet alles hebben. Oh, het is niet gemakkelijk om die geest gaaf en gezond te houden en te meer niet, als aan het lichaam zware beproevingen worden opgelegd. Hoe juist beschrijft Ds. de Kluis de gedachten van diegenen, die na een ellendige hongerperiode door de Duitsers gepaaid worden met aanlokkelijke voorstellen om in — „heel onschuldige” — bedrijven te gaan werken. Hoe prachtig is de reactie daarop. Zonder een blad voor de mond te nemen, vertelt schrijver ons met de gewone soldaten-uitdrukkingen, hoe ze over dat voorstel denken. Wat een geweldige brok humor spreekt er overigens in dergelijke taal, die wij nu bij voorkeur niet aan tafel gebruiken, maar ook wat steekt daar ook een brok onvervalste volkskracht in.

Schrijver vertelt ons van de eeuwigdurende strijd tegen de wandluizen, die met hun jeukverwekkende beten de mens tot wanhoop kunnen brengen, en waarbij op een gegeven ogenblik een der Nederlandse soldaten, die de geestelijke verzorgers zo'n beetje hielp in hun huiselijke beslommeringen er trots op wijst, dat hij er vandaag „maar acht” in het bed van de dominé heeft kunnen vinden!

Dan de veel gevaarlijker kleerluizen, die verwekkers van de zo gevreesde vlektyphus. In de zomer de verschrikkelijke

vliegenplaag, die vrij spel hadden op de „knobbel” de romantische naam voor de open latrine, de honger, die enkelen er toe brengt om zich te vergrijpen aan het voedsel van anderen. De plagerijen van de Duitsers om de mannen klein te krijgen en ze zo week te maken voor hun actie om in de Duitse industrie te gaan werken. De voortdurende zorg voor thuis, over vrouwen en kinderen. Eerst — toen de post nog doorkwam, en er brieven bij waren van ziekte en andere moeilijkheden thuis, waaraan men niets kon doen, machteloos als men was achter het prikkeldraad. Hoe mooi is het als in het kamp Ds. van Ginkel aankomt en zegt, dat toen hij het verzoek kreeg om de geestelijke verzorging in een krijgsgevangenkamp op zich te nemen, deze kwestie met zijn vrouw had besproken. Niet zo lang zegt hij. Dat hoefde niet. In haar eenvoud had ze gezegd „jij moet beslissen, maar als je niet gaat, leg dan je ambt van dominé maar neer!” Dappere vrouw. Zij wist ook niet of ze haar man gezond en wel terug zou zien. Zij wist alleen, dat hij — omdat hij dominé was en waarlijk dominé wilde blijven — moest gaan. Uit. Zulke vrouwen zijn er veel geweest bij ons volk. Zij steunden hun mannen in de strijd en in het verzet. Zonder die vrouwen was het nooit gelukt.

En naast en tussen al die akeligheid de merkwaardige energie, die een aantal mensen kon opbrengen. Daar is de toneelclub, die met de meest primitieve middelen, de merkwaardigste decors en cos-

tuums weet te maken en stukken van formaat weet te geven. De muziekverenigingen, de „universiteit”, waarin er verschillende zelfs officiële „acten” weten te behalen, de kampkrant, de ontvluchttingspogingen. Het is zeer merkwaardig hoeveel kennis en kunde er in een dergelijk volkomen willekeurig bijeengebrachte mensenmassa zit.

Scherp is Ds. de Kluis als hij het over de Rode Kruis-pakketten heeft.

De Russen, de Italianen en de Nederlanders zijn er het ergste aan toe, Franssen, Engelschen, Joegoslaven hebben niet te klagen, dank zij de zorg van hun regering voor de krijgsgevangenen. Wij wél. Wij zijn de bedelaars, de landlopers van het kamp.

Maar als de bevrijding komt is de Nederlandse kolonie moreel nog ongebroken. Vermagerd tot op het bot maar het hoofd omhoog, waarbij de geestelijke verzorging van zulk een grote betekenis is geweest.

Inderdaad, dit boek is er mede om te bewijzen, dat zonder geestelijke achtergrond, zonder geestelijke bases, niets stand houdt.

Een mooi, diep menselijk boek, dat waard is gelezen te worden door iedereen, zowel door man als vrouw, burger als militair, want het is een boek dat op een zeer bijzondere wijze ons volkskarakter tekent in al zijn schakeringen en de hoge waarde van een geestelijke basis op de juiste wijze tekent.

B. K.

The essential thing is for us to consider military training as a whole, as a programma that will develop the well-rounded man. To look upon troop information and education, special services and the chaplain's programma as mere appendages, which contribute nothing to the development of a soldier, is only to handicap ourselves in the accomplishment of our mission. The items are not superfluous. They are essential parts of an integrated programma for training young man, and they must be so regarded.

When this attitude is generally accepted by all our army and is understood from the lowest to the highest echelons, the question of character guidance will take care of itself, because it will be only a part of an intergrated programma for making men out of dogs.

General Devine.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Studie betreffende valscherms- en luchtlandingsgenietroepen

Chef de bataillon Hayward, schrijft als volgt:

De opdrachten, die valscherms- en luchtlandingspioniers ten deel vallen variëren van:

gevechtsoopdrachten uit te voeren door de eerste luchtlandingsechelons in samenwerking met andere wapens (vernielingen, neutraliseren van vij. verdedigingswerken en gevechtsoopstellingen, sabotage, bouwen van overgangsmiddelen) tot het inrichten van het „bruggenhoofd” voor landing van transportvliegtuigen.

De laatste taak wordt de belangrijkste geacht.

In de afgelopen oorlog is het primaire doel van luchtlandingsoperaties geweest zich in het bezit te stellen van een bestaand vliegveld. Luchtafweer en in staat van verdediging brengen van deze vliegvelden zullen het in de toekomst steeds moeilijker maken om dergelijke aanvallen met succes uit te voeren.

Daarom zullen meer en meer luchtlandingen buiten die vliegvelden plaats vinden en zal de krachtsinspanning van de aanvaller er op gericht zijn om zelf een voorlopig vliegveld in te richten.

Kennelijk teneinde het tijdstip, waarop een dergelijk vliegveld nodig is, te verschuiven, bestaat de tendens om de gewichten der lasten, die met valscherms worden afgeworpen, te vergroten. Het afwerpen van lasten van 2,5—3 t biedt geen mogelijkheden meer.

De ontwikkeling der transportvliegtuigen beweegt zich in de richting van een constructie met een landingsgestel voorzien van rupsbanden (de C82 Fairchild vervoert een nuttige last van 5 ton), waardoor de eisen te stellen aan voorlopige vliegvelden kleiner kunnen zijn.

Niettemin blijft een enorme hoeveelheid werk te verzetten. Hiertoe worden gebruikt:

kleine compressoren en lichte bulldozers met een gewicht van 2,2 t, die met een valscherms kunnen worden afgeworpen en daarna zwaardere bulldozers en walsen, die echter vervoer met een transport- of glijvliegtuig vereisen.

Voor de bekleding van een startbaan van 3000 m (een wel zeer grote lengte, die echter nodig wordt geacht voor een straalvliegtuig) x 30 m, zijn nodig 225 t ringplaten (dit gewicht is eerder te laag

dan te hoog), voor het vervoer waarvan 50 vliegtuigen C 81 nodig zijn.

Met inbegrip van de rolbanen en spreidplaatsen worden 600 t ringplaten vereist.

Als regel zal het egaliseren en versterken van de grondslag o.i. een veelvoud vereisen van de tijd, nodig voor het leggen van een ringplatenbekleding.

Schr. ziet een bataljon valscherms- en luchtlandingspioniers (als een onderdeel van een luchtlandingsdivisie) samengesteld uit een Stafcompagnie en 4 pioniercompagnieën. Deze laatste vormen de pioniergevechtseenheden van de eerste echelons en worden daarom, met een deel van de stafcompagnie, met valscherms afgeworpen. De indeling met 4 compagnieën is aldus gedacht met het oog op een mogelijke toedeling van één compagnie bij elk der 3 Regimenten Infanterie van de divisie, waarna nog een compagnie ter beschikking blijft van de Div C., een zeer juiste opzet, die in het Amerikaanse Leger reeds is verwezenlijkt.

De rest van de stafcompagnie (waarbij brugmaterieel en middelbaar mechanisch gereedschap) wordt met glij- of transportvliegtuigen aangevoerd; een aanvullingspeloton, bestaande uit zwaardere gereedschappen, een vervoerssectie en een werkplaatssectie worden later per transportvliegtuig geland.

Op het versterken en aflossen der divisie-pioniers door aan te voeren LK en Lr pioniers, waardoor de div. pioniers weer voor aanvalsoopdrachten beschikbaar komen, wordt terecht de aandacht gevestigd.

Révue du génie militaire, Nov./Dec. 1949

De W.

Operatie Essayons.

Aan een artikel van J. S. Harris ontleen we dat onder de schuilnaam Essayons, het devies van het Amerikaanse Wapen der Genie, in Maart 1949 een brugslagoperatie uitgevoerd is, waarbij gelijktijdig binnen 24 uur 5 drijvende bruggen over de Rijn werden geslagen. Het spreekt vanzelf dat men in een Amerikaans tijdschrift niet nalaat te vermelden, dat de oefening was „the greatest bridge-building exercise” sinds het begin der bezetting. Hiervan werden 3 bruggen (2 van klasse 50 en 1 van klasse 100) uitgevoerd door Amerikaanse pioniers en 2 bruggen, beide klasse 40 door Franse Genietroepen. De weersomstandigheden

waren ongunstig: vorst, vrij sterke wind. De brugslag geschiedde grotendeels des nachts met volkomen inachtneming van verduisteringsmaatregelen.

Gebouwd werden door Amerikaanse troepen:

a. een M 4 brug, het uit andere bronnen reeds bekende type, met twee-delige aluminium pontons en een gesloten brugdek van aluminium balken. Draagvermogen klasse 50. Het bouwen onder vorenvermelde omstandigheden blijkt bemoeilijkt te worden door het grote aantal bouten (40 per ponton), dat moet worden aangebracht. Het aanbrengen van de ankerkabel en van de drijvende versperring tegen mijnen, zonder welke een brugslag tegenwoordig niet volledig is, gaf grote moeilijkheden. Het vervoer van de M 4 brug vereist meer transport dan dat van de hiernavermelde sporen (treadway) brug. Het blijkt wel, dat het oordeel over de M 4 brug niet onverdeeld gunstig is.

Het bouwen van deze ong. 300 m lange brug vereist 16½ h. (blijkens Mil. Engineer December 1948 werd overdag en onder veel gunstiger omstandigheden een M 4 A 2 brug van dezelfde lengte en draagvermogen in 9½ h geslagen);

b. een gewijzigde sporen (treadway) brug M 2 met luchtdrijfzakken als ondersteuning. De tot nu toe gebruikte sporenbrug was te smal voor het passeren van de M 26 (Patton) tank. Daarom is de tussenruimte tussen de sporen vergroot. Door het aanbrengen van een spoor van multiplex blijft de brug geschikt voor alle andere voertuigen. De brug staat te boek als klasse 50. Lasten zwaarder dan 40 ton moeten met voorzorgsmaatregelen passeren. De tijd, die voor de brugslag is nodig geweest wordt niet vermeld. Belangrijk is het te vermelden, dat, ondanks de vergaande mechanisering die bij de brugslag wordt toegepast, voor deze bouw 450 man in actie zijn geweest. Daar van veerstoepen werd gebruik gemaakt, kunnen de op- en afritten niet of weinig werk hebben gekost. Duidelijk blijkt uit een foto hoe het gebruik van luchtdrijfzakken het mogelijk maakt de eerste drijvende ondersteuning tot vrijwel vlak tegen een oever aan te brengen.

c. een gewijzigde Baileybrug met als drijvende ondersteuning drijfelementen van hetzelfde type als de zgn. N.L. (naval litherage) pontoons. Daardoor kon een draagvermogen worden bereikt van 100 ton. Deze last, gevormd door een M 26 tank op een tank-transportauto, passeerde zonder bezwaar de brug.

Het samenbouwen van de vakken, die

tevorens waren samengesteld, vereiste nauwelijks 2 uren.

Franse Pioniers bouwden een sporenbrug M 2 en een 2-1 Baileybrug met Duitse pontons als ondersteuning, een combinatie, die gezien de weinig bevredigende Baileypontons, alle aandacht verdient.

De hoofddruk, die het artikel achterlaat is, dat aan Amerikaanse zijde voortdurend wordt gezocht naar verbetering van de brugtypen, waarover thans beschikt wordt.

Military Engineer, Jan./Febr. 1950.

De W.

Organisatie van de Genie in de Verenigde Staten.

De Revue du génie militaire geeft een uittreksel uit een rapport van de Franse Inspecteur-Generaal der mijnen A. Mayer.

Zoals bekend is, heeft in de Verenigde Staten de Genie behalve de normale, in alle landen vrijwel gelijk lopende, opdrachten bovendien een arbeidsveld, dat ongeveer overeenkomt met dat van de Rijkswaterstaat. Dit is reeds het geval sinds 1802. Daardoor doet de Amerikaanse genie-officier in vredetijd een enorme ervaring op, hetgeen zijn vruchten afwerpt in tijd van oorlog.

Beschikt wordt over geweldige laboratoria, waaronder het Waterloopkundig Laboratorium te Vicksburg, dat bekend staat als het „grootste van de wereld”, de belangrijkste plaats inneemt.

Het grondgebied van de V. St. is, zeer eenvoudig weergegeven, verdeeld in 13 genie-commandementen. Dit betekent, dat de Commandant in elk genie-commandement, een generaal-majoor of kolonel een ambtsgebied heeft, dooreengenomen 15 x zo groot als Nederland.

De Chief of Engineers, een generaal-majoor of luitenant-generaal, had, volgens andere bronnen, in het fiscale jaar 1949 een begroting die in dollars even groot was als de totale begroting voor 1949 in guldens aan Gewone Uitgaven van alle Ministeries van Nederland tezamen.

Daaruit blijkt, dat de afmetingen in de V. St. van een andere orde van grootte zijn dan in Nederland. *Men zal goed doen zich dit voortdurend voor ogen te houden.*

Per commandant zijn ingedeeld een vrij kleine groep geniepersoneel en daarnaast een meestal belangrijk aantal burger-technische krachten.

Er bestaat verwisselbaarheid tussen de genieofficieren bij de werken en die bij de genietroepen.

Noch bij de voorbereidingen, noch gedurende de oorlog, toen een zeer groot aantal genie-eenheden moesten worden geformeerd, is men overgegaan tot het militariseren van burgeraannemersbedrijven. Het materieel waarover deze bedrijven beschikten was n.l. onvoldoende gestandaardiseerd om de mogelijkheid van onderhoud en herstelling te waarborgen.

Er wordt bijzonder melding van gemaakt, dat de Amerikaanse Generale Staf gedurende de jaren 1940 t/m 1942 met een zeer bevredigende benadering de soorten en aantallen genie-eenheden, welke nodig zouden zijn, geraamd heeft. Daardoor was een goed geplande uitbouw van het Geniewapen, dat volgens andere gegevens in Juni 1940 10.000 man sterk was en een topsterkte bereikte van meer dan 700.000 man, mogelijk.

Alleen de camouflagebataljons voor vliegvelden behoefden in Europa niet op te treden, vermoedelijk als gevolg van het onbetwiste luchtverwicht der geallieerden.

De instructeurs voor bijzondere cursussen werden, derhalve in tegenstelling tot het materieel, wél aan de burgermaatschappij onttrokken. Ieder dier instructeurs volgde eerst een paedagogische cursus van 4 weken.

In het opleidingscentrum te Geiger-Field, waar de vliegveldbouwtroepen werden opgeleid, werden 52 soorten cursussen gehouden, zowel voor kraanmachinist als voor kapper en voor kok.

Bij de indeling der recruten over deze cursussen wordt weinig rekening gehouden met het burgerberoep (meestal heeft de leerling trouwens nog geen vast beroep); de indeling vindt vrijwel geheel plaats aan de hand van de resultaten van psychotechnische tests.

Révue du génie militaire. Jan/Febr. 1950
De W.

„One Regiment”.

In de nummers van Juli 1949 en Januari 1950 geven respectievelijk de Brigadiers L. G. Holmes, C.B.E. en G. S. Thompson, D.S.O., M.B.E. hun beschouwingen over het onderwerp „Eén wapen” met betrekking tot de verhouding van de Veldartillerie tot de Luchtdeelartillerie, terwijl Generaal-Majoor W. J. Eldridge, C.B., C.B.E., D.S.O., M.C. in het Octobernummer 1949 een overzicht geeft van het ontstaan van het Commando Luchtdeelartillerie in Groot-Brittanië sedert het begin van de twintiger jaren.

De Brigadiers voor wie beiden uiteraard vaststaat, dat de Artillerie — onverschillig of het Veld- of Luchtdeelartillerie betreft — als één wapen ondeelbaar is, zien de ontwikkeling van de luchtdeelartillerie vanuit een verschillend standpunt. Terwijl Brigadier Holmes vreest voor een verwijdering tussen beide takken van het wapen, als gevolg voornamelijk van het instellen van een Commando Luchtdeelartillerie, bepleit Brigadier Thompson de operationele noodzaak van zulk een Commando en ziet deze de schijnbare verwijdering slechts als een voorbijgaand verschijnsel tengevolge van de onbekendheid in het gehele Wapen met dit nieuwe Commando en het tekort aan begrip voor de noodzakelijkheid daarvan. Bovendien merkt de laatste schrijver op, dat indien er ooit sprake zou kunnen zijn van afscheiding van Luchtdeelartillerie als gevolg van het instellen van het Commando Luchtdeelartillerie, deze afscheiding zich zeker niet tot de gehele Luchtdeelartillerie zou uitstreken, aangezien het Commando Luchtdeelartillerie alleen de Territoriale Luchtdeelartillerie onder bevel heeft en alle Luchtdeelartillerie van het Veldleger hierbij dus niet betrokken is.

De voorstellen van Brigadier Holmes ter verbetering van de organisatie der Luchtdeelartillerie, die z.i. in haar huidige vorm de scheiding bevordert, acht Brigadier Thompson niet juist omdat in een eventuele volgende oorlog met een zelfde organisatie gewerkt zal moeten worden (en ook gedurende de laatste oorlog met deze organisatie gewerkt is). Schrijver legt de nadruk op de samenwerking tussen Luchtdeelartillerie en Jachtvliegers en de noodzaak om een hiertoe passende organisatie der Territoriale Luchtdeelartillerie te behouden doch ziet hierin allerminst reden tot scheiding van het Wapen der Artillerie in welke vorm dan ook. De schakel tussen Luchtdeelartillerie en het Jachtvlieger Commando zal even hecht moeten zijn als die tussen Veldartillerie en Infanterie; als dit eenmaal voldoende tot een ieder is doorgedrongen, gelooft Brigadier Thompson niet, dat er nog enige aanleiding bestaat tot angst voor een scheiding tussen de Artilleristen onderling, zodat het Wapen der Artillerie als één geheel zal blijven voortbestaan in theorie, practijk en — bovenal — in geest.

The Journal of the Royal Artillery

I. d. A.

Am. opvattingen betreffende het optreden van het tankpeloton, ingedeeld bij het regiment infanterie.

Het tankpeloton bestaat uit 5 tanks. Het peloton is onderverdeeld in een commandogroep en twee secties à 2 tanks.

I. a. Taak van de Pelotonscommandant.

De pelotonscommandant is verantwoordelijk voor de training, discipline en tactische ontwikkeling van zijn peloton. Het peloton moet tenslotte, na beëindiging van de opleiding een team zijn.

Om goed „teamwork” te bereiken, moet de pelotonscommandant zijn mensen door en door kennen, teneinde iedere man de juiste aanwijzingen te kunnen geven. De pelotonscommandant is verantwoordelijk voor de ravitaillering van zijn peloton. Voorts draagt hij zorg, dat alle uitrusting en reserve-onderdelen behoorlijk worden onderhouden en aanwezig zijn. Hij is verantwoordelijk voor het onderhoud vóór de actie, tijdens de actie en na de actie, alsmede voor de herstellingen en verwisseling van onderdelen enz. Hij treedt in overleg met de eskadronscommandant en de officier van materieel (c.q. opv. eskadronscommandant) over het nodige onderhoud en het verkrijgen van benzine en olie.

b. De Wagen(tank)commandant.

De wagencommandant heeft de tankbemanning onder zijn directe bevelen tijdens verplaatsingen, het vuren en het onderhoud. Hij geeft de chauffeur aanwijzingen, hoe hij door het terrein moet rijden, waar de verschillende vuropstelingsplaatsen zullen zijn en voorts onderhoudt hij de juiste richting en tussenruimte in de sectie en het peloton. Hij wijst de schutter (kanonnier) de doelen en bepaalt het aantal schoten, c.q. vuurstoten. Hij wijst een vuursector aan en bepaalt het verbruik van munitie. De wagencommandant is verantwoordelijk voor het onderhoud van zijn tank. Hij ziet toe, dat een ieder zijn voorgeschreven taken verricht.

II. Tactisch gebruik.

a. Algemeen.

Meestal zullen de pelotons worden toegevoegd aan één of meer infanterie bataljons. Het eskadron kon ook worden ingezet als een onderdeel voor een speciale opdracht. De grootte van de tank, het beperkte zicht, het onnauwkeurige vuur tijdens het rijden en het feit, dat een bewegend doel veel eerder wordt opgemerkt dan een stilstaand, maken tanks goede doelen tijdens de verplaatsing.

De pelotonscommandant en de wagen-

commandant maken steeds zo goed mogelijk gebruik van het terrein tijdens de beweging, wanneer het peloton voorwaarts gaat in gevechtsformatie, sprongsgewijze met *vuur en beweging*.

Pelotonscommandanten en wagencommandanten moeten tevens de mogelijkheid van de vijand weten te waarderen en hun bewegingen overeenkomstig regelen. Noodzakelijke maatregelen worden genomen, om voldoende aanvoer van munitie, benzine en olie te verzekeren.

b. Normale operaties.

Normaal worden de tankpelotons toegevoegd aan de infanterie bataljons. Het aantal tankpelotons, dat aan een infanterie bataljon wordt toegevoegd, hangt af van verschillende factoren, nl. terrein, toestand vijand, het vak waarin het zwaartepunt wordt gelegd en de opstelling van hogere tankafdelingen. Indien er betere naderingswegen tot het aanvalsdoel in het ene bataljonsvak zijn als in het vak van het neven bataljon, kunnen 2 of 3 tankpelotons worden toegevoegd aan dat bataljon en gene of één aan het bataljon met het moeilijker terrein.

Op dezelfde wijze is het voordeliger meer pelotons in te delen in het bataljonsvak, waar de vijandelijke antitankverdediging zwakker is, als in het bataljonsvak, waar deze verdediging volgens verkenningen (luchtfoto's) enz. krachtig is. Het juiste aantal in te delen tankpelotons bij een bataljon zal worden bepaald na een nauwkeurige verkenning en nadat men een zo goed mogelijk beeld heeft verkregen van de vijandelijke opstelling.

De pelotons moeten tenslotte daar worden opgesteld, waar zij de meeste invloed op het verloop van het gevecht kunnen uitoefenen.

c. Concentratie van krachten.

Dit grondbeginsel moet altijd waar mogelijk, worden toegepast en doorgevoerd. In het algemeen gesproken is de kleinste tactische eenheid het tankpeloton. In speciale gevallen, zoals gevechten in steden, en de aanval op versterkte objecten, kan een sectie van 2 tanks worden aangewezen. Onder geen omstandigheid worden tanks afzonderlijk ingezet. Alle betreffende commandanten moeten ervan doordrongen zijn, dat zij hun tanks niet te ver over het aanvalsterrein verspreiden, opdat het tactisch voordeel van het tankoverwicht in het aanvalsvak niet verloren gaat. Het feit, dat er voldoende tankpelotons zijn, of dat er één of meer aan een infanterie bataljon worden toe-

gevoegd, moet niet leiden tot een automatische indeling van deze pelotons bij ieder infanterie bataljon. Daarentegen moeten de pelotons worden gebruikt in die aanvalsvakken, welke het gunstigste zijn voor een succesvol gebruik van de tanks.

III. Vuur en Beweging.

a. Algemeen.

Het sprongsgewijze voorwaarts gaan van het peloton, waarbij de ene sectie de andere bij het voorwaarts gaan met vuur steunt vangt aan, wanneer de aanwezigheid van de vijand is vastgesteld en het vuren aanvangt. De rijdende tanks (beweging) gaan voorwaarts terwijl de stilstaande tanks (vuur en ondersteuning) vuren op vermoedelijke vijandelijke opstellingen en op vijandelijke vuurwapens, welke hun opstelling door het afgeven van vuur hebben verraden.

b. Ondersteunend element.

Tanks van ondersteunende afdelingen nemen een opstelling in, van waaruit zij gedekt een goed schootsveld hebben. Indien het terrein het toelaat, gebruikt de wagencommandant de „torengedekte” opstelling voor waarneming en de „rompedekte” opstelling voor direct vuur. Hij tracht zoveel mogelijk gezichts- of vuurdekking te vinden. Hij mijdt opvallende punten, die de vijand als merkpunten kan gebruiken. De wagencommandant zoekt na zijn oorspronkelijke opstellingsplaats enige verwisselopstellingen uit.

De oorspronkelijke opstellingen zijn die, welke hetzelfde schootsveld hebben en waarheen de tank zich verplaatst wanneer hij vijandelijk vuur tot zich trekt.

c. Manoevrerend element.

Tanks van het rijdende gedeelte maken zoveel mogelijk gebruik van het terrein. Formatie en wijze van opmars worden gewijzigd en zijn afhankelijk:

1. van het terrein,
2. van de dichtheid van het ondersteunende vuur,
3. van het vijandelijk optreden,
4. van factoren, de eigen beveiliging betreffende.

Oprukkende onderdelen verplaatsen zich snel over open terrein.

Wanneer zij sprongsgewijze naar voren gaan, mogen de oprukkende tanks niet verder naar voren gaan dan tot het punt, van waaruit ze nog voldoende beschermd kunnen worden door het ondersteunende vuur. Wanneer dit punt bereikt is, nemen de tanks hun opstellingen in en dekken de opmars van de voorheen ondersteunende tanks naar hun volgende opstelling.

IV. Aanvalsformatie.

Het tankpeloton in de aanval verplaatst zich in pelotonsformatie of sprongsgewijze met secties. Deze beide aanvalsmogelijkheden zijn afhankelijk van de steun die men krijgt van neven tankpelotons, het terrein en de opstelling van de vijand.

Formaties.

Pelotons formaties worden gebruikt gedurende de verplaatsing van het verzamelgebied naar de uitgangstelling en voorts wanneer het ene peloton het voorwaarts gaan van het andere peloton met vuur ondersteunt. Een gevechtsformatie is niet bindend. Het soort terrein en het gedekt voorwaarts gaan beheersen de opstelling van elke tank in de formatie. De pelotonscommandant wijzigt zijn opstelling, wanneer de doelmatige inzet dit vraagt. De pelotonscommandant bepaalt de formatie, welke naar zijn mening het peloton het beste kan aannemen voor het bereiken van zijn doel.

Deze keus is o.m. afhankelijk van de veiligheid, de vuurkracht, het terrein en de inlichtingen over de vijand. Tijdens het voorwaarts gaan kan hij zijn formatie veranderen.

In de opmars hangt de veiligheid van het peloton grotendeels af van het aanwijzen van een bepaalde sector, aan iedere wagencommandant, voor welke hij verantwoordelijk is. Wanneer een aanval vanuit een bepaalde richting wordt verwacht, wordt een formatie gekozen, die een concentratie van vuur in die richting mogelijk maakt.

Sprongsgewijze verplaatsing.

Een sprong is een enkele verplaatsing van de ene gedekte opstelling naar de andere. Sprongen kunnen worden toegepast in het peloton of in de sectie. Sprongsgewijze voorwaarts gaan houdt in, dat een sectie van het peloton vanuit een gedekte opstelling klaar is, de neven sectie tijdens haar verplaatsing naar voren, met vuur te ondersteunen. Het peloton gaat sprongsgewijze naar voren, wanneer de aanwezigheid van de vijand wordt verwacht en wanneer het peloton niet volkomen kan rekenen op vuursteun van neven pelotons.

Bij het maken van een sprong blijven de voorwaarts gaande tanks onder de directe beveiliging van het ondersteunende vuur van de stilstaande tanks. Dit houdt in, dat de stilstaande tanks dus met succes moeten kunnen vuren op elk vijandelijk antitankgeschut en op de vijandelijke tanks, welke trachten de opmars van de eigen tanks te verhinderen. In heuvel-

achtig terrein, in bossen, of daar, waar het zicht slecht is, moeten de te maken sprongen kort zijn. In open terrein, waar het zicht goed is, zal de lengte van de sprong groter zijn en wordt bepaald door de pelotonscommandant.

Het voorwaarts gaan kan geschieden door achtereenvolgende sprongen of door beurtelings uitgevoerde sprongen.

Bij achtereenvolgende sprongen rukt het ene onderdeel op naar haar nieuwe opstellingsplaats, alwaar het bij aankomst ongeveer in dezelfde lijn komt als het onderdeel, dat haar voorwaarts gaan heeft beveiligd. Na het voorterrein vluchtig te hebben verkend, maakt hetzelfde onderdeel een volgende sprong.

Bij de beurtelings uit te voeren sprongen overlappen de onderdelen elkaar (z.g. leapfrog).

Deze laatste methode gaat sneller doch de rijdende tanks hebben minder tijd, om het voorterrein in zich op te nemen en zich derhalve van de beste naderingsmogelijkheid te overtuigen.

Wanneer het verplaatsen in vijandelijk terrein sprongsgewijze geschiedt, blijven de wagencommandanten het voorterrein en 's vijands bewegingen constant waarnemen.

Deze waarneming kan geschieden:

a. vanuit de toren, door vuur af te geven op veronderstelde vijandelijke opstellingen en

b. door het verlaten van de tank en een verkenning te voet.

I. d. C.

Aan welke eisen moet een aanvoerder voldoen?

Het is uiterst moeilijk om nu precies te zeggen aan welke eisen een aanvoerder moet voldoen. Maar een ding staat vast, er kan geen onderscheid worden gemaakt tussen hoge en lage aanvoerders. Tussen hen bestaat slechts een gradueel verschil, nooit een principiële verschil. Van het optreden van een generaal kunnen vele mensenlevens afhangen, van een korporaal slechts enkele. Maar mensenlevens zijn mensenlevens en de verantwoordelijkheid van de korporaal is ten aanzien van die mensenlevens even groot als die van de generaal en omgekeerd.

Kapitein Mayer geeft ons echter een interessant overzicht van een aantal eisen waaraan volgens hem een aanvoerder moet voldoen.

1. *Menselijk begrip.*

Menselijk begrip is de belangrijkste factor in het omgaan met en leiding geven aan personeel. Hij moet de soldaat als

een persoonlijkheid zien, nooit als een nummer. Dat kan hij altijd bereiken als hij zich maar tussen zijn mensen beweegt, er niet op een afstand van blijft en door het beoefenen van geduld. Schrijver wijst in dit verband op het grote belang van intensieve troependienst, waar helaas nog wel eens smalend op wordt neergezien, maar waar het in wezen toch om draait.

2. *Gezond verstand.*

Zonder een gezond nuchter oordeel bereikt men niets en zeker niet onder de moeilijke omstandigheden van de oorlog. Zonder gezond verstand geen gezonde conclusies en goede bevelen.

3. *Oprecht enthousiasme.*

Toewijding en bezieling zijn voor elke aanvoerder totaal onmisbaar. Zij zijn het zout des levens. Zonder toewijding en bezieling is de mens een machine. Maar men moet nooit een soort „hoera enthousiasme" kweken. Dat stort onder de stormen van de werkelijkheid toch in elkaar. Een diep gemeend, beheerst enthousiasme verricht echter wonderen. Men kan dit enthousiasme echter nooit bij anderen oproepen en wakker maken als men het zelf ook niet voor de volle honderd procent heeft.

4. *Opofferingsgezindheid.*

Een onmisbare eigenschap. Eerst de mensen die aan de zorg van een aanvoerder zijn toevertrouwd, dan pas hij zelf, zowel in het groot als in het klein. Het wonderlijke van deze eigenschap is, dat als men hem eerlijk toepast, hij zo ongelofelijk aanstekelijk werkt. Het is een van de machtigste eigenschappen om het moreel van de troep hoog te houden.

5. *Verantwoordelijkheidsgevoel.*

Ieder mens heeft een zekere mate van verantwoordelijkheidsgevoel. Dat van de aanvoerder moet zeer hoog ontwikkeld zijn. Het verantwoordelijkheidsgevoel is een van de grootste steunpilaren voor een aanvoerder in moeilijke omstandigheden.

6. *Doorzettingsvermogen en stuwende kracht.*

Een aanvoerder, die niet over een voldoende doorzettingsvermogen en stuwende kracht beschikt, is geen aanvoerder. De moeilijkheden van de strijd zijn zo groot, dat zonder doorzettingsvermogen niets wordt bereikt, terwijl daarnaast voortdurend de eigen energie moet uitstralen naar de ondergeschikten.

7. *Persoonlijke moed.*

Niets werkt zo bezielend als het voorbeeld. Een onbevreesd commandant is een van de grootste waarborgen voor de overwinning, zowel in het groot als in het klein. Een onderdeel is pas overwonnen als zijn Commandant zich overwonnen geeft.

8. *Zelfbeheersing en constantheid.*

Een aanvoerder die zijn humeur laat botvieren, de ene keer hemelhoog juichend, het volgende ogenblik dodelijk bedroefd, is in feite geen aanvoerder. Wie meester is over zich zelf — vooral in moeilijke omstandigheden — is dat automatisch ook over anderen. Zelfbeheersing geeft zelfvertrouwen en zelfvertrouwen kweekt altijd vertrouwen bij en van anderen.

9. *Besluitvaardigheid.*

Besluitvaardigheid is een van de beste sleutels voor het succes. Aarzelen is in moeilijke omstandigheden dodelijk. Het wekt twijfel en wankelmoedigheid en daarmee bezegelt men zijn eigen ondergang.

10. *Rechtvaardigheid en eerlijkheid.*

Elke soldaat moet weten waar hij aan toe is en hij moet bovendien weten, dat men niet met zijn belangen en rechten selt. Als dat gebeurt gaat het moreel onherroepelijk ten gronde. Hij zal nooit zijn plicht naar behoren en met overtuiging kunnen doen, als zijn rechten niet naar behoren worden gehandhaafd. Persoonlijke gevoelens mogen bij de beoordeling van een kwestie nooit in het geding worden gebracht. Een strenge maar rechtvaardige behandeling is het allerbeste middel om de discipline te handhaven.

11. *Goede lichamelijke gesteldheid.*

Een goede lichamelijke gesteldheid is van het allergrootste belang voor de aanvoerder. De werkelijkheid is hard en zwaar. Een ziek of moe lichaam drukt op de geest. Een gezonde geest kan slechts wonen in een gezond lichaam.

12. *Gevoel voor humor.*

Gevoel voor humor is onmisbaar. Het maakt het leven — zelfs in de zwaarste omstandigheden — toch nog dragelijk. Het stelt de aanvoerder in staat om ondanks alles zijn opgewektheid te behouden. Een opgewekt woord kan wonderen

verrichten. Het is overigens merkwaardig hoeveel humor er overigens in het leven is, zelfs in zijn zwartste ogenblikken.

(Een mooi overzicht van de kwaliteiten waaraan een aanvoerder moet voldoen. Wij mogen onze lezers aanraden, om ieder voor zich, ten aanzien van deze punten bij zich zelf eens te rade te gaan. Natuurlijk is het volmaakte niet van deze aarde. En hij die inderdaad voor de volle honderd procent aan al deze punten zou voldoen, ja hij is de volmaakte aanvoerder. Maar wellicht schuilt er toch iets in deze punten, waarvan wij bij enige zelfbeschouwing toch nog voordeel kunnen trekken en dan heeft De Militaire Spectator alweer heel aardig aan zijn doel — de vorming van een zo goed mogelijke Nederlandse aanvoerder — beantwoord. B. K.).

Losse notities.

Dr David Keys, vice-president van de Canadese nationale onderzoekingsraad, verklaarde onlangs dat binnen 5 tot 10 jaar atoomenergie voor gewoon gebruik beschikbaar zal zijn. Wanneer de ontwikkeling van het proces voortgaat zullen schepen met een kleine hoeveelheid bewerkte uranium een jaar lang kunnen varen, wat natuurlijk voor het tonnageprobleem van enorme betekenis zal zijn, daar nu zeer veel ruimte voor olie en geweldige machines moet worden ingenomen.

Uit een pond bewerkte uranium zijn theoretisch 11.400.000.000 kilowattuur energie te halen, uit een pond steenkool slechts 3,9 kilowattuur.

Ook voor onderzeeërs en vliegtuigen voorziet Professor Keys op dit gebied grote mogelijkheden.

Standaardisatie.

Op 19 December 1945 werd in Washington, Londen en Ottawa bekend gemaakt, dat de V.S., Engeland en Canada tot overeenstemming zijn gekomen om op militair gebied tot de grootst mogelijke standaardisatie te komen. Daar zal in voorkomend geval een zo volledig mogelijke samenwerking zijn gegarandeerd, kunnen de bestaande hulpbronnen op de beste wijze worden geëxploiteerd, moet zo economisch mogelijk gewerkt en kan de grootst mogelijke kracht worden ontwikkeld. Deze maatregelen houden niet in, dat het ene land nu de controle over het militaire apparaat van het andere krijgt.

Canadian Army Journal, December 1949.

B. K.

Het Atlantisch Pact en Duitsland.

De voormalige Luitenant-Kolonel van het Tsjecho-Slowaakse leger F. O. Miksche geeft op uitvoerige wijze een analyse van de „koude oorlog” welke nu tussen Oost en West woedt en betoogt, dat het voor het behoud van de vrije wereld noodzakelijk is, dat West-Duitsland zo spoedig mogelijk wordt ingeschakeld in de verdediging van West-Europa. Zonder West-Duitsland is geen goede verdediging van West-Europa mogelijk en zonder West-Europa is Amerika verloren.

Schrijver wijst er op, dat het Atlantische Pact in zijn opzet geheel juist is, maar dat men er goed rekening mee moet houden, dat er zeker vijf jaar over heen zal gaan, alvorens het inderdaad tot een krachtige werkelijkheid zal zijn geworden.

En nu is de allesbeheersende vraag, of Moskou in deze periode rustig zal blijven of van deze gelegenheid gebruik zal maken om zijn slag te slaan. Voor het heden is Europa praktisch gesproken weerloos en die situatie kan alleen verbeterd worden, door de problemen, die aan de opbouw van de defensie van West-Europa vastzitten, op een zeer hoog en alles omvattend standpunt aan te pakken en op te lossen. Laat ons daarbij goed bedenken, dat de tijd niet alleen voor het Westen werkt. Ook de Sovjet Unie kan die tijd benutten voor verbetering en versterking van zijn strijdmiddelen.

Om een sterke positie te kunnen innemen moeten voor West-Europa en de landen van het Atlantisch Pact vele problemen worden opgelost. Vooreerst de kwestie van een inter-geallieerde generale staf en strijdkrachten die deze staf ter beschikking moeten staan, de standaardisatie van de wapens en de tactische opvattingen en coördinatie van de wapenindustrieën.

Zonder enig voorbehoud wijst schrijver er op, dat bij de doorvoering van deze maatregelen, elk land een gedeelte van zijn souvereiniteit zal moeten opgeven. Dat zal echter de nodige moeilijkheden met zich mee brengen, maar het moet. Er is geen keus. Het voornaamste daarbij is, dat de gemeenschappelijk te volgen strategie geheel wordt vastgelegd.

De 5e colonne.

Een ander belangrijk punt is, de neutralisatie van de communistische partijen in West-Europa. Onlangs verklaarden de leiders dezer partijen, dat zij in geval van oorlog, niet achter hun *eigen* land, maar achter dat van de vijand van hun land zouden staan. De vraag doet zich voor of mobilisatie op de oude voet zoals wij die

hebben meegemaakt, nu nog wel op zijn plaats is. Wij kunnen onze eigen landgenoten niet meer vertrouwen. En bij mobilisatie bewapenen wij onvoorwaardelijk ook een groot aantal geheime vijanden onder ons zelf. Wil men aan dit gevaar ontkomen, dan zal men de mensen die in het leger en in de corlogsindustrie zullen werken, niet alleen medisch maar ook politiek dienen te keuren. Daarnaast zal men er niet voor moeten terugdeinzen om tegen de vijanden van het eigen land precies de zelfde middelen te gebruiken, als de Sovjet Unie dit doet tegenover die elementen, die achter het IJzeren Gordijn staatsvijandig tegenover de regering van Moskou staan.

De atoom-bom.

Het is volgens schrijver volkomen on-reëel, te denken, dat men alleen met atoombommen er in zou slagen, om een Russische opmars naar het Westen tot staan te brengen. Zeer zeker zal dit strijdmiddel een machtige invloed hebben, maar de strijd zal worden beslist door de mannen in de frontlijn. En de frontlijn zal enorm lang zijn, want een oorlog tussen Oost en West zal de strijd doen ontbranden in Noord-, West-, Zuid- en Zuid-Oost-Europa, in het Midden- en Verre Oosten. Enorme mensenmassa's zullen hier nodig zijn. Op dit deel van het enorme oorlogsterrein is het de taak van West-Europa om allereerst voor zich zelf te zorgen, want Amerika *alleen* is niet in staat om op *alle* fronten met grote kracht op te treden.

Het staat vast, dat Rusland nu, als het wil, West-Europa kan aanvallen met 120 Divisies, met wellicht nog 30 tot 35 Divisies van de Sovjet satellietstaten, de moderne kolonies van het Imperialistische communisme.

Hiertegen moet een even grote macht op de been worden gebracht, die als schild kan optreden. Een goed gebruikt schild, maakt de slagen van het zwaard machteloos. West Europa moet in staat zijn om dat schild te vormen, waarbij West Europa verstandig zal doen, om niet te rekenen op onmiddellijke Engelse en Amerikaanse hulp — behoudens hulp in de lucht en ter zee. Deze landen zullen moeten optreden op de enorme fronten in het Verre en Midden Oosten en wellicht Noord-West Europa.

In 1940 hadden Fransen, Belgen en Nederlanders samen ± 130 divisies. De moderne divisie is echter veel groter dan de divisie van 1940. De West-Europese landen, zonder Engeland zullen met elkaar wellicht in staat zijn — om naast een sterke luchtmacht en een vloot die mede

moet werken om de verbindingen over zee veilig te stellen — 100 moderne divisies in het veld te brengen.

De voor het noodzakelijk evenwicht in krachten nog noodzakelijke 50 divisies, zullen voornamelijk door West Duitsland moeten worden geleverd. Moeilijk probleem.

De schrijver is zich er van bewust, dat dat het invoegen van West Duitsland in de West Europese verdediging op zeer veel moeilijkheden zal stuiten. De wonden van de 2e Wereldoorlog met de verschrikkelijke onderdrukking van de Nazi-tiranen zijn nog lang niet geheel'd. Is een herbewapening van Duitsland niet het binnenhalen van het paard van Troje? Wil West Duitsland zelf wel meewerken? Het zijn allemaal vragen, die moeten worden opgelost, willen West Duitsland en verder West Europa niet stuk voor stuk ten ondergaan.

Samen zijn zij in staat om een Sovjet-agressie aan de Elbe in toom te houden. Zonder elkaar zal een Rijnverdediging niet alleen West Duitsland onmiddellijk onder de Sovjet-onderdrukking brengen, maar zal die Rijnverdediging door te weinig krachten, maar kort kunnen stand houden.

Een gemeenschappelijk sterk West Europa, dat met Anglo-Amerikaanse steun voor zich zelf kan zorgen, is een van de beste waarborgen voor de vrede. Want als het imperialistische communisme zijn handen in West Europa niet vrij heeft, als daar 150 divisies worden gebonden door de krachten van West Europa, dan kunnen Amerika en Engeland hun hoofdstrijdkrachten inzetten in het Verre en Midden Oosten. Als die situatie is bereikt kan men weer spreken van een „evenwicht der krachten”, die de grootste garantie voor de vrede is. Het zal veel beleid, veel inzicht, maar ook veel moed vereisen om dit werk tot stand te brengen. Volgens schrijver zouden de grote politici van de 19e eeuw, een Talleyrand, Metternich en Castlereagh, niet voor de consequenties hebben teruggedeeind.

Overste Miksche eindigt zijn beschouwing met er op te wijzen, dat noch West Europa, noch Amerika mogen wachten, om de noodzakelijke maatregelen te nemen voor hun eigen zelfbehoud.

(Het is een zeer interessant artikel van deze Tsjechische Overste, die men waarlijk niet van Duitslandverheerlijking zal kunnen verdenken. Juist daardoor wint dit artikel nog aan waarde, hoewel de leiding van de „Military Review” te kennen geeft, dat de opname van dit artikel niet inhoudt, dat dit artikel ook de

mening van de M. R. weergeeft. Maar blijkbaar vond men het toch belangrijk genoeg om het te publiceren. Schrijver beziet het vraagstuk inderdaad op een zeer hoog niveau, wat het enig juiste is. De moeilijkheden zijn inderdaad vele en groot. Zij moeten echter worden opgelost, waarbij het geheel *minutieus* van West Europees standpunt in verband met het algemeen wereldomvattend aspect ervan, moet worden gezien. Slechts dan kan resultaat worden bereikt. Kleine geesten hebben nog nooit iets groots tot stand gebracht. En West Europa heeft door vele eeuwen heen de grootste geesten onder zijn bevolkingen gehad, geesten die zich op alle gebied zich niets van grenzen aantrokken. Wij zijn er van overtuigd, dat West Europa er nu ook zal uitkomen, al zal in het bijzonder op psychologisch gebied met grote vaardigheid moeten worden opgetreden. B. K.).

Het gezamenlijke opperbevel.

Vrijwel alle strategen zijn het er over eens, dat in een gemeenschappelijke strijd het gezamenlijke opperbevel een der grootste voorwaarden voor de overwinning is. Luitenant Kolonel Crawford toont echter aan, dat hiertegen in tal van z.g. bondgenootschappelijke oorlogen zwaar is gezondigd.

Tijdens de Napoleontische oorlogen, was er bij de coalities geen spoor van een gezamenlijk — van één punt uit — geleide strategie. Dit was een van de voornaamste redenen waardoor Napoleon zulke grote successen kon boeken.

In de eerste wereldoorlog besepte aan Duitse kant het tweetal Hindenburg—Ludendorff heel goed, dat een centraal opperbevel nodig was, maar men kwam niet verder — zoals Ludendorff het zelf vaststelde — dan tot enige wederzijdse overeenkomsten, die beslist niet afdoende waren. Daar stond tegenover, dat van het Duitse Grote Hoofdkwartier een geweldige autoriteit uitging, die voor de praktijk van groot nut was.

Aan Geallieerde zijde stonden in de eerste wereldoorlog niet minder dan 22 landen tegenover de 4 centrale mogendheden. Die 22 hadden een veel grotere mankracht en oneindig veel meer hulpbronnen dan de Centralen, maar wantrouwen, jalouzie, verschillende politieke doeleinden verlamden de kracht der geallieerden. De Duitsers verpletterden Rusland en waren op het Westfront meer dan eens heel dicht bij de overwinning. Van 1914 tot en met 1917 was er geen gemeenschappelijk Geallieerd strategisch plan. Het gemeenschappelijk opperbevel kwam pas tegen het einde van de strijd tot stand. En dat

geschiedde alleen door de drang der omstandigheden, toen de Duitse overwinning nabij scheen. Toen brak de nood alle wetten en vooroordelen.

In de tweede wereldoorlog was er aan de zijde van de „As” geen gemeenschappelijke strategie, noch gemeenschappelijke leiding. Zowel Duitsland, Italië als Japan trachtten ieder voor zich hun eigen doeleinden te verwezenlijken, op de wijze zoals zij die goed achtten.

Hitler viel Polen aan, zonder Italië hierover te hebben geraadpleegd, daar de Italiaanse regering had medegedeeld, dat het land niet voor 1943 klaar was voor een oorlog.

Duitsland verzocht in Juni 1940 Italië's deelneming aan de oorlog niet, maar Mussolini verklaarde zelf de oorlog in de mening, dat deze nu wel beslist was en hij dus op een goedkope wijze zijn plannen ten aanzien van de Middellandse Zee zou kunnen verwerkelijken.

Italië verklaarde Griekenland de oorlog, zonder de Duitsers er in te kennen, hoewel de Italianen wisten, dat de Duitsers er tegen waren.

Tegen de wens der Duitsers in zond Mussolini 10 Italiaanse divisies naar het Oostfront.

In Afrika maakte Rommel de dienst uit. Na de slag bij El Alamein en de landing der geallieerden in Frans Noord-Afrika drong Mussolini er op aan, dat men vrede zou sluiten met Rusland of anders zou terugtrekken op een zo kort mogelijke lijn en verder de hoofdstrijdkrachten van de „As” in het Middellandse Zeegebied te concentreren. Hitler wenste hierop te enen male niet in te gaan.

Van het begin af aan, waren er zeer grote tegenstellingen tussen Duitsers en Italianen, met als resultaat, dat het Italië van Badoglio in October 1943 zelfs de oorlog aan Hitler verklaarde.

In de tweede wereldoorlog was de samenwerking tussen de Amerikanen en Engelsen zeer goed. Dit was voornamelijk het werk van Roosevelt en Marshall.

Roosevelt die de gemeenschappelijke politieke doeleinden in de verklaring der Verenigde Volkeren reeds op 1 Januari 1942 — drie weken nadat Amerika in de oorlog was gesleurd — wist vast te leggen en Marshall, die op strategische gronden voortdurend naar een gemeenschappelijk commando streefde. De coördinatie tussen Oost- en Westfront kon alleen via de diplomatieke kanalen gaan.

Het succes der geallieerden in de tweede wereldoorlog had verschillende grote oorzaken, als daar zijn:

- één algemene strategie;
- een gecombineerde staf, die de be-

schikking had over alle hulpmiddelen en hulpbronnen;

— eenheid van commando op de verschillende operatietonelen, waarbij dit commando zich uitstreckte over land-, zee- en luchtstrijdkrachten;

— de gemeenschappelijke taal.

De geschiedenis heeft in tal van voorbeelden bewezen, dat in een grote oorlog het eenhoofdig of gemeenschappelijk commando van zeer grote betekenis is, ja van doorslaggevend belang. Gemeenschappelijke politieke, economische en strategische doeleinden moeten aan dit commando ten grondslag liggen. De basis kan nu gevonden worden in het „Handvest der Verenigde Volkeren”. Het is aan de politici, de strategen van de Verenigde Volkeren om de problemen te bestuderen en op te lossen, teneinde de strijdkrachten van verschillende naties tot een inderdaad goed functionerend „team” te maken.

(Een zeer goed artikel, dat de spijker goed op de kop slaat. Stroomen bloeds en onnoemelijk veel ellende had de wereld wellicht bespaard kunnen worden als in de eerste wereldoorlog en daarna in de tweede het eenhoofdige commando van den beginne af een grondig feit was geweest. De geschiedenis is er om uit te leren. Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht. West-Europese Unie en Atlantisch Pact zijn de tekenen, dat de mens van het heden, inderdaad de lessen uit het verleden ter harte wil nemen. En dat is al enorm veel waard. B. K.).

Militaire notities rondom de wereld.

Verenigde Staten.

Een van de uitwerkingen van de atoombom zijn de dodelijke gammastralen, die de ruimte waarin een atoombom geëxplodeerd is gedurende lange tijd zeer gevaarlijk maken om te overschrijden. Deze stralen zijn echter onzichtbaar. Hoezeer de V.S. rekening houden met een atoomoorlog en daarbij zeer veel aandacht schenken aan de bescherming der eigen troepen, blijkt wel uit het feit, dat men is overgegaan tot het produceren van de z.g. „radiacets”, een instrument waarmee de troep onmiddellijk de aanwezigheid van radio actieve stralingen kan constateren. Het instrument weegt nog geen 5 kg en is 2.50 dm lang.

De Amerikaanse marine is bezig met de ontwikkeling van een nieuwe motorbrandstof, bestaande uit lucht en water, welke stof „hydrozine” wordt genoemd. Over de proefnemingen werd gezegd, dat de Duitsers er mee waren begonnen, maar dat zij er geen practisch resultaat mee

hadden gehad. De formules en berekeningen vielen na de Rijnovergang in geallieerde handen, die deze zaak verder hebben aangepakt.

De Amerikaanse luchtmacht beschikt nu over een nieuw type reddingboot, die slechts 90 kg weegt, waarin 12 man kunnen zitten en nog 13 aan kunnen hangen. De boot is geheel van rubber, 4½ m lang en 2 m breed. In samengevouwen toestand is de boot 1.20 m lang en 60 cm breed. Wanneer de boot buiten boord geworpen wordt, wordt deze automatisch met lucht gevuld. Proeven hebben aangetoond, dat de boot in ruwe zee nog geheel zeewaardig is. In de boot bevindt zich nog een ventiel, 4 houten paddels, 2 luchtpompen, een kleine touw ladder om drenkelingen gelegenheid te geven aan boord te klimmen, voedsel water, vistuig, rookbussen, „flashlights” en een eïnspiegel.

De Amerikaanse vloot houdt proeven met telefoongesprekken door water. Deze nieuwigheid kan van veel betekenis zijn voor duikboten die door een ramp getroffen zijn.

De Amerikaanse vloot maakte onlangs bekend, dat men nu over een nieuw type parachute beschikt voor piloten van jet-vliegtuigen. Vliegtuigen derhalve met een grote snelheid. De nieuwe parachute is van nylon en heeft een grotere doorsnede dan het bestaande model en gaat veel soepeler open, zodat de schok die de parachutist krijgt als de parachute open gaat — ondanks de veel grotere snelheid die hij heeft — toch tot de helft wordt gehalveerd. Bovendien is de daling gelijkmatiger en is er tevens minder slingering wat voor het landen eveneens van veel belang is.

Polen.

Inlichtingsrapporten wijzen er op dat de Sovjet Unie het Poolse leger in feite tot een onderdeel van het Rode Leger heeft gemaakt.

Hoewel President Boleslaw Bierut volgens de wet opperbevelhebber is van de Poolse strijdkrachten is de Russische maarschalk Konstantin Rokossovsky in feite opperbevelhebber. Het hoofd van zijn generale staf is generaal Korzcyc, een Sovjet-officier die sinds 1945 heeft gewerkt aan de reorganisatie van het Poolse leger. De plaatsvervangend chef van de staf is generaal majoor Siwichi, eveneens een Sovjet-officier.

De wapeninspecteurs van de artillerie, verbindingdienst en pioniers zijn Sovjet-officieren. De pantsereenheden en de

grensbewakingstroepen staan eveneens rechtstreeks onder Sovjet-officieren. Dit is ook het geval met de Poolse luchtmacht. De vloot staat in naam nog onder een Pool, schout bij nacht Steger, maar de ware commandant is admiraal Urbanowicz van de Sovjetvloot. In drie van de vier militaire gewesten voeren Sovjet-officieren het bevel.

Het grootste deel van de Poolse hoge officieren zijn Sovjet Russen. Moskou heeft een volledige controle over de Poolse strijdkrachten. Alleen de manschappen en onderofficieren zijn nog Polen ter sterkte van 250.000 man. In feite heeft de Sovjet Unie hier een zuiver koloniaal leger opgebouwd. De manschappen zijn de inwoners, de leidinggevende functies vrijwel geheel in handen van de koloniserende mogendheid, zodat een vergelijking met het Brits-Indische leger — toen India en Pakistan nog een Engelse kolonie waren — geheel op zijn plaats. Het Poolse leger omvat 16 infanterie divisies, 3 artilleriebrigaden, 10 tankregimenten, 5 pionierregimenten, 6 verbindingdienstregimenten, 4 zelfstandige regimenten zware artillerie en een aantal speciale eenheden, waaronder raket-artillerie. Hierbij moeten nog worden gevoegd 11 brigades van de grensbewaking en 18 regimenten veiligheidstroepen, die uit elitetroepen bestaan en die voor politieke doeleinden worden gebruikt.

Engeland.

Het ministerie voor luchtvaart maakte bekend, dat de R.A.F. haar sterkte aan jet-jagers in de eerste helft van 1950 zal verdubbelen en de ontwikkeling van jet-bommenwerpers zal bespoedigen. Een jet-bommenwerper die een snelheid heeft van 750 km per uur is in beproeving. De nieuwe types jet-jagers zijn beslist beter dan de bestaande modellen.

De admiraliteit heeft besloten om 4 van de grote slagschepen die Engeland heeft, op te leggen. Het zijn de Duke of York, de King George V, de Howe en de Anson. Slechts de Vanguard blijft in actieve dienst.

Het besluit is genomen teneinde een zo groot mogelijk aantal kleinere schepen in bedrijf te houden, teneinde een eventuele duikbootbestrijding van den beginne af aan, zo efficiënt mogelijk te kunnen voeren.

Ook in Amerika is men tot de zelfde gang van zaken overgegaan. Van de 14 Amerikaanse slagschepen, is alleen nog de Missouri in bedrijf.

Het opleggen van de slagschepen wil

helemaal niet zeggen, dat de rol der slag-schepen is uitgespeeld. In een eventuele oorlog zullen zij zeker een belangrijke rol spelen, maar duikbootbestrijding is vooreerst van primair belang.

Rusland.

Tijdens de defensiedebatten in het Lagerhuis werd bekendgemaakt, dat de Russen bezig zijn om op het Albanese eilandje Saseno een basis voor duikboten te maken, zodat de Sovjet Unie van dit steunpunt uit met onderzeeërs in de Middellandse Zee kan opereren.

Spanje.

De Spaanse begroting slaat dit jaar alle records en bedraagt niet minder dan ruim 5 miljard gulden. De defensie krijgt daar bijna 2 miljard van. Voor het leger is 900.000.000 gulden uitgetrokken.

Duitsland.

In de wouden van Beieren hebben de Amerikanen onlangs enorme hoeveelheden gasgranaten ontdekt, die daar waren opgeslagen. In totaal betrof het een hoeveelheid van 60.000 ton. Zou de Führer toch van plan geweest zijn, om in het z.g. „centrale reduit” tot het allerlaatste weerstand te bieden?

Military Review, Maart 1950.

B.K.

Bezuinigingsmogelijkheden in het Leger.

De kolonel van de generale staf Uhlmann bespreekt in het hoofdartikel verschillende mogelijkheden, die tot besparing op de enorme defensieuitgaven kunnen leiden, zonder dat de weerstandskracht er door wordt geschaad.

Zwitserland geeft per jaar 400 miljoen francs uit voor zijn defensie. Dat bedrag is practisch gesproken niet meer te verhogen en toch eist de modernisering van het leger enorme sommen. Het Zwitserse volk betaalt deze premie voor zijn onafhankelijkheid gaarne, maar het moet er dan ook van overtuigd zijn, dat de talloze miljoenen inderdaad zo doelmatig mogelijk worden gebruikt. Nog te vaak wordt de klacht vernomen, dat er in het leger niet economisch met 's lands gelden wordt omgesprongen. Dat mag niet. Alle commandanten moeten zich op het standpunt stellen, dat hun onderdeel als het ware van hen zelf is. Kader en troep moeten er van doordrongen worden, dat het materiaal zeer zorgvuldig wordt behandeld.

Een ander punt is, dat de vele „algemene” lasten niet specifiek op de begro-

ting van landsverdediging mogen komen. Dat scheidt een heel verkeerd beeld. De pensioenlasten en de sociale verzekeringen moeten op rekening van het ministerie van Sociale Zaken worden gebracht. Dat maakt het beeld veel zuiverder. De topografische inrichting, die ten behoeve van alle departementen werkt, kan het beste onder Binnenlandse Zaken ressorteren.

Militaire sportscholen zijn niet nodig, als men ook over goede burgersportscholen beschikt, waarvan men gebruik kan maken. Zo zijn er nog tal van voorbeelden, waarin de militairen een „militaire doublure” van het burgerbedrijf hebben, waarbij vaak persoonlijke eerzucht en prestige vraagstukken een belangrijke rol spelen.

Grote besparingen zijn volgens schrijver te verkrijgen, als de landsverdediging niet meer vast zit aan een voortdurend wisselende jaarlijkse begroting, maar kan beschikken over credieten op lange termijn. Dan zijn grote en goede plannen te maken en hoeft men niet van de hak op de tak te springen.

Dan wijst schrijver op wat hij noemt „die vielfach überdimensionierten Hilfsorganen der Armee”. (Het is een hele mond vol, maar het was te mooi om te vertalen en het zegt het ook heel goed. B. K.). Hierop valt veel te bezuinigen.

En ten slotte zou het zeer wenselijk zijn om de zo zwaarwichtige staven uit te dunnen. Zeer zeker zal dat geen geweldige besparingen geven, maar het volk moet de overtuiging hebben dat er geen cent te veel wordt uitgegeven.

(Een prachtig artikel, dat de bestudering ten volle waard is en dat juist ook voor ons van zo veel betekenis kan zijn, omdat het hier twee vergelijkbare grootheden — Zwitserland en Nederland — betreft, die beide onder dezelfde moeilijkheden zuchten, maar die beide boven alles hun vrijheid liefhebben. B. K.).

Betere resultaten der opleiding.

De geweldige militaire uitgaven dwingen ons tot de meest economische wijze van werken in het leger.

Van deze zeer gezonde stelregel uitgaande, breekt kolonel Zublin een lans voor een zo doelmatig mogelijke opleiding, waarbij in de kortste tijd het grootst mogelijke resultaat wordt verkregen.

Hij komt dan tot de conclusie, dat vele opleidingsmethoden verouderd zijn. Het is voor „oude rotten in het vak” soms hard om dat te horen. Maar de tijd staat niet stil. De fabrikant die niet op de hoogte van zijn tijd blijft, gaat ten onder. Met

het leger is het net zo. Dat is ook niets anders dan een groot bedrijf. Daarbij moeten wij er vooral niet voor terugdeinzen, om ervaringen die in het buitenland zijn verkregen ook bij ons zelf toe te passen.

In het bijzonder acht schrijver het theoretisch onderwijs beslist achterlijk. Het theoretisch onderricht is volgens hem één groot gevecht met de slaap.

En zonder theoretische ondergrond kan men de man de praktijk niet insturen.

Schrijver meent hierin grote verbeteringen te kunnen brengen, door het invoeren van de z.g. methode van instructie bij het theoretisch onderwijs, waarbij de vragende leervorm op de voorgrond staat. Daardoor dwingt men de man om te denken, verdwijnt de slaap vanzelf, wordt hij aandachtig, vindt zelf uit, wat van enorm veel betekenis is, want wat men zelf ontdekt onthoudt men zijn hele leven lang, want het is dan een stuk van hem zelf geworden. Als daarnaast dan ook nog aanschouwelijk onderwijs wordt gegeven — op smakelijke wijze, wat heus niet duur hoeft te zijn — dan kan het theoretisch onderwijs niet alleen sterk worden bekort, maar werpt het ook veel grotere resultaten af.

Van de instructeurs eist dit onderwijs volkomen beheersing van de stof en een gezonde fantasie.

(Wij kunnen ons gelukkig prijzen, dat in ons leger geen strijd meer behoeft te worden gevoerd omtrent deze methode van instructie, want zij wordt op alle inrichtingen van militair onderwijs reeds toegepast, terwijl de „Methode van instructie school” van het V.O.C. in Wezep aan officieren en kader van de troep de geheimen dezer methode onthult. Zonder enige twijfel zal de nieuwe instructiemethode het theoretisch onderwijs veel meer vruchtdragend doen zijn, dan tot nu toe het geval was. B. K.)

Het Tsjechische leger.

Het Tsjechische leger werd in Maart 1939, toen Hitler Praag bezette, geliquideerd, terwijl eerst in 1946 met de werkelijke opbouw van een nieuw leger werd begonnen.

Het leger telt thans 16 divisies, waarvan 4 gemotoriseerd, met een totale sterkte van 150.000 man.

De Tsjechische bewapeningsindustrie werkt op volle kracht en voert zelfs weer vrij aanzienlijke hoeveelheden wapentuig uit.

Er wordt in het Tsjechische leger zelf nog veel oud Duits materiaal gebruikt, zelfs nog veel Duitse uniformen. Ook veel Russisch materiaal is aanwezig.

Herinneringen van een militaire attaché.

In het „Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift” wordt het boek van de Generaal Freiherr Geyer von Schwepenburg „Erinnerungen eines Militär attachés” besproken.

Dit is een merkwaardig boek, te meer, waar Geyer naast militair attaché in Londen, tevens attaché in Den Haag en Brussel was. (Wij herinneren ons inderdaad, deze attaché enige malen op de Hogere Krijgsschool, waar hij enige oefeningen bijwoonde, te hebben gezien. B. K.)

Geyer was zeer Engelsgezind en achtte een goede verhouding tussen Engeland en Duitsland van het grootste belang. Het boek geeft een zeer goede kijk achter de schermen, niet alleen van de machtspolitiek van het Derde Rijk, maar ook van de wereldomvattende politiek der Engelsen. Geyer zegt, dat het Duitse leger voor de oorlog veel slechter was, dan het buitenland geloofde.

Uit het boek komt goed tot uiting, dat de goedwillende bijna altijd het slachtoffer wordt van de machtige die het kwade wil. Hij betreurt het dan ook, dat voor 1939 Hitler geen halt is toegeroepen.

Ten aanzien van het Britse volk, wijst Geyer er op, dat Hitler zich als zovele anderen in de loop der historie, zich in de kracht van dat volk hebben vergist, en zegt dan dat de Engelse verdedigingsmaatregelen zich altijd zo onopvallend mogelijk voltrekken. (In dit verband wijzen wij op een uitspraak van onze oudminister Bosboom, die op zo voortreffelijke wijze het verschil in Duitse en Engelse mentaliteit schetste. De Duitse agressie, zo zeide hij, komt als een brute vuistslag recht in het gezicht. De kans dat het slachtoffer daarmede direct buiten gevecht wordt gesteld is gering. De Engelse agressie komt als een wurgende band, maar met een fluwelen handschoen aan, en op het moment dat die hand dichtknijpt zegt het slachtoffer nog: „hé wat gaat het lekker”. B. K.)

De commentator beveelt het boek van Geyer aan voor allen, die zich bezig houden met strategische en politieke vraagstukken, teneinde een zo goed mogelijk inzicht te krijgen in de ontwikkeling der gebeurtenissen.

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, Maart 1950. B. K.

De huidige Belgische strijdkrachten.

Onlangs heeft de Belgische Minister van Landsverdediging Devèze in de Belgische Senaat een grote rede gehouden over het Belgische defensie-vraagstuk.

Hierin zei de Minister o.m., dat de verdediging van België in hoofdzaak van internationaal standpunt moet worden gezien. De „afzondering” zoals de Minister het uitdrukte is onaanvaardbaar, omdat wij in deze wereld thans voor de keus staan, blijven leven of ten ondergaan, alsmede omdat geen volk er nog aan kan denken om zich te redden door het afzonderlijk inzetten van zijn krachten. (Wij herinneren aan de uitspraak van wijlen Minister van Oorlog Fiévez, die eveneens klaar en duidelijk zeide, dat zelfstandige landsverdediging uitgesloten moest worden geacht. B. K.). Het gaat tegenwoordig niet meer op, tot het laatste ogenblik te wachten om dan vlug de hulp van de garanderende mogendheden in te roepen. Het gaat er om, onder alle naties welke trouw gebleven zijn aan de vrijheid en de ware democratie, een nauwkeurig voorbereide gemeenschappelijke verdediging op touw te zetten, waarbij elke natie voordeel kan trekken uit de ervaring van de grote militaire leiders alsmede uit de technische en wetenschappelijke bronnen, waarover de Geallieerden kunnen beschikken.

Het doel dat deze naties collectief nastreven is de veiligheid dank zij de solidariteit, door tegen de eventuele aanvaller zulk een sterke defensieve dam op te werpen, dat hij zich nog wel eens zal bedenken daar tegen op te tornen. Het is een leugen of een dwaasheid ons land, dat nauwelijks de gruwelen van een tweede bezetting ontkomen is, er van te willen beschuldigen de oorlog te wensen en die zelfs voor te bereiden. (Precies hetzelfde geldt ook voor ons land. B. K.).

Met nadruk wees de Minister er op, dat „solidariteit” hoegenaamd geen synoniem is voor „vasaliteit”.

Geen enkele druk werd op de Belgische regering uitgeoefend. De verbintenissen die werden aangegaan, werden in volle overtuiging en volledige vrijheid ondertekend.

Zeer belangrijk achtte de Minister de standaardisatie van de geallieerde strijdkrachten. Het Intergeallieerde Opperbevel zou in moeilijkheden komen als de Belgische elementen der gemeenschappelijke verdediging niet omgewisseld zouden kunnen worden met andere intergeallieerde eenheden. Wij moeten aan onze strijders in eerste linie de gelijke steun van alle wapens en de gelijke hulp van alle diensten kunnen verzekeren, in dezelfde verhouding en in de zelfde doeltreffendheid als deze waarvan de andere geallieerde strijdkrachten genieten. (Volkomen juist. B. K.).

De Minister zette uiteen, dat België

niet nogmaals „bevrijd” wenste te worden. Het wenst in de allereerste plaats niet meer „veroverd” te worden.

De vraag stellende of de veiligheid van het westen volledig verzekerd is, antwoordde de Minister „ja, vandaag meer dan gisteren en veel minder dan morgen” op voorwaarde dat België zijn krachtsinspanningen voortzet en de landen van het Pact van Brussel hetzelfde doen.

Ook de commandohervorming kwam ter sprake. Er komen twee groepen van strijdkrachten: a. de interventiestrijdkrachten, omvattende de eenheden, welke geroepen kunnen worden om buiten het grondgebied op te treden, teneinde dat grondgebied te kunnen beschermen in samenwerking met de geallieerde mogendheden en b. de verdedigingsstrijdkrachten, die moeten zorg dragen voor de veiligheid van het eigen grondgebied zelf. Men moet rekening houden met parachutisten, door de lucht aangevoerde divisies en vijfde colonnes. Tegen die dreigingen moet onmiddellijk krachtig kunnen worden opgetreden. Het heeft geen zin zich b.v. aan de Rijn te verdedigen, als het eigen binnenland aan de vijand zou zijn overgeleverd. Waar de juiste grens tussen deze twee strijdgroepen ligt is nog niet vastgesteld.

De sterkte van de interventiestrijdkrachten omvat momenteel één volledige onder de wapenen zijnde divisie, één divisie — waarvan de kernen aanwezig zijn — en waartoe de daarvan verder deel uitmakende troepen moeten worden opgeroepen. Het materieel van deze divisies is nog niet volledig, doch zal uit de Amerikaanse wapenzendingen op peil worden gebracht en voorts niet ingedeelde legercorpsen, legeronderdelen als middelzware artillerie, vechtwagens, parachutisten, commandotroepen, enz.

Op 1 Februari 1951 zal er een derde divisie zijn, die nu reeds bezig is de mobilisatiecentra voor te bereiden. Daarnaast zullen nog worden opgericht een groep luchtdoelartillerie, een regiment genie-troepen, anderhalf regiment commando's en een nieuw regiment parachutisten.

Voor het binnenland zal het aantal infanterie-bataljons worden opgevoerd. Deze eenheden zullen natuurlijk gemotoriseerd worden.

De totale defensiebegroting is 8.183.126.000 franks, of wel 10,95 % van het totale budget. In 1949 was dit 9,4 % in 1936 12,5 %.

De huidige som, gaat volgens de Minister niet boven de draagkracht van het land.

De Minister kwam vervolgens op een grote kwaal waaronder het leger lijdt n.l.

het tekort aan officieren in werkelijke dienst bij de actieve onderdelen. Deze kwaal heeft drie oorzaken en wel:

1. een „te groot volume van de militaire administratie“ (hieronder het begrip administratie op de vatten in Anglo-Amerikaanse geest, dus niet alleen het dienstvak der militaire administratie, maar ook alle onderdelen die vallen onder de dienst van kwartiermeester-generaal en adjudant-generaal, B. K.). Te veel officieren worden van de troep verwijderd gehouden door zuiver administratieve opdrachten;

2. door het grote aantal cursussen worden tal van officieren hetzij als leerling, hetzij als instructeur van de troep verwijderd gehouden;

3. de aanwerving van jonge officieren, hetzij via de Koninklijke Militaire School, dan wel via de troep, is onvoldoende.

Tegen deze drie oorzaken moet krachtig worden ingegaan.

De Minister heeft een speciale commissie benoemd, die op de administratieve diensten moet bezuinigen. De Minister verwacht veel van deze commissie. Ten aanzien van de militaire onderwijsinstellingen heeft de Minister bepaald dat de opleidingstijd aan die scholen met 30 % zal worden verminderd.

Om aan het tekort aan officieren tegemoet te komen, bestudeert de Minister een plan voor tijdelijke dienstneming van reserve-officieren, die een contract voor 3, 6 of 9 jaar kunnen afsluiten, welk contract na een eerste proefjaar zou kunnen worden gesloten. Zij die na afloop van hun contract beroepsofficieren zouden wensen te worden, moeten worden voorbereid voor het daartoe in te stellen examen. Als contractant is de maximum rang kapitein. Alle autoriteiten aan wie dit plan was voorgelegd vonden het uitstekend. De reserve-officieren achtte de Minister van zeer veel belang. Hij vormt als het ware de levende band tussen leger en volk. Hij moet zijn vak goed kennen, want hij heeft mensenlevens in zijn hand. Dat eist veel van hem. Zijn krachtsinspanningen en opofferingen moeten beloond worden door een behoorlijke bevordering en eervolle onderscheidingen.

Ook het lot van de beroepsofficieren had de bijzondere aandacht van de Minister. Tairijke maatregelen heeft de Minister genomen om hun lot op moreel en materieel gebied te verbeteren. De taak van de onderofficier is geweldig in het leger. Hij heeft het leven van de soldaat hij moet voor hem leiden en een vriend zijn, maar hij moet ook hun chef kunnen blijven. Om zulk een opdracht te kunnen vervullen, om zijn gezag en zijn

prestige te behouden, niettegenstaande dat gestadig samenleven, moeten de beroepsofficieren mannen zijn met een grote beroeps- en morele waarde.

In zijn slotbetog zeide de Minister, dat men zich met wapengeweld alleen al heel moeilijk tegen een op de oorlog afgestemde ideologie kan verdedigen. Wij moeten ons vertrouwen stellen tegenover het hune, wij moeten vertrouwen op onze vrijheid, op de verdraagzaamheid, op de democratie steunend op de volkssouvereiniteit, welke uitgeoefend wordt in orde en eerbied voor de grondwettelijke instellingen. (Een machtige redevoering op hoogstaand peil, waarin de grote defensieproblemen van onze zuiderburen op klare en duidelijke wijze naar voren worden gebracht. Een rede die ook voor ons van grote betekenis is, omdat het hier een land betreft, waarmede wij ons geheel kunnen vergelijken en dat op dit gebied dezelfde moeilijkheden heeft als wij. *Het Leger, de Natie, Maart 1950.*

B. K.

De totale oorlog.

Kolonel Eklund geeft een uitvoerige beschouwing over de aard van de totale oorlog en begint met er op te wijzen, dat de idee van de totale oorlog helemaal niet nieuw is. In de oudheid vonden de meest totale oorlogen plaats die er geweest zijn, want daar zijn gevallen bekend, dat de verliezende partij inderdaad totaal van de aardbodem verdween, met mannen, vrouwen en kinderen. De gedachte aan de totale oorlog, de volledige uitschakeling van een tegenpartij is zo oud als de oorlog zelf, want de idee die de totale oorlog ten grondslag ligt, is het gebruik van alle ter beschikking zijnde hulpbronnen, met als enig doel de vernietiging van de militaire politieke, sociale en economische instellingen en doeleinden van de tegenpartij.

De oorlog zoals wij die kennen heeft in het algemeen drie fasen en wel achtereenvolgens 1e. de koude oorlog; 2e. de Bliksemoorlog (Blitzkrieg) en ten slotte 3e. de totale oorlog.

De koude oorlog.

Deze vorm van oorlog beoogt om zonder militaire actie de doeleinden te bereiken die men ook met militaire middelen zou nastreven, dan wel om deze doelen door middel van militaire actie gemakkelijker te bereiken. Deze strijdwijze benut alle niet-militaire middelen als de diplomatieke, de economische en de psychologische. Daarmede moet dus de wil om weerstand te bieden bij de tegenpartij gebroken worden.

In de diplomatieke strijd is het doel om zoveel mogelijk bondgenoten te krijgen en bondgenoten van de tegenpartij los te maken.

De economische oorlog heeft als doel zelf de beschikking te krijgen over zoveel mogelijk voor de oorlog noodzakelijke hulpbronnen en die aan de tegenpartij te ontzeggen en zijn financiën en productie-apparaat te vernietigen door hem te dwingen grote en kostbare strijdkrachten bij voortduring onder de wapenen te houden.

In de psychologische oorlogvoering gaat het er uiteindelijk om, het moreel bij de tegenpartij te breken.

Het machtigste middel in de koude oorlog is de tegenstelling tussen bedreiging — met oorlog — en een belofte — van vrede, waardoor er kans bestaat op een totale verwarring des geestes, door de voortdurende spanningen af te wisselen met korte rustperiodes.

Bij een belofte voor vrede, wordt er natuurlijk niet bij gezegd, „welke vrede” dat moet zijn. Uit de aard der zaak is dat de vrede zoals de tegenpartij die wenst te zien. De koude oorlog heeft tal van schakeringen. Hij tast het gehele leven in al zijn verschijningsvormen aan. Een zeer belangrijk hulpmiddel in deze strijd is de vijfde colonne. De mogelijkheid bestaat inderdaad dat door middel van de koude oorlog grote successen worden geboekt. Hitler heeft er zeer zeker groot profijt van gehad, Rusland zeker niet minder.

Maar de koude oorlog kan ook een boemerang worden. Hij kan tot resultaat hebben, dat er heftig verzet komt, dat de ogen opengaan, dat krachtige tegenmaatregelen worden genomen.

Tenslotte beoogt de koude oorlog ook — en dat is de defensieve kant — om het eigen volk ongevoelig of onkwetsbaar voor de psychologische koude oorlogsmethoden der tegenpartij te maken.

De bliksemoorlog.

De „Blitzkrieg” beoogt niet anders dan om in zo kort mogelijke tijd de oorlog te winnen. Deze methode is in de loop der eeuwen herhaaldelijk toegepast en was dan steeds gebaseerd op nieuwe wapens en nieuwe tactiek. In een nieuwe Blitzkrieg zullen vliegtuigen en geleide projectielen een zeer grote rol spelen.

Tijdens de „Blitz” worden de methoden der koude oorlog nog opgevoerd ten einde de demoralisatie bij de tegenpartij nog groter te maken.

De totale oorlog.

Als de Blitzkrieg niet het gewenste

resultaat oplevert is een langdurige strijd te verwachten, die meer dan ooit het karakter van de totale oorlog zal hebben en waarbij alles en iedereen op de oorlogvoering wordt ingesteld.

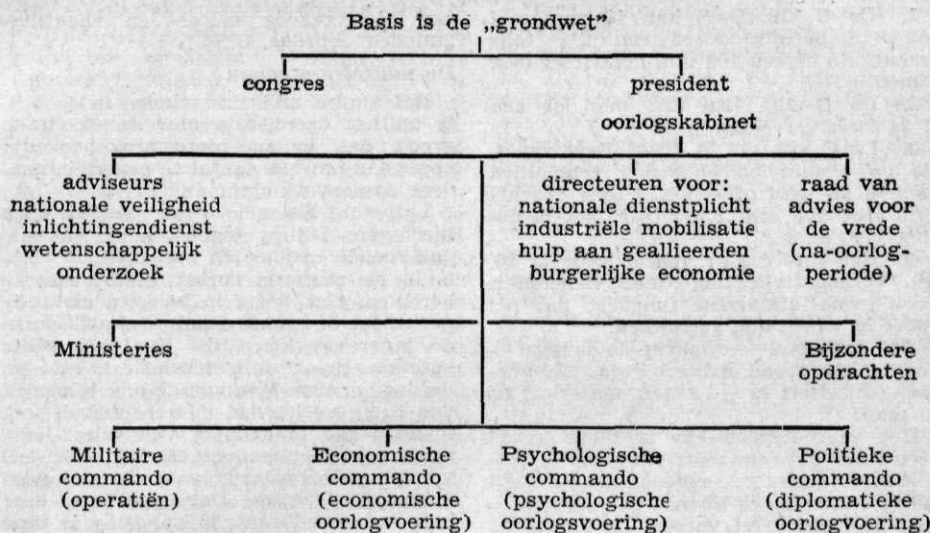
Alle middelen van koude en warme oorlog zullen nu in hun uiterste consequentie worden toegepast, waarbij elke burger — man of vrouw — soldaat is.

Vanzelfsprekend eist een dergelijk alles-overheersende ingreep een grondige organisatorische voorbereiding. Want de tweede wereldoorlog kostte elke Amerikaan 1.000 dollar per jaar. Schrijver besomt, dat dit in een derde wereldstrijd het drie of viervoudige zal moeten zijn. Dat kan alleen worden opgebracht als men van te voren alles heeft overdacht en georganiseerd, wat met de tweede wereldoorlog zeker niet het geval was. Vanzelfsprekend zullen de zeer ingrijpende maatregelen alle door het Congres goedgekeurd moeten worden. Kolonel Eklund geeft een ontwerp-organisatie, die deze maatregelen zou moeten ontwerpen en uitvoeren.

Zowel in 1e als 2e wereldoorlog was de strijd voor de Amerikanen niet totaal. In een derde wereldworsteling waarbij de strijd in hoofdzaak tussen Amerika en de Sovjet Unie zal gaan, zal dat zonder enige twijfel voor de Amerikanen wel het geval zijn. De Russen dwingen hen daartoe, want in de Sovjet Unie staat alles, maar dan ook alles in het teken van de totale oorlog, moreel en materieel. Een derde wereldoorlog zal de meest fanatieke zijn die er ooit geweest is. De imperialistische communisten zullen er als het ware een „heilige oorlog” van maken. Die strijd kan bij wijze van spreken slechts eindigen met de totale vernietiging van een der partijen, inderdaad de consequentie van de totale oorlog. Daarom moet ook het democratische Amerika zich op de voorbereiding van de totale oorlog toelleggen. Zonder een grondige voorbereiding is de strijd bij voorbaat verloren.

De nieuwe wapens — die hun invloed zullen doen gevoelen op het gehele volk waar dit ook woont — maken de oorlog totaler dan ooit. Niemand kan er zich meer aan onttrekken. Het zou struisvogelpolitiek zijn dit te willen ontkennen, zulks te meer daar men van de tegenpartij geen enkel mededogen heeft te verwachten. Het ideologische fanatisme zal alle middelen aangrijpen — mensonterend of niet — om het ideologische doel te verwezenlijken.

Het enige wat men er tegen kan doen, en als vrij mens moet doen, is sterk te zijn, zowel moreel als materieel.

(Een buitengewoon goed artikel, dat het vraagstuk van de totale oorlog juist belicht en in het bijzonder het antwoord op de oorlogsdreiging van het totalitaire imperialistische communisme juist geeft, n.l. moreel en materieel sterk te zijn. Zwakheid tegenover dit stelsel staat gelijk met zelfmoord. De morele basis van de Vrije Volkeren n.l. dat zij de verdedigers zijn van de vrijheid van de geest en de rechten van de mens is wel de mooiste en de sterkste die er is, terwijl het industriële potentieel der Vrije Volkeren zodanig is, dat zonder bezwaar de machtigste middelen in de gewenste hoeveelheden kunnen worden gefabriceerd. De situatie behoeft volstrekt niet hopeloos te zijn, mits de Vrije Volkeren welbewust eendrachtig de handen uit de mouwen willen steken voor de verdediging van hun idealen. Het Nederlandse volk — dat in het diepst van zijn hart Gode zij dank een vredelievend volk is, maar dat ook boven alles zijn vrijheid lief heeft — zal hierbij niet in gebreke blijven. B. K.).

Hoe staat het met de ontwikkeling van het luchtlandingsleger?

Snelheid is altijd een van de allergrootste factoren in de oorlogvoering geweest. Het „activité et vitesse“ is door alle eeuwen heen door alle grote veldheren de sleutel tot succes geweest. Alexander de Grote, Julius Ceasar, Frederik de Grote, Napoleon, Joffre, Hindenburg, Mac Arthur, Montgomery en Eisenhower hebben de waarde van dit beginsel ten volle bewezen.

Eeuwen en eeuwen moest de mens als

snelste middel het paard gebruiken. Eerst ná de eerste wereldoorlog deed de motor op grote schaal zijn intrede in de strijdkrachten zowel op de grond als in de lucht. De tweede wereldoorlog toonde in zijn volle omvang de macht van de motor. Op de grond werden hele legers gemotoriseerd en gemechaniseerd. Op het einde van de oorlog was er sprake van luchtlandingslegers, die echter niet tot grote zelfstandige operaties in staat waren. De laatste grote luchtlandingsactie, die bij de Rijnovergang op 23 Maart 1945 en waaraan 34.000 man luchtlandingstroepen deelnamen, geschiedde op korte afstand voor de grondtroepen uit en nadat de geallieerden al over de Rijn heen waren. De les van Arnhem speelde hierbij een rol. De afstand Albertkanaal—Arnhem — 100 km — bleek te groot te zijn om nog tijdig bij Arnhem aan te komen met grondtroepen, waardoor de stoot naar Arnhem mislukte.

De luchtlandingsacties werden over het algemeen in nauwe samenwerking met de grondtroepen uitgevoerd. Sinds „V J day“, 14 Augustus 1945, is er echter op dit gebied veel veranderd.

De strategen van het heden denken in luchtlandingslegers, die volkomen zelfstandig kunnen optreden, met hun eigen vuurmonden, tanks, bulldozers en motorvoertuigen, waarbij de voorziening op ongekende afstanden volledig door de lucht zal gaan.

De ontwikkeling van de z.g. „carrier-vliegtuigen“ heeft de grootste aandacht. Er zijn reeds verschillende types in gebruik of beproeving. Deze zijn:

1. De C 119. Deze kan 42 man met volledige bepakking of een 2½ tons vrachtauto en een 105 mm houwitser mee nemen.

2. De C 124 kan 222 man of een M 24 tank vervoeren.

3. De C 122, C 123, C125. Deze types, die op onderdelen enigszins verschillen kunnen 60 man of een 2½ tons vrachtauto met 105 mm houwitser met bediening vervoeren.

4. Een interessant geheel is de H 16, het transportvliegtuig met heliöpter. Voor grote afstanden fungeert het als glider en wordt dan getrokken.

Het onderstel — waarin de lading — kan op de grond achterblijven. De vervoerscapaciteit is ± 4 ton materieel of 40 man.

Het vervoersprobleem is thans reeds geen enkel bezwaar meer om grote — volkomen volwaardige eenheden die de strijd met grondeenheden kunnen aanvaarden — door de lucht te vervoeren. De luchtbrug naar Berlijn heeft op het gebied van massa vervoer door de lucht een schat van ervaring opgeleverd. Het gemiddelde dagtransport was bij deze actie 8000 ton per dag. (Zo heeft toch elke medaille zijn keerzijde. B. K.). Vóór de Berlijnse luchtbrug, waren er verschillende straten en tactici die een dergelijk vervoer door de lucht niet mogelijk achtten. Zij denken er nu anders over.

De idee om volkomen zelfstandige grote eenheden diep in het vijandelijke achterland neer te zetten en de verbinding door de lucht te handhaven, is een betrekkelijk nieuwe gedachte. Dergelijke acties zullen van zeer grote betekenis kunnen zijn. De grote idee van het „activité et vitesse” en de daarmee gepaard gaande strategische of tactische verrassing kan hiermede wel volledig worden uitgebuit.

Evenwel dient men hierbij te bedenken, dat dergelijke operaties alleen mogelijk zullen zijn als de eigen partij het lucht-overwicht heeft en houdt en het geheel verrassend kan worden uitgevoerd, terwijl tenslotte de gelande macht zo sterk moet zijn en zodanig op sterkte kan worden gehouden, dat het luchtlandingshoofd voortdurend vast in eigen handen blijft. Het spreekt welhaast van zelf, dat men voor al deze acties geen speciale divisies in het leven kan roepen. Alle infanterie-divisies moeten door de lucht vervoerd kunnen worden. (Wij zijn het met de beschouwingen die Luitenant-Kolonel Kuhn in dit artikel uiteenzet geheel eens. Snelheid en verrassing zijn in elke strijd de sleutel voor succes. De motor op de grond en in de lucht stelt ons vrijwel volkomen in staat die beginselen na te leven. Wij kun-

nen niet genoeg motor- en vliegtuig-„minded” worden. B. K.).

De militaire student.

Het aantal militaire scholen in de V.S. is op het ogenblik groter dan ooit, zo groot, dat er meerdere stemmen zijn opgegaan om het aantal te beperken o.m. door samenvoeging.

Luitenant-Kolonel Tyler verzet zich hiertegen. Hij is tegenstander van de „all-round” officier en onderofficier. Dat is in de moderne oorlog beslist niet te bereiken. Dat heeft in hoogste instantie geleid tot de „joint chiefs of staff” en in de lagere regionen tot een zeer grote specialisatie. De differentiatie is ook inderdaad enorm. Men kan de moeilijkheden van het gevechtveld niet oplossen met mannen die „manusjes van alles” zijn, maar wel met mannen die het onderdeel van het geheel waar zij voor staan zo goed mogelijk beheersen. Dat krijgt men door hem inderdaad ook zijn opleiding in deze richting te geven. Neemt men te veel hooi op de vork, dan is de kans, dat hij in werkelijkheid de kop kwijt raakt heel groot. Bij de opleiding die zowel auditief als visueel moet zijn, waarbij het zelfstandig denken en handelen tot de hoogste graad moeten worden opgevoerd staat het doen en nog eens doen op 3e voorgrond. Dat gaat alleen maar goed als men de taak die men heeft te vervullen zo goed mogelijk onder de knie heeft.

Slechts op deze wijze krijgt men in de kortste tijd zo goed mogelijke resultaten.

Het nadeel is natuurlijk, dat men het personeel maar voor één taak kan gebruiken. Maar wil men méér, dan zal men tot een veel langere opleidingstijd moeten komen. En uiteindelijk kan een mens maar één ding tegelijk doen. (Een goed artikel, dat de idee van „het schaap met vijf poten” naar onze mening terecht verwerpt. De „all-round”-officier of onderofficier is zo op het oog wel mooi, maar niet alleen dat hij daarvoor wel een zeer lange opleiding zal moeten hebben, waarbij de juiste concentratie die voor succes nu eenmaal belangrijk is, toch niet wordt bereikt. Het is ook bedriegelijk, want de all-round-man kan toch maar een ding goed doen. Wij denken — in vergelijking hiermee — aan de vuurplannen van onze stekelvarkens in 1940. Op papier het gehele voorterrein onder vuur, maar in werkelijkheid steeds maar één derde deel. Bovendien is de opleiding toch ook economischer, want door specialisatie krijgt men een veel grotere keuze uit de kandidaten en krijgt men veel eerder de „right man in the right place”. B. K.).

De verdediging in de atoombomoorlog.

Over het algemeen schrijft men niet graag over onaangename zaken. Toch is dat fout. Hij die dat doet graaft zijn eigen graf. In wezen is dit een laf standpunt, want de diepere gedachte die aan de vlucht voor het onder ogen zien van de werkelijkheid ten grondslag ligt, is vrees om die werkelijkheid in de ogen te zien.

Door alle eeuwen heen is vrees de slechtste raadgeefster geweest die men zich denken kan. Wie de gevaren onder ogen durft te zien, is in staat om ze het beste te doorstaan, als het eenmaal zo ver is. (Volkomen juist. B. K.).

Zo stelt H. P. Briyan dan ook vast, dat de tweede wereldoorlog heeft bewezen, dat hoe goed de luchtverdediging ook moge zijn er toch altijd nog bommenwerpers zullen zijn, die hun doel weten te bereiken. Met de zo veel snellere vliegtuigen en de geleide projectielen zal dat in vergrote mate het geval zijn. Snelheid is in de lucht de grootste en beste bescherming.

Wij moeten goed bedenken, dat zelfs met de machtigste middelen er geen volledige verdediging tegen luchtaanvallen bestaat. En als de doorgedrongen bommenwerpers over atoombommen beschikken, kunnen zeer grote verwoestingen worden verwacht en zullen er in de getroffen gebieden chaotische toestanden ontstaan.

Daarnaast moeten wij weten, dat na de bombardementen een invasie zal komen, want met bombardementen alleen is geen land volkomen uit te schakelen. De strijdkrachten moeten geheel intact blijven om alle invasieopgingen volledig te kunnen afslaan: De strijdkrachten moeten dus zodanig zijn opgesteld, dat zij niet mede het slachtoffer worden van de atoombomaanvallen op de grote centra.

De strijdkrachten moeten zeer verspreid zijn opgesteld en uiterst beweeglijk zijn, zodat snelle concentratie mogelijk is. De opstellingen der strijdkrachten moeten over zo een groot mogelijk aantal ondergrondse schuilplaatsen en commandoposten beschikken. De concentratie plaatsen moeten zeer krachtig verdedigd kunnen worden, want als luchtlandingseenheden er in slagen om de bases van de strijdkrachten in handen te krijgen, dan is het afgelopen. Deze bases, deze steunpunten zullen \pm 50 km van elkaar moeten liggen. Daardoor zal een groot aantal vaste kernpunten ontstaan, die nooit door een luchtlandingsactie allemaal tegelijk kunnen worden aangegrepen, vernietigd of geneutraliseerd. Daardoor ontstaan mooie bases voor tegenactie, waarbij de tegenpartij van alle kanten kan worden aangegrepen en in z.g. „killing grounds” te-reinstroken waar men de samengedrongen of in stukken gesneden tegenpartij kan vernietigen.

Hoofdzaak is, dat je eigen troepen zo mobiel mogelijk zijn.

Op deze wijze zal, na een atoombomaanval, de vijand beslist geen militaire wandeling krijgen. Dan zullen de poppen pas goed aan het dansen gaan.

Een volk dat zich niet gewonnen wil geven, is onoverwinnelijk. Het gaat er uiteindelijk om, in een oorlog de strijdkrachten van de tegenpartij te vernietigen. Als dat niet lukt, is de strijd voor de aanval in feite al verloren.

(Inderdaad, verspreiding van doelen is in de atoombomoorlog een levensvoorwaarde. Daarnaast is de wil om te overwinnen van allesbeheersende betekenis, te meer daar de keus hier is verder te leven als slaaf of als vrij mens. De keus kan niet moeilijk zijn. B. K.).

Military Review, April 1950.

B. K.

MENINGEN VAN ANDEREN

De Europese strategie voor West Europa.

In het Mei-nummer van de Militaire Spectator is o.m. een artikel afgedrukt, getiteld: „De Europese strategie voor West Europa”, overgenomen uit de „Revue Militaire Suisse” en voorzien van een commentaar van de Lt.-Kolonel B. Koning.

Overste Koning acht het artikel van zeer grote betekenis, vooral omdat de schrijver de situatie in West Europa blijkbaar niet meer als hopeloos ziet.

Inderdaad, het artikel is zeer belangwekkend, doch tot mijn verwondering

verwaarloost de schrijver enkele factoren, die naar mijn mening juist tot de allerbelangrijkste moeten worden gerekend. Hij vraagt zich af hoe de eerste schok van de eventuele stormloop van de Sowjet Unie op West Europa er uit zal zien en schrijft:

„Men kan zeer zeker aannemen — gelet op de permanente opstellingen der Sowjetstrijdkrachten — dat die schok de vorm zal aannemen van een stormloop, met als voorste echelon een serie grote pantsereenheden, gevolgd door gemotoriseerde divisie, gebruik makend van de grote verkeersaders in de richting Antwerpen en Parijs”.

Nu behoeft men in het geheel geen militair deskundige te zijn om een dergelijke prognose neer te schrijven. Ik kan dan ook nauwelijks aannemen, dat de Russen uitsluitend met gebruikmaking van de bovenomschreven middelen zullen pogen West Europa op de knieën te krijgen.

Aan de z.g. „verticale omvatting” met een ongehoord sterke strijdmacht aan parachutisten en luchtlandingseenheden schijnt de schrijver niet gedacht te hebben en indien hij er aan gedacht heeft verwaarloost hij deze mogelijkheid maar.

Dit nu lijkt mij een uiterst gevaarlijk en misleidend standpunt. Het grootste gevaar, dat wij bij een komende Russische aanval te duchten hebben, schuilt m.i. juist in de door schrijver niet genoemde mogelijkheid, daar het juist deze aanval vanuit de lucht is, die de mobilisatie van de West Europese divisies enorm zal bemoeilijken, zo niet onmogelijk maken. Wij moeten en mogen nooit uit het oog verliezen dat, hoewel de Russen in de afgelopen oorlog practisch geen gebruik van parachutisten en luchtlandingstroepen gemaakt hebben, Rusland toch als de bakermat van dit allernieuwste wapen beschouwd dient te worden. Daar bovendien bekend is, dat thans de Russische jeugd op grote schaal een parachutistenopleiding ontvangt, dan ga ik me toch niet te buiten aan al te grote fantasie als ik beweer, dat we op dat gebied van de Russen enige verrassingen te zien zullen krijgen, die, als we al te optimistisch zijn en deze mogelijkheid verwaarlozen, voor ons dodelijk zouden kunnen zijn.

Er is een tweede factor, minder belangrijk dan de eerste weliswaar, die toch evenmin over het hoofd gezien mag worden bij de beoordeling van de situatie in West Europa, n.l. de vijfde colonne.

Wij mogen niet uit het oog verliezen, dat het wereld-communisme a.h.w. inherent is met het begrip vijfde colonne. Wij zullen er mee rekening dienen te houden, dat de Sowjet Unie, indien ze tot een aanval overgaat, gezorgd zal hebben voor een perfect-georganiseerde macht achter het front.

Het optimisme van de schrijver kan ik dan ook allerminst delen.

D. TER VEEN,
Res. 1e luitenant der Infanterie,
C. Garn. Det., Rotterdam.

N a s c h r i f t.

Dhr. ter Veen heeft volkomen gelijk, dat in een eventuele strijd tussen de Sovjet Unie en de Westerse democratieën parachutisten en vijfde colonnes een belangrijke rol zullen spelen. Wij vestigen er echter de aandacht op, dat onze Zwitserse schrijver zich op een algemeen strategisch-geographisch standpunt heeft geplaatst. De strekking van het Zwitserse artikel is zonder enige twijfel hoopgevend. Twee jaar geleden zou niemand het in zijn hoofd hebben durven halen zulk een artikel te schrijven. Toen waren „het Kanaal” en de Pyreneeën de enige defensie-mogelijkheden voor West Europa. Thans ziet men die mogelijkheden veel meer Oostelijk. Dat in een zeer gedegen militair wetenschappelijk tijdschrift als de „Revue militaire Suisse”, dergelijke beschouwingen worden opgenomen, toont die verandering duidelijk aan.

En al is de algemene strategisch-politieke wereldsituatie nog zeer zorgelijk, al zullen allen die de vrijheid liefhebben zich tot het uiterste moeten inspannen om de vrede te bewaren en al zullen wij voortdurend op onze qui-vive moeten blijven, toch zijn wij het met de strekking van het Zwitserse artikel eens. B. K.

„JOHNSON” OLIEBRANDERS

VOOR VERWARMING EN INDUSTRIE

Importeur, sinds 1930:

HERINGA & WUTHRICH
HAARLEM

AUTOMOBIEL-REVISIEWERKPLAATSEN

Carrosserie- en Constructiebouw

JAN JONGERIUS N.V.

Kanaalweg 34 — UTRECHT — Tel. K 3400-18844